

Giới thiệu Vân Thiên Khuynh Thành

Bên cạnh những tựa truyện hay thì Vân Thiên Khuynh Thành của tác giả Hiểu Nguyệt lại mang làn gió mới cho dòng truyện ngôn tình sủng. Thái tử phi Thiên Vân vui thân biển lửa, vật còn mà người đã mất. Nhị hoàng tử trong dân gian được mời vào cung, dẫn theo một nữ tử tên Vân Dung rất thần bí. Một năm nọ, cây mai núi ngoài cửa cung nở rộ, hán nói sau này nơi nào có ta thì đó chính là nhà của nàng, nhưng hóa ra ngôi nhà hậu cung như biển sâu của hán không chỉ có duy nhất một nữ nhân là nàng.

Một ngày nào đó, ở biệt uyển hoàng gia như trong siêu phẩm ép yêu 100 ngày, hán nói sau này nàng là thê tử của ta. Từ ngày nàng chôn thân nơi biển lửa, trong lòng hán cũng không còn vướng bận vì bất kỳ giai nhân nào trong cung nữa. Nàng không đợi được kiêu hoa của hán, chỉ chờ được tin hán thành thân, hóa ra hán vẫn không thể bỏ được ham muốn thống trị thiên hạ..... Đường đời nhiều sai lầm, cho dù là cửa cung vẫn không đúng. Đầu đội mũ phượng, nàng gả thay tỷ tỷ, lần thứ hai bước vào cửa cung.

Nhị vương đoạt quyền, tự tay nàng bỏ thuốc độc vào trong đồ ăn của thái tử. Khi gặp lại, tính mạng của thái tử cũng do nàng tự tay mình cướp đi, lên trốn thoát vào đêm đại hôn của hán và nàng. Lấy lại trí nhớ, trên núi Phi Hà, nàng thả người theo bóng thái tử, lấy mạng chuộc tội.

Một bé gái mồ côi lưu lạc dân gian, vài vị hoàng tử phong thần tuần tú, nàng và bọn họ gặp nhau, là truyện hay về tình yêu cùng tận kiếp trước kiếp này, cũng là truyền kỳ binh mã thời loạn. Trải qua phong ba, nếu nàng lựa chọn, là ai có thể ở bên cạnh nàng? Nhiều năm sau, công tre mở ra, là ai đứng trước mặt nàng? Chìm nổi đến cùng cực, cả đời vì yêu mà tổn thương, ai có thể chịu được nỗi đau đứt từng khúc ruột?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hoa Mai Dẫn

“Cô nương nên uống thuốc” Cung nữ Thanh Nhi ở bên thúc giục/

Bên trong tấm lụa mỏng màu xanh nước, Thiên Vân lẳng lặng nằm trên giường, tựa đầu qua một bên, ánh mắt nàng dừng ở chằm bàn thư tiên thượng, đập vào mắt là cuốn “Hoa mai dẫn” mấy ngày trước lật xem.

Nguyên lai nàng đã hôn mê lâu như vậy

“Hoa mai dẫn” này không cần nhìn sớm đã thuộc lòng

Bạch âu hỏi ta bạc phách đổ dừng cô thuyền,

là thân lưu, là tâm lưu?

Tâm nếu lưu thì chuyện gì khóa mảy?

Phong chụp tiểu rèm đăng choáng vầng vũ,

đôi nhân ảnh,

lạnh tanh,

nhớ lại cũ du.

Cũ du cũ du nay ở không?

Hoa xài tìm ngoại lâu,

liều hạ thuyền.

Mộng cũng mộng cũng,

mộng không đến,

hàn thủy không lưu.

Mạc mạc Hoàng Vân,

ướt đầm cây bông gòn cừu.

Đều nói không người sầu lo giống như ta,

tôi nay tuyết,

có hoa mai,

giống như ta sầu lo.

Gần từng tiếng đập vào lòng. Trên người vết thương còn ần ần đau. Nhưng lại không bằng vết thương đau mãnh liệt ở trong lòng

Thanh Nhi nói, sau khi xảy ra chuyện ở ngự hoa viên, nàng hôn mê đã nhiều ngày, hấn nhưng lại nhiều ngày cũng không tới thăm .

Nguyên lai hấn đúng là không tin nàng, hấn cũng nghĩ rằng nàng đem vị thiên kim nhà Tể Tướng đẩy xuống hồ ?

Nhớ ngày hôm đó, lúc Hoàng hậu nương nương đem một cái tát tặng cho nàng, nàng đã úy khuất tìm kiếm xung quanh chỉ mong nhìn thấy bóng dáng của hấn, tự mình ảo tưởng rằng hấn sẽ xuất hiện cứu nàng.

Lúc bộ lam y xuất hiện trước mắt, lòng nàng vui sướng khôn cùng. Nhưng hấn không tới bên nàng mà liền dùng công phu phi đến hồ nước, không do dự nhảy xuống hồ.

Lúc sau, hấn đem vị thiên kim nhà Tể Tướng lên bờ cả người ướt đầm.

Định mở miệng gọi hấn nhưng lời nói vừa định thốt lên lại thấy được sự tràn ngập ưu thương và lo lắng của hấn đối với vị thiên kim kia, và tiếng oanh oanh khóc của nàng ấy. Cuối cùng hấn gắt gao ôm cô gái ấy hướng đến tầm cung bay đi.

Từ đầu đến cuối sự việc ấy, hấn chưa hề quay đầu liếc mắt đến nàng một lần.

Trường Thiên Vân lúc ấy trong lòng ghen đau vô hạn, lúc ấy nàng tự nói với chính mình rằng đây lúc mình nên rời khỏi nơi này.

Nàng nhớ lại khi xưa hấn từng nói, nơi nào có hấn nơi đó chính là nhà của nàng, chính vì giây phút cảm động đó nàng đã theo hấn tới nơi này.

Nhưng giờ Thanh Nhi nói, hấn là thái tử, tương lai là hoàng đế sau này, thì lẽ tất nhiên hấn sẽ có hậu cung của chính mình, sẽ có rất nhiều nữ nhân bên cạnh.

Theo một khắc đó, Thiên Vân lại bắt đầu hoài niệm về chuyện xưa của chính mình, lúc nàng cùng với bác ở ngôi nhà tranh nhỏ đó.

Rốt cục nàng cũng thấu hiểu, hoàng cung đại nội tựa như một Quỳnh Dao tiên cảnh, chung quy đây cũng không là nhà của nàng.

Xuyên qua tấm màn mỏng, nàng ghé mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc này trong viện hoa mai đã nở đầy. Dưới ánh trăng sáng, hoa mai tựa như đang nhảy múa, đang chuyển động. Loáng thoáng có tiếng nhạc cổ truyền đến.

“ Thanh nhi, bên ngoài tựa như rất náo loạn, hôm nay bên trong Đông cung có việc gì xảy ra hay sao ? “

Cung nữ Thanh nhi bưng chén thuốc đặt trên bàn gỗ thượng hạng cạnh giường, nhẹ nhàng đem sa mạn cuốn lại sang một bên, đem Thiên Vân tựa nửa người lên giường, đôi mắt khẽ lay động, nước mắt khẽ trực trào.

Nàng vội vàng cúi đầu tránh đi, nhất thời thất thần, tay nàng khẽ nắm chặt như mún bẻ gãy móng tay của chính mình, mà tâm nàng cũng hung hăng đau đớn thêm.

Trên giường, giai nhân nằm trên, hai gò má khẽ hồng, ánh sáng chiếu vào làn da trắng như bạch ngọc, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại thêm vài phần lệ sắc.

Thanh nhi cúi đầu khẽ thờ dài, miệng nói không lộ chút cảm giác đáp: " Làm sao mà có âm thanh nào, nô tỳ không nghe thấy gì? Cô nương nằm đã nhiều ngày, chắc là sinh ra ảo giác, chờ người khỏe lại, đến lúc đó, Thanh nhi cùng cô nương đi dạo giải sầu “

Thiên Vân bĩu môi, ngoài miệng liền cười nói: “Ha ha, ngươi liền nói thẳng cho ta biết , nếu không chính ta mới lại hồ đồ “

Thanh nhi trong lòng chua xót, khó chịu, nhìn Thiên Vân trên giường cơ hồ muốn rơi lệ, nghe nàng nói vậy, cố nín khóc mỉm cười: “Vừa mới tỉnh, cô nương đã trêu ghẹo nô tỳ. Hiện còn sớm, cô nương nên uống thuốc rồi ngủ tiếp một hồi. “

Uống xong dược, Thiên Vân nhắm mắt lại, hồi tưởng lại lúc chính mình cùng hấn gặp nhau lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoa Mai Dẫn (2)

Sau khi cha mẹ qua đời, Nàng một mình sống trong ngôi nhà tranh nhỏ ở thôn Lý.

Buổi đêm một ngày kia, trời đổ mưa to, có người đập cửa ở ngoài. Nàng chạy tới mở cửa, Hấn liền một thân toàn là máu ngã xuống người Nàng.

Một ngày một đêm thay Hấn cầm máu chữa thương, cuối cùng một quả ghé vào mép giường Hấn đang nằm ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh lại, vừa vặn thấy Hấn đang mở to mắt nhìn Nàng.

Nghĩ đến đây, Thiên Vân khoe miệng không tự giác mà mỉm cười.

Hôm ấy, Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, với gương mặt đầy ngạc nhiên mà hét lớn: "Người không phải chính là Thái tử sao?"

Hấn nghe xong những lời này, trên mặt lập tức biến sắc, một bàn tay lập tức cầm thanh đoản kiếm bên hông.

Nàng vẫn như cũ đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới mà đánh giá Hấn, cười nói: "Trong thôn này, thầy đồ vẫn thường nói, thiên hạ này trong các nữ tử, Vân nhi là người xinh đẹp nhất mà hấn đã từng gặp. Còn nếu nói trong thiên hạ, nam tử cực kỳ anh tuấn, thì đó chính là thái tử điện hạ đương triều rồi."

Nàng học bộ dáng của thầy đồ, vươn ngón cái ra về tán dương: Thái tử tài giỏi về văn chương, lại có 1 thân võ công, sử dụng binh pháp,... Quả thật là người đệ nhất ở thiên triều."

Sau đó lại khẽ nháy mắt cười to hỏi: "Người có bộ dạng đẹp như vậy, chẳng lẽ không phải là Thái tử điện hạ sao?"

Hấn bị lời nói của Nàng chọc cho không biết nên khóc hay cười. Đôi tay sờ sờ lên búi tóc của Nàng: "Nhà tranh này chỉ có một mình người ở sao?"

Nàng thành thực gật đầu.

Khi đó, Hấn nói: "Từ nay về sau, ở địa phương nào có Ta nơi đó chính là nhà của Người."

Nhà sao?

Thiên Vân gượng người ngồi dậy: "Thanh Nhi, Người đi mời Thái Tử đến đây, Ta có lời muốn nói cùng Hấn."

Đúng vậy, cho dù đi thì cũng phải nói lời từ biệt hay giải thích một chút mới tốt.

"Cô nương " Thanh Nhi biểu tình bối rối lập tức đứng lên, nhát gan trả lời: "Cô nương, e giờ phút này chỉ sợ là Thái tử sẽ không đến."

Sẽ không đến?

Thiên Vân đề cho Thanh Nhi đỡ mình ngồi tựa vào thành giường, ngày ấy bị Hoàng hậu nương nương đánh cho trầy da tróc thịt. Giờ phút này chỉ cần trở mình một chút cũng thấy thật khó khăn.

Mở giấy bút ra, gian nan viết xuống giấy những điều trong lòng mình suy nghĩ.

Chờ mực đã khô hẳn, Thiên Vân cẩn thận vuốt thẳng, đưa tới trong tay Thanh Nhi, cười nói: "Người đem tờ giấy này đưa qua cho Thái tử, Hấn chắc chắn sẽ đến."

Thư tín đã tự tay đích thân giao cho Thái Tử, đúng như Thanh Nhi trong lòng sở liệu, Thái Tử không có theo Nàng đi tới vườn mai.

Trên thực tế, Thái Tử điện hạ hôm nay còn có thể tự mình gặp một cung nữ như nàng, cũng đã thực làm cho Thanh Nhi cảm thấy ngoài ý muốn.

Vườn mai nằm ở bên trong Đông cung, khá là tối và hẻo lánh. Toàn bộ Đông cung, trừ bỏ vườn Mai thì ở ngoài giờ phút này khắp nơi đều treo rèm đỏ, đèn hồng, một loại không khí vui mừng khởi sắc.

Hôm nay, là ngày đại hôn của đương kim Thái Tử điện hạ cùng với thiên kim Tể tướng.

Thái tử cưới Thái Tử Phi, khắp chốn mừng vui, đại xá thiên hạ. Toàn bộ hoàng cung đại nội, pháo hoa khắp trời, sáng chói, lúc sáng lúc tối, làm cho người ta không kịp nhìn.

Đang đi tới, Thanh Nhi bỗng nhiên dừng bước. Kinh ngạc nhìn về phía trước. Trong lòng kinh ngạc nói: "Mai vườn, (công viên) trong vườn Mai này như thế nào mà cũng có pháo hoa vậy nhỉ?"

Chạy nhanh hai bước một, đi tới vườn Mai đứng ở ngoài, thấy rõ tình hình bên trong vườn Mai, Nàng đột nhiên khóc kêu to lên: "Mau, mau, mau cho

người tới cứu hoá nhà."

Nguyên lai trước mặt Nàng cũng không phải màn bắn pháo hoa đẹp mắt, mà là một mảnh xanh chìm trong biển lửa.

"Cô nương. . . ." Thanh Nhi hét thảm một tiếng, hướng về phía biển lửa chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thái Tử Phi

Mấy tháng sau, Đông Cung Thái tử

.....

Trên cao ánh trăng sáng, chiếu rọi trong khắp hoàng cung, vào điện Quỳnh Lâu nhìn như tiên cảnh chốn nhân gian.

Trong thư phòng của Thái Tử, trên bàn gỗ thượng hạn đặt một bình ngọc có cắm hoa Hải Đường, nhìn rất là tao nhã không màng danh lợi hương thơm theo gió phiêu tán khắp phòng.

Thái Tử một thân áo trắng có thêu hình 2 con rồng nước màu Bạch ngân, đầu tựa vào sau ghế, khẽ nhắm hờ đôi mắt như đang dưỡng thần.

Hắn trong tay cầm chén Lưu ly màu xanh ngọc đang chứa những giọt trà thượng hạng hòa lẫn vào nhau. Hắn chậm rãi cho vào miệng uống từng ngụm về mặt mang theo vài nét thường thức, ở bên cạnh là băng tấu chương.

Mà ngoài điện, có một nữ tử một thân hoa phục váy dài đang thướt tha hương này đi tới.

Nàng dung nham tính xảo như một bức tranh, trên đầu trăm cài hình vòng, các loại trang sức trên người không ít. Trên khuôn mặt lộ ra được vẻ đẹp khi chất và tôn quý, làm cho mọi người đều muốn đến gần Nàng mà không muốn rời xa.

Khuôn mặt đó vốn là ngày thường đã cực kỳ xinh đẹp, giờ phút này dưới ánh trăng lại càng thêm động lòng người.

Người tới đúng là Thái Tử Phi Sở Văn Xu.

Cung nhân đang trực ngoài cung, đồng loạt nghiêng mình khấu kiến: "Tham kiến Thái Tử Phi nương nương."

Bốn phía trong cung đều đốt đèn sáng, Nàng sớm thấy trong điện bóng dáng của Thái Tử. Vì thế, gờ tay lên phát nhẹ về phía sau ngăn lại ý bảo mọi người không cần thông truyền, rồi nhẹ nhàng bước tiếp, một mình hướng trong điện đi đến.

Đến trước mặt Thái Tử, dừng ở bên cạnh khuôn mặt yêu mị của Hắn, miệng Nàng bắt gặp từ từ nổi lên nụ cười ngọt ngào.

Trước mắt đó là phu quân của Nàng, là đệ nhất Thái Tử của Thiên triều Bạch Tử Hiên.

Lần đầu tiên theo phụ thân vào trong cung bái kiến Hoàng Hậu và gặp được Hắn, Nàng liền không thể kiềm chế được và đã yêu Hắn.

Không chỉ có mình Nàng, có lẽ không có người nữ tử nào gặp được một Thái Tử điện hạ tuổi trẻ tài cao mà không sinh lòng yêu thương. Nhưng Nàng lại chính là người may mắn nhất và cuối cùng cũng đã trở thành thê tử của Hắn.

Vườn đôi tay nhỏ, dài trắng nõn nà ra đem những tấu chương kia đòi đi.

Đối với chính sự, Hắn luôn luôn là người rất siêng năng, Thái Tử thức trắng đêm ở thư phòng xem tấu chương, toàn bộ người trong Đông cung đều thấy qua và dần cảm thấy đó là một việc rất bình thường.

Nàng là thê tử của Hắn, tuy rằng đêm dài tịch mịch, nhưng Nàng cũng không trách Hắn. Hắn đầu tiên là Thái Tử, sau đó mới là phu quân của Nàng. Hắn là thực sự yêu thích Nàng, nếu không, cả Đông cung to như vậy, trừ bỏ Nàng là Thái Tử Phi ra, thì không hề có một thị thiếp nào nữa.

Trong lòng Hắn yêu Nàng, như vậy là đủ rồi. Huống chi, chính vì Hắn siêng năng như vậy mà lúc đó là một trong những nguyên nhân làm Nàng mới say mê và sùng bái Hắn như vậy sao?

Động tác nhỏ này đã đem người đang trong mộng bừng tỉnh lại. Nhìn giai nhân trước mắt, Bạch Tử Hiên trên mặt cũng không có nhiều biểu tình lắm.

Đưa tay giúp đỡ Nàng ngồi xuống bên cạnh, trên khuôn mặt tuấn tú thân nhiên nổi lên ý cười: "Văn Xu, sao Nàng lại tới đây?"

Thái Tử là người có thời điểm giọng điệu rất khiêm tốn nhưng lại lộ ra sự xa cách. Trên người Hấn cũng có một loại uy nghiêm khí thế bẩm sinh, làm cho người ta ngưỡng mộ, muốn ở bên cạnh nhưng lại không dám quá mức thân cận. Cho dù là thê tử của Hấn, Nàng cũng không ngoại lệ.

Sở Văn Xu trên mặt nóng lên, đôi mắt cúi xuống. Đã thành hôn mấy tháng, nhưng mỗi lần nhìn đến khuôn mặt vô cùng xinh đẹp và phong lưu này của Hấn thì luôn làm cho hai gò má của Nàng đỏ ửng lên.

Nàng cung kính cầm chén trà ở trên bàn tự tay dâng lên miệng Hấn ôn nhu nói: "Nô tì đã năm ngày chưa từng gặp qua Điện Hạ, trong lòng nghĩ, giờ phút này Điện Hạ nhất định ở trong thư phòng, cũng chỉ có Điện Hạ ngày đêm vì nước vì dân mà vất vả, xem nhẹ thân thể bản thân, cho nên.... cho nên....."

Bốn bề vắng lặng, Sở Văn Xu vẻ mặt như đang cáo trạng, khẩu khí cung kính, nhưng trong lời nói lại bao hàm loại tình cảm tưởng niệm cùng kính yêu.

Bạch Tử Hiền, tiếp nhận chén trà, thuận thế cầm lấy đôi tay Nàng đem Nàng ôm vào trong lòng, cười nói: "Văn Xu không cần lo lắng, Bồn cung mấy năm nay sớm đã thành thói quen.

"Không phải sớm nói qua, buổi chiều không cần chờ Ta."

Sở Văn Xu nằm ở trong lòng Thái Tử, loại tình cảnh nhìn vô cùng thân thiết này luôn làm cho Nàng mỗi lần đều không thể thở nổi

"Điện hạ..... Đêm nay, Văn Xu hầu hạ Ngài nghỉ ở thiên điện được không" Sau khi nói xong, làm như không còn một nửa tia khí lực.

Bạch Tử Hiền đem đầu Nàng ôm lấy, mặt của Nàng liền toàn bộ chôn sâu vào trong lòng Hấn. Nàng đợi đã lâu không gặp đáp lại, lại nghe ngoài điện vang lên tiếng truyền nói: "Điện hạ, Hoài Nam cấp báo...."

"Truyền!"

Sở Văn Xu nghe được hai chữ Hoài Nam. Biết sự tình rất quan trọng, vội vàng đứng dậy, hướng về phía Bạch Tử Hiền hơi hơi cúi đầu nói: "Điện hạ, Ngài còn có chuyện quan trọng, nô tì xin được cáo lui trước.

Bạch Tử Hiền đứng lên, thân hình Hấn cao ngất, cao hơn nữ tử này rất nhiều, giờ phút này cúi người xuống, giúp Văn Xu chỉnh lại cổ áo hơi bị lệch, ôn nhu nói: "Nàng thân thể không tốt, sau khi trở về sớm đi nghỉ ngơi đi, luôn ngủ trễ như vậy, đến lúc đó sinh bệnh, sẽ khiến cho Ta lo lắng."

Sở Văn Xu trong lòng âm áp, lúc này đã có một người vội vàng đi vào trong điện, hành lễ với Bạch Tử Hiền và Nàng. Nàng không dám trì hoãn, lưu luyến đi ra khỏi điện.

Mới vừa rời đi, liền nghe trong điện có người kinh hô: "Điện hạ, Ngài muốn đích thân đi Hoài Nam?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thiếu Niên Áo Trắng

Hoài Nam tại Chu phủ.

Sáng sớm, theo cửa sổ ánh mặt trời lung linh xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt thanh lệ, dung nhan kiều diễm của Vân Dung, làn da trắng như tuyết trong suốt ở trên người Nàng rất thanh thoát. Mái tóc dài đen tuyền đặt ở bên gối. Nàng đôi mi dài thanh tú, giấc ngủ thập phần không an ổn, đã lâu rồi, từ khi Nàng mất trí nhớ đến giờ, cơ hồ mỗi đêm đều mơ thấy một giấc mộng giống nhau.

Đang ở trong mộng, Nàng gặp chính mình đang bị nhốt ở bên trong một trận hỏa hoạn, vô số con Hỏa Long màu vàng hướng Nàng đánh úp lại, Nàng dùng hết sức lao ra, nhưng ngọn lửa bốc lên ngày càng nhanh càng dữ dội nhanh chóng cháy lên quần áo của Nàng và da thịt bị ngọn lửa đang dần đốt cháy, đau đớn đến tận xương tủy. Nàng cắn răng hướng phía ngoài thoát ra. Oanh một tiếng, một cây xà ngang từ trên trời giáng xuống, chắn trước mặt của Nàng đoạn tuyệt con đường sống cuối cùng của Nàng. Cô hống Nàng không thể phát ra âm thanh nào, khi có cảm giác hít thở không thông, thân thể của Nàng giống như là một mảnh cây khô đang ở bốn phía có lửa bốc cháy ngàn ngút, nhanh nhẹn rơi xuống. Nàng liều lĩnh lớn tiếng kêu cứu, khối đặc cuộn cuộn xâm nhập miệng mũi của Nàng, cuối cùng thanh âm của tiếng kêu gọi, biến thành tiếng ai đó rên rỉ. Nàng lặp lại kêu tên một người, chờ người này tới cứu Nàng. Nhưng mà, vô luận là trong mộng Nàng, hay là khi Nàng thanh tỉnh, cố gắng tưởng nhớ lại tên này, vắt hết óc, tìm tòi lại lúc mình có trí nhớ đến giờ, trừ bỏ từng đợt đau đầu mê muội thì hoàn toàn không thể nhớ gì được.

Đương nhiên, Vân Dung chỉ có toàn bộ trí nhớ ở mấy tháng trước khi bắt đầu đi vào Chu Phủ đến nay, những chuyện tình trước đây, Nàng hoàn toàn không nhớ gì cả.

Lúc này đây, Nàng hoảng hốt không biết chính mình lại đang ở trong ác mộng, nhưng là vô luận như thế nào Nàng vẫn mở mắt không ra, ngọn lửa nóng bỏng không kiêng nể gì mà ăn mòn da thịt của Nàng, trong lồng ngực cảm giác hít thở không thông càng ngày càng rõ ràng..... Giống như là sự thật chứ

không phải là mộng.

Ngay tại thời điểm Nàng cảm giác mình sẽ chết đi, đột nhiên từ xa truyền đến tiếng tiêu, thanh âm rất nhanh rất dài, uyển chuyển lưỡng lự, tiếng tiêu được đưa đến chín tầng trời, từng đợt từng đợt hướng ngọn lửa đánh úp lại, tiếng tiêu qua ngang qua dọc giống như là từ trên trời giáng xuống làm cho ngọn lửa từng con từng con dần dần tắt lịm. Cuối cùng, chỉ còn lại từng tiếng tiêu lượn lờ trong không khí, thật lâu không tiêu tan.

Vân Dung nhẹ nhàng mở to mắt, hít thở thật sâu, Nàng cảm giác như sự không thể hít thở được ở trong mơ đã theo về với hiện tại. Nhưng lần này cùng với lúc xưa có chút bất đồng, trong giấc mộng tiếng tiêu du dương kia vang lên ở hướng này bay đến thì không có. Không đúng, tiếng tiêu này không phải đến từ cảnh trong mơ, mà tiếng tiêu du dương vẫn như cũ từ ngoài cửa sổ bay vào trong phòng.

Nàng ngồi dậy, đứng lên, đôi chân nhỏ dẫm lên sàn nhà bóng loáng nhưng lạnh lẽo, dưới chân truyền đến một chút lạnh lạnh. Vân Dung đi về phía cửa sổ đem cửa sổ đẩy ra, để ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, tiếng tiêu kia cũng từng đợt từng đợt trong không khí tiến đến, trong chốc lát đã làm cho tinh thần phần chấn憾 lên. Phía trước là một mảnh rừng trúc. Lọt vào trong tầm mắt xanh ưu nhã mang theo một phần thâm ý, xuyên thấu qua cảnh trúc có khe hở, ả ả xa xăm một ngôi nhà. Nơi đó là cấm địa Chu phủ --- Nhã Viên, tiếng tiêu từ đó mà truyền đến.

Thẩm Phung Trai và Nhã Viên chỉ cách một mảnh rừng trúc ở xa xa, Phung Viên được xây dựng xung quanh bằng tường cao và hình thành nên một địa phương bị cô lập giữa trời đất, trong ngày thường Chu lão gia không cho Vân Dung tự tiện ra vào, lại càng không cho người bên ngoài tiến vào. Ngoài Yên Nhi hầu hạ Vân Dung trong việc ăn uống và sinh hoạt cuộc sống hằng ngày, thì Vân Dung căn bản chưa từng gặp qua bất cứ người nào.

Là ai đang thổi sáo, mà tiếng sáo kia nhưng lại thần kỳ như thế? Không kịp nghĩ nhiều, Nàng đẩy cửa ra, nhanh chân hướng tới nơi vừa mới phát ra tiếng tiêu. Sợ trễ một khắc, kia tiếng tiêu sẽ biến mất không thấy.

Thẩm Phung Trai đối diện rừng trúc, nên ngày thường Vân Dung thích nhất địa phương này. Bên trong cảnh là màu xanh sum suê, che lấp gần hết ánh mặt trời, đêm không khí nóng nực của thời tiết hầu như tiêu tan mất. Khung cảnh thoáng mát làm cho tất cả phiền não đều đi mất tạm thời đưa vào lãng quên chỉ còn lại bản thân như đang ở trong thế ngoại đảo tiên mà thôi. Chạy một hơi đến rừng trúc, trước mắt ngôi nhà cao tường, rừng trúc sum suê. Phía trên hai chữ đỏ: ‘ Nhã Viên ’ rất bắt mắt lọt vào trong mắt của Vân Dung. Nơi đó là cấm địa của Chu phủ. Bên trong tiếng tiêu càng phát ra rõ ràng, Vân Dung nhẹ cắn răng, đẩy cửa bước vào.

Bên trong vườn, cũng là một màu xanh của rừng trúc, một vị thiếu niên áo trắng đang ngồi trên một khối đá tròn, Hắn cầm trong tay một cây sáo ngọc, đang hết sức chăm chú thổi. Vân Dung cũng không dám cử động, sợ sẽ vô ý phá hủy cảnh đẹp trước mắt. Ở trong thiên hạ, cư nhiên còn có một người thật tốt đẹp đến thế?

Hắn thoạt nhìn bộ dáng chỉ có mười tám mười chín tuổi, dung nhan tuấn tú, mang theo một tia ngây thơ hồn nhiên, nhưng là ánh mắt của hắn như vậy lại rất tao nhã, thanh cao thoát tục không vương bụi trần, làm cho người bên ngoài nhìn, cũng không tự chủ mà xấu hổ. Ông tay áo rộng thùng thình màu trắng mềm mại, theo gió thổi tung bay, phảng phất giống như mây và trăng hòa hợp vào nhau rất nhu hòa.

Hắn là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thân Thế Xấu Hổ

Không biết qua bao lâu, tiếng tiêu đang du dương bay vào trong đám mây, rồi từ trên không trung quay về, cuối cùng im bật. Vân Dung theo bản năng đứng lên vỗ tay khen ngợi: "Thật là dễ nghe!". Thiếu niên sững sốt, đem ánh mắt dừng lại trên người tiểu nữ tử đứng cách đó không xa.

Nàng mặc bộ quần áo màu vàng tuyền, phía dưới là một hệ váy màu xanh lam, một đôi chân nhỏ trắng nõn một bên đang dẫm dẫm trên cỏ. Tóc dài chưa búi, theo gió tung bay. Dung mạo của Nàng không tính là xuất chúng, nhưng ánh mắt lại rất đẹp, chính giờ phút này ánh mắt lại hơi có vẻ mơ hồ, giống như bộ dáng vừa mới tỉnh giấc. Nhìn qua cả người, tuy rằng thanh lệ, nhưng mà chặt vật đến cực điểm. Thiếu niên khóe miệng hiện lên ý cười, có hứng thú nhìn Nàng. Nữ tử này chắc là người kì quặc, mà tóc của nữ nhân cũng không thể thả xuống để gió tung bay như vậy trước mặt người khác. Nữ tử to gan như thế, Hắn thật đứng là chưa bao giờ thấy qua.

Đem cây sáo ngọc trong tay thu lại, Hắn đứng lên, đi vài bước đến gần Vân Dung cúi đầu xuống hỏi: "Ngươi là ai?". Vân Dung không tự chủ lui về phía sau vài bước, nghĩ tới nơi này là cấm địa, khẩu khí nhất thời có chút không xong: "Chu Từ Ân là phụ thân của ta."

"à? Chu Từ Ân không nói cho ngươi, bước vào Nhã Viên sẽ phải chịu trừng phạt gì sao?" Hắn thần sắc nhu hòa, đang cười nhẹ nhàng hiền hoà, nhưng âm thanh lại hơi sắc bén, khuôn mặt thoát lên một loại uy nghiêm bức người.

"Ta. . . Ta là theo tiếng tiêu đến, Ngươi là ai. . . . Vì sao Ngươi lại ở cấm địa Chu phủ?"

Đây là câu trả lời sao?

Hắn ý cười càng sâu: "Ta gọi là Bạch Hi Thần. . . Ta sao lại không biết trong Chu phủ còn có một vị tiểu thư là Ngươi đây?"

Ánh mắt trong suốt mang theo vài ý trêu đùa của Hấn làm Vân Dung mặt hơi hơi nóng lên, bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm không khỏi hoảng hốt đứng lên, tay chân đều trở nên có chút cứng ngắc, luống cuống.

Nghĩ đến thân thể của mình, Vân Dung nhất thời có chút gian nan, sự tình trước kia Nàng nhớ không được, một tháng trước, bị quản gia Chu Phủ dùng kiểu đón trở về Chu phủ thì Nàng mới biết được, Nàng chính là con gái riêng lưu lạc bên ngoài mười lăm năm của Chu Từ Ân. Nhiều năm trước, Chu lão gia ở ngoài thành trú mưa thì vô tình gặp được một vị nữ tử nông gia. Sau một đêm hoan ái, nữ tử cũng không biết thân phận đích thực của Chu lão gia. Không nghĩ đến không lâu sau Hoài Nam đột nhiên xuất hiện chiến loạn, nữ tử cùng người nhà rời khỏi cố hương. Vì mang thai mà không có chồng nên phải chịu nhục sanh ra nữ nhi, sau đó liền bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà. Cô gái này đó chính là mẫu thân Vân Dung. Mẫu thân mang theo Nàng, vất vả khổ cực trở về lại Hoài Nam, cho đến mấy tháng trước mới một lần nữa gặp lại Chu lão gia. Dựa vào dung mạo thanh lệ giống như vài năm trước đó cùng một khối ngọc bội đính ước. Chu lão gia sau cũng nhận thức Nàng cùng mẫu thân. Nhưng mà mẫu thân không còn chờ được người tới đón về Chu phủ, liền bệnh chết ở trong ngôi nhà tranh ngoài thành. Mà Vân Dung cũng bởi vì bị thương quá độ, mà hôn mê ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại, liền mất trí nhớ trước đó. Nay thân phận của Nàng, là Tam tiểu thư của Chu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không Hiểu Mất Mát

Và thân thể này đều là người khác kể lại cho Nàng nghe, nhưng Nàng một chút cảm giác cũng không có.

Thậm chí Nàng căn bản không thể nhớ hình dáng khuôn mặt của mẫu thân. Người khác nói Nàng là người bị thương và đau đớn nhất trong tang lễ của mẫu thân, thế nhưng từ khi có trí nhớ tới giờ những chuyện đó đã bay theo gió bị thổi đi không còn thấy bóng dáng, làm sao còn có chút bị thương nào.

Nàng trong mắt Chu phủ nhân rất là hèn mọn, cùng với vị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ kia lạnh nhạt xa cách, tất cả đều muốn cười nhạo Nàng ham phú quý, nên sớm quên đi mẫu thân đã mất.

Thái độ của Chu lão gia lại làm cho mọi người càng thêm đắc ý, Hấn đón Vân Dung trở về, nhưng không có cấp cho Nàng cái gọi là bồi thường cùng sủng ái. Mà lại đem Nàng an trí tại Thâm Phương Trai cách Nhã Viên gần nhất. Sau đó, cũng chẳng hề quan tâm tới.

Vẫn là Chu phủ nhân, vì nàng an bài cho một tùy nữ tên Yến Nhi mười ba tuổi hầu hạ bên người. Một ngày ba bữa, trăng khuyết trăng tròn, Vân Dung cũng chỉ đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn của Yến Nhi.

Không cho phép Nàng đi ra ngoài, cũng không để cho người khác tiến vào, mọi người cơ hồ đều quên sự tồn tại của Vân Dung.

Như vậy thân thể, thật sự có chút khó có thể mở miệng. Vân Dung mặt ửng hồng lên, cuối cùng vẫn là quyết định nói thẳng hết mọi việc: "Ta gọi là Vân Dung, ta cũng là gần đây mới biết được thân phận của mình, trước kia ta cùng mẫu thân vẫn ở tại nông thôn."

Bạch Hi Thần nhìn Nàng nói xong, hơi gục đầu xuống, một đôi tay nhỏ bé đùa nghịch túi thơm bên hông.

Trên mặt của Nàng không có...chút nào loại tình cảm vui sướng nào, mà chỉ xấu hổ cùng bất đắc dĩ. Miệng Hấn tự giác nổi lên một tầng chua xót không dễ dàng phát hiện, tâm sự và hoàn cảnh của Hấn lúc này có chút tương tự.

Trầm mặc một lát, Vân Dung cũng chậm rãi ngừng đầu, nhìn thiếu niên trước mắt, vẻ mặt của Hấn chuyên chú suy tư về việc gì đó. Hấn vốn là ngày thường đã rất phong độ, nên vẻ mặt càng sống động lòng người, đôi mắt đen ôn nhuận giống như bầu trời đêm nổi lên ngôi sao gọn sáng, an bình, thâm thúy.

"Người đi đi, lần sau đừng bao giờ đi tới nơi này nữa."

Bạch Hi Thần vẫn là lần đầu tiên đối với việc có người xâm phạm Nhã Viên thù hạ lưu tình, lúc trước nhị tiểu thư Chu phủ xâm phạm nơi này, bị Chu Từ Ân phạt quỳ gối Phật đường suốt một ngày một đêm, mà không một chút thiên vị, nhưng đối với tiểu nữ tử này, Hấn không muốn truy cứu kỷ, có lẽ là bởi vì Hấn thương tiếc thân thể của Nàng, hoặc là bởi vì qua tới nay, nơi này sẽ không là cấm địa gì nữa.

Mất thấy Bạch Hi Thần đã muốn đi vào các lầu phía trước. Vân Dung mới phục hồi lại tinh thần, tâm tình có chút mất mát, bất đắc dĩ xoay người hướng bên ngoài Nhã Viên đi ra.

Mới vừa đi ra trước cửa Nhã Viên, vừa liếc mắt, liền thấy một nữ tử và vài thị nữ xung quanh, đứng ở ngoài rừng trúc, người kia Vân Dung nhận ra được, nàng là nhị tiểu thư Chu gia Chu Vân Yên. Giờ phút này Nàng đang cười lạnh nhìn Vân Dung, trong ánh mắt tràn ngập ghen tỵ.

"à , nha đầu này đã xâm phạm cấm địa hãy giải tội cho Phu nhân xử lý chuyện nha đầu xâm phạm cấm địa , đưa đi cho Ta.

Chương 7: Bị Phạt

Vân Dung quỳ gối ở ngoài chính đường Chu phủ đã gần hai canh giờ. Nhìn mặt trời trên đầu, cả người không khỏi một trận choáng váng. Nàng đảo mắt nhìn chung quanh bên ngoài thấy rất nhiều người đang cuống quýt chạy tới chạy lui rất vội vã, giống như ở trong đó đã xảy ra chuyện gì đó. Ở nơi đó Nàng không đi vào, mà thế giới của Nàng cũng không có người nguyện ý xông tới.

Nhớ tới lúc trước Chu phủ nhân kia tươi cười lạnh lùng, âm trầm, mà bây giờ Nàng còn cảm thấy còn lạnh cả người hơn. Chu Vân Yên hướng Chu phủ nhân báo cáo tình hình Vân Dung xâm phạm cấm địa, Chu phủ nhân liền cho người làm dẫn Vân Dung đến nơi này chịu phạt quỳ gối. Không ai nói cho Nàng biết là phải quỳ gối ở trong bao lâu, bọn họ tựa hồ đều cố ý lãng quên Nàng ở đây.

Phòng trong bay đến từng mùi thơm của đồ ăn, làm cho Nàng cảm thấy đói bụng muốn kêu lên. Theo bản năng, Nàng lần theo mùi thơm tìm kiếm, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một bóng dáng đang hướng về phía Nàng đi tới. Áo màu hồng nhạt kèm với áo ngực bên trong màu vàng nhạt, Cổ tay áo dùng sợi tơ thượng hạng thêu nhiều hoa Đóa Đóa. Chu Vân Yên đi tới trước người Vân Dung. Nàng đem chân mình hung hăng đá người đang quỳ dưới mặt đất kia.

Hôm nay, Nàng nghe được tiếng sáo, biết Bạch Hi Thần đang ở ngay bên trong, mà điều làm Nàng bất ngờ là Bạch Hi Thần cứ như vậy mà cho Vân Dung đi ra từ trong Nhã Viên.

Nàng chỉ thấy Bạch Hi Thần có khuôn mặt lạnh lùng quá khó gần, nhưng mà hình dáng của Hắn đã sớm ở trong lòng Nàng. Ngày ấy Nàng canh phụ thân đi khỏi mấy canh giờ, đi Nhã Viên tìm Bạch Hi Thần, nhưng Hắn lại không nói gì, không chút thương tiếc nào đem Nàng đưa tới trước mặt phụ thân, bắt phụ thân dựa theo quy định mà giết Nàng, phụ thân đau khổ cầu xin, nếu không phải Nàng quỳ gối Phật đường một ngày một đêm đầu gối tê rằm, đến nỗi ngất đi, chỉ sợ Bạch Hi Thần kia sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. Mà ngày nay, Hắn cư nhiên đối xử khoan dung cho nha đầu này như thế, có lẽ chính là Hắn ngầm đồng ý cho tiện nhân này có thể ra vào Nhã Viên. Nàng thật hận, càng hận phụ thân đem tiện nhân này an bài ở Thẩm Phụng trai ở cách Nhã Viên gần nhất làm cho bọn họ cô nam quả nữ gần nhau. . . .

Nhớ tới bộ dáng Vân Dung chân trần đi ra từ Nhã Viên, sự đố kỵ trong lòng của Chu Vân Yên lại nổi lên. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cố ý đem tiếng nói của mình với âm thanh mềm mại nói to lên, giờ phút này có vẻ thập phần sắc bén, mới vừa ra khỏi miệng, liền làm cho tâm mắt tất cả mọi người đều tập trung hết lên người Vân Dung.

"Đừng tưởng rằng vào được Chu phủ, liền cho rằng mình thực sự là Tam tiểu thư. Nương người bất quá cũng chỉ là một nữ tử nông dân của Chu gia mà thôi. Nhà của Ta nô bộc hạ đẳng, so với Nàng còn cao quý hơn vài phần. Cha mẹ nhân từ, nên đã nhận thức Ngươi, cũng đem Ngươi đón vào trong phủ. Theo Ta thấy, không biết Ngươi đến tột cùng có phải là nữ nhi của cha ta hay không, còn phải tìm thêm nhiều chứng cứ. Sau này nếu không an phận, Ta là người thứ nhất không chấp nhận Ngươi."

Vân Dung ngẩng đầu, hai tròng mắt Nàng ánh lên lửa giận. Một cổ ức chế, loại tình cảm phẫn hận, muốn bức ra khỏi lồng ngực.

Nơi này, mọi người đều có ý nghĩ giống như Chu Vân Yên. Hôm nay vừa vặn lại được Nhị tiểu thư đem lời nói đó nói ra. Nếu như có thể, Nàng tuyệt không nguyện ý ở lại Chu phủ, lại càng không muốn làm Tam tiểu thư Chu phủ.

Nàng im lặng quỳ gối vì trong lòng Nàng nghĩ dù sao Nàng cũng vi phạm quy củ của Chu phủ mà lúc trước Chu Vân Yên cũng từng bởi vì xâm phạm cấm địa mà bị xử phạt, Nàng cũng quỳ gối nơi này, cũng không bị chỉ trích gì. Nhưng khi Chu Vân Yên nói ra mấy lời nói khó nghe đó thì rốt cục Nàng tìm ra lý do không cần quỳ gối nữa. Thậm chí là có thể có lý do rời khỏi Chu phủ.

Vân Dung là một người nhanh nhẹn, nghĩ đến là làm, lấy tay chống đỡ chính mình một chút, muốn đứng lên. Nhưng bởi vì thời gian quỳ khá lâu, đầu gối bị đau, thân hình cũng lung lay muốn ngã.

Chu Vân Yên cười lạnh nói: "Quả nhiên là một nha đầu không có quy củ."

Vân Dung vừa định mở miệng nói chuyện, liền cảm giác cổ mình bị một vật đánh trúng, trong nháy mắt liền mất đi tri giác.

Đợi đến thời điểm Vân Dung mở mắt, trời đã muốn tối. Nàng vẫn như cũ nằm ở chỗ lúc Nàng chịu quỳ ở trước sảnh chính của Chu phủ. Lúc này, trời đổ cơn mưa lớn, cả người Nàng quần áo đều đã ướt hết. Nhưng mà tình hình trước mắt có chút không hợp lý, trước sảnh chính đèn lồng vẫn chưa tắt sáng, ở dưới mưa gió lung lay sắp đổ. Những chậu hoa cũng bị đá ngã lăn lóc trong mưa.

Ngay lúc Vân Dung đang cảm thấy hết sức khó hiểu, thì lại nghe phía sau truyền đến tiếng nói âm trầm của một nam tử: "Như thế nào, mọi người của Chu gia chạy hết rồi sao? Tiếp tục giết, một nén nhanh thì giết một nô tài."

Chương 8: Thật Thật Giả Giả Cổ Nhân (1)

Vân Dung theo bản năng lui đến góc khuất, hai tay ôm lấy đầu gối, đứng lên đem chính mình che dấu.

Những nhà giàu có giống như Chu phủ, lúc này hẳn ở chính sảnh và trước sân đèn đuốc đã sáng trưng, người hầu thường xuyên đi tới đi lui hầu hạ chủ tử dùng cơm tối, nhưng mà hiện tại chung quanh không chỉ không thấy ngọn đèn nào, trong mưa gió lại truyền đến một mùi máu tươi làm cho cả người cảm thấy buồn nôn. Ở thời điểm Nàng hôn mê, Chu phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghe khẩu khí tức giận của người nọ, hình như là bọn họ bởi vì không có tìm được người của Chu gia. Thẹn quá hóa giận, liền giết người cho hả giận.

Theo đó ở ngoài viện truyền đến những tiếng kêu thảm thiết thê lương và những tiếng khóc ồn ào vang lên liên tiếp trong đêm mưa. Đó là âm thanh của người bị giết.

Bị mưa làm ướt hết quần áo trên người, khắp cả người cảm thấy lạnh, Vân Dung cuộn mình ở bên trong bụi hoa, lấy tay che kín lỗ tai, không khỏi lạnh run. Trên bầu trời một đạo sấm sét nổ vang, sấm sét đánh xuống đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Dung càng thêm trắng bệch. Mà Nàng trốn ở một nơi bí mật gần đó, bóng dáng của Nàng bị ánh sáng chiếu vào nên không thể giấu đi đâu. Thân ảnh nhỏ nhỏ lập tức bị bại lộ ở trong mắt nam tử kia.

Hắn bước đến gần, cúi người xuống, không hề chuyển mắt nhìn chằm chằm Vân Dung, ánh mắt kia giống như muốn nhìn thấu và thăm dò Nàng.

"Người là ai?"

Nghe thanh âm của Hắn thì biết Hắn còn trẻ tuổi, nếu như cẩn thận nghe, thì sẽ dễ dàng nhận thấy là khi nói ra ba chữ này giọng nói có chút run run. Vân Dung ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, nhìn lại Hắn.

Hắn cách Nàng rất gần rất gần, thậm chí có thể cảm giác được hơi thở có chút dồn dập của Hắn, nhẹ nhàng phả vào khuôn mặt của Nàng. Làm cho khuôn mặt vốn đã bị lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể lẫn tinh thần cũng cảm thấy được một tia ấm áp.

Ánh mắt của Hắn rất là thâm thúy, đang không ngừng dò xét trên gương mặt Nàng như muốn nhìn thấu tâm tư của Nàng. Nhưng trên mặt Hắn lại có chiếc mặt nạ màu bạc, làm cho dung mạo của Hắn đều được che dấu bên trong. Hắn nhanh chóng đứng lên. Vân Dung chỉ có thể tìm tòi nghiên cứu Hắn thông qua ánh mắt.

Giờ phút này Vân Dung cũng không biết, nam tử mang theo chiếc mặt nạ màu bạc đang đứng ở trước mắt Nàng, chính là đương kim thái tử Bạch Từ Hiến.

Phía sau, một tiếng lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, màu máu đỏ tươi theo mưa ở tầng đá lớn chậm rãi chảy xuôi lại đây, vẫn lan tràn đến dưới chân Vân Dung, Nàng cơ hồ sắp chịu không nổi, một tiếng kêu thảm thiết, giống thanh kiếm chui vào trong lòng. Muốn ngăn cản, nhưng lại không biết nên làm như thế nào?

Nghe thấy bên ngoài có người rống to: "Nếu không tìm được người của Chu gia, các người ai cũng đều phải chết."

Mỗi người đều phải chết sao?

Nói như vậy, vô luận như thế nào đêm nay Nàng cũng không thể thoát thân được. Vân Dung nghĩ đến đây, lấy hết dũng khí hướng về phía người đang ở trước mắt đứt quãng nói: "Ta. . . Là người. . . của Chu. . . Gia. . ."

Ha ha, đã lâu như vậy chưa mở miệng nói chuyện, không nghĩ tới vừa mở miệng nói, cứ nhiên lại nói câu này.

Người nam tử kia trong mắt xẹt qua một tia đau xót, sau đó thẳng đứng dậy đến hướng phía sau khoát tay chặn lại, liền có người đem chén Lư Ly đưa tới trong tay Hắn. Hắn vừa đưa tay uống ly rượu vừa đưa cánh tay dài vung lên, đèn đuốc liền dời tới chỗ Vân Dung đang đứng ở trước mặt. Mà Vân Dung cũng dựa theo ngọn đèn lại một lần nữa đánh giá Hắn. Hắn thân hình cao lớn, sừng sững ở dưới mưa gió càng hiện lên nét cương nghị. Đèn đuốc sáng, làm cho cả người Hắn đều sáng rực cả lên. Hồi lâu Hắn nhẹ nhàng lắm bầm: "Tốt! một đôi mắt tương tự."

Vân Dung nghĩ đến Hắn còn muốn nói cái gì đó, không nghĩ tới Hắn cũng không thèm quay đầu lại, nói xong liền xoay người rời đi.

Nàng bị vài người đưa đến viện ngoài. Nơi này người quý đã rậm rạp, giống như một đám dê con đang đợi làm thịt, ánh mắt trống rỗng mà mê mẩn. Cũng có rất nhiều đầu người cùng thi thê, ngã vào trong mưa, nhìn thấy ghê người. Những người này nhìn thấy Vân Dung xuất hiện vào lúc này thì trên mặt mọi người đều thay một biểu tình không thể tin.

Trong tay nam tử cầm một thanh Cương Dao, đi đến trước mặt Vân Dung, lạnh lùng nói: "Người là người nào?"

Nhìn Thanh Cương Dao còn lưu lại vết máu, Vân Dung cố nén sự khủng hoảng trong lòng, cố gắng nói: "Ta là nữ nhi của Chu Từ Ân, có chuyện gì thì có thể hỏi Ta, không cần làm khó những hạ nhân này."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thật Thật Giả Giả Cổ Nhân (2)

Ở trong đêm mưa, bên trong đình tiếng khóc liên tiếp vang lên không ngừng. Trên mặt đất già trẻ lớn bé chen chúc nhau quỳ, đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiểu nữ tử đang nói. Nàng mặc cái váy dài màu xanh nước, tóc dài đen như mực kẻ sát ở trên gương mặt, mà khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tái nhợt dưới mưa. Nhìn khá là nhu nhược, thậm chí thời điểm Nàng nói chuyện, cả người còn run run. Rõ ràng là đang sợ hãi, Nàng vì sao còn muốn thừa nhận thân phận của mình?

Phải biết rằng, lúc này bên trong Chu phủ, căn bản không có vài người nhận thức Nàng, mặc dù là biết có người này tồn tại, cũng đều cho rằng, Nàng cũng được lão gia cùng phu nhân mang đi. Lúc này, Nàng như vậy đứng ra, chẳng lẽ là vì muốn cứu mọi người sao?

Ánh mắt của Nàng trong suốt sáng lóa như ngọc. Ánh sáng chiếu ra xung quanh mang lại cảm giác có hi vọng vào sinh mệnh của mỗi người quỳ ở đây.

"Người là nữ nhi của Chu Từ Ân?" Nam tử cầm trong tay Cương Dao hung tợn hỏi.

Vân Dung nhìn chung quanh bốn phía những người đang có vẻ mặt khẩn cầu, ho nhẹ một tiếng nói : "Phải"

Nam tử trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, dùng đao nhọn nâng lên người của Nàng: "Chu Từ Ân đi đâu?"

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thờ hỏi: "Các người tập kích Chu phủ, vì tìm phụ thân Ta?"

Sau khi nói xong, Vân Dung không khỏi một trận ảo não, đối với xưng hô từ phụ thân này, Nàng vẫn còn không có thói quen.

"Cái này không cần Người quan tâm, Ta chỉ hỏi Người, có biết cha Người đi nơi nào không?"

Vân Dung nhìn chằm chằm mũi chân chính mình, âm thầm suy tư. Sau đó ngẩng đầu, nhìn hướng người đưa ra câu hỏi bằng ánh mắt khinh miệt: "Ta tuy rằng không biết cha ta bọn họ đã đi đâu, nhưng là Ta biết, cha ta nhất định sẽ trở về cứu Ta, đến lúc đó chắc chắn muốn mạng chó của các người."

Lời còn chưa dứt, Nam tử cầm đao hung hăng cho Nàng một cái tát, Vân Dung cả người ngã xuống trong mưa, khoe miệng tràn ra vết máu đỏ tươi. Nam tử quyết không buông tha, lại gần Vân Dung, mới giờ tay lên định đánh tiếp, liền nghe phía sau có người hô: "Dừng tay."

Vân Dung theo tiếng la nhìn lại, nguyên lai người nói chuyện chính là người nam tử mang theo màu bạc mặt nạ. Nam tử nghe tiếng, khom người thối lui sang một bên.

Bạch Tử Hiền mắt lạnh nhìn ánh mắt giống như đã từng quen thuộc, trong lòng lại nổi một trận rung động. Rõ ràng là dung mạo xa lạ, ngoài ánh mắt đó thì vì sao âm thanh cũng thấy tương tự ở đâu đó?

Hắn thờ dãi thật mạnh, đưa tay ra phía sau lưng, bắt buộc chính mình quyết tâm lãnh huyết, một lần nữa tự hỏi chuyện tối nay.

Tối nay, người hắn muốn tìm cũng không phải Chu Từ Ân, nhưng là người kia thân phận giờ phút này quá mức cường điệu, chỉ phải đến tìm Chu Từ Ân làm người liên lạc, nên mới đến Chu phủ tìm người. Ai ngờ lão Hồ Ly Chu Từ Ân, cứ nhiên chiếm được tin tức, cùng người muốn tìm đều suốt đêm biến mất. Nhưng nếu là chiếm được tin tức, tại sao tam nữ nhi của Hắn còn ở tại chỗ này? Hắn nhìn không được lại đem ánh mắt chuyển qua trên người của Nàng.

Nàng bị đánh không nhẹ, một cánh tay nhỏ ôm mặt mình, chau mày khó chịu. Bạch Tử Hiền tâm cảm thấy đau đớn một chút. Hai chân không biết rõ bị một loại cảm xúc gì đó dẫn dắt, không tự chủ được bước đến trước người của Nàng, cúi người xuống, muốn xoa dịu cho Nàng. Nhưng tay Hắn còn đứng ở giữa không trung, Vân Dung liền chống tay đứng dậy, động tác không có một tia đáng vẻ gì là kịch cỡm, mà lại mang dáng vẻ cao ngạo cùng quật cường.

"Các người nếu là tìm cha ta trả thù, thì nên lưu giữ Ta, dụ cha ta tiến đến. Bọn họ đều là hạ nhân, nên đừng làm khó bọn họ."

"Nếu là tiểu thư Chu phủ, vì sao lại ở tại chỗ này?"

Thanh âm lạnh như băng, Vân Dung trên mặt hiện ra một tia phẫn hận, rất thật đến nỗi làm cho Bạch Tử Hiền tìm không thấy chút sơ hở.

"Hôm nay, bốn tiểu thư đi ra khỏi phủ để dâng hương, mới trở lại trong phủ liền thấy các người xông vào. Các người đã muốn tìm người của Chu gia, Ta không muốn làm cho người vô tội tiếp tục bị đánh mất tánh mạng."

"Người không sợ chết?"

"Sợ chết, chẳng lẽ có thể nào bắt từ sao? Những người này đều rất sợ chết, không phải cũng từng bước từng bước bị các người giết chết?"

Vân Dung cảm thấy mặt mình bị người nam nhân hăng bóp chặt. Ánh mắt của Hấn gần như điên cuồng, "Người thật là Tam tiểu thư của Chu phủ?"

Vân Dung cười lạnh một tiếng: "Sự thật đúng là như vậy! Nhưng Người là ai?"

Mặt của Hấn gần ngay trước mắt, cánh tay Vân Dung liền đụng đến trên mặt nạ của Hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tình Duyên Sinh Tử (1)

Đã không đề ý đến chuyện sinh tử, còn có cái gì là không dám làm? Vân Dung trên tay dùng một chút lực, muốn đưa tay lên mặt nạ Hấn gỡ ra.

Động tác của Nàng rõ ràng lưu loát, một bên động thủ, một bên vẫn không quên đưa ánh mắt khiêu khích hướng đến Bạch Tử Hiên. Về mặt như vậy, không khỏi làm cho Bạch Tử Hiên muốn cười lớn.

"Lớn mật!" có một tiếng gào to. Vân Dung chỉ thấy trước mặt hàn quang chọi lóe, tay trái một trận đau nhức, cả người liền bị ngã xuống. Bạch Tử Hiên nhướng mày, theo bản năng vờn cánh tay, thuận thế ôm eo nhỏ của Nàng để Nàng không bị ngã, lại dùng một chút lực, Vân Dung liền bị Hấn gắt gao ôm ở trong lòng. Ôm Nàng trong ngực, loại cảm giác này làm cho Hấn cả người không khỏi lâm vào chấn động. Trước mắt cơ hồ lại hiện ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành xưa kia, dung nhan tuyệt thế thanh lệ thoát tục. Nhưng là, Nàng rõ ràng là không phải. Rõ ràng không phải. . . . Vì sao, Hấn lại có thể có loại cảm giác quen thuộc như thế này? Khuôn mặt hoảng hốt, hai tay đem người trong lòng càng ôm chặt lấy. Thậm chí trong đầu còn có ý tưởng không bao giờ buông tay.

Vân Dung khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, cả người cứng ngắc. Nàng làm sao có thể bị một cái ôm cường đạo như vậy?

Bất chấp tay trái máu sớm đã chảy. Dùng hết sức lực muốn thoát ra khỏi hấn.

"Người lại cường đạo Ta, mau rút ngay cho Ta."

Một câu đem Bạch Tử Hiên từ trong mộng bừng tỉnh, tay cũng buông ra. Hấn đây là làm sao vậy, thế nhưng ở thời điểm nguy hiểm như vậy lại sinh ra loại ảo giác không nên có này.

Thánh chỉ của Phụ hoàng, hấn là đang trên đường tới. Hấn nhất định phải trước khi thánh chỉ đến Chu phủ, tìm được Bạch Hi Thần, sau đó giết chết Hấn.

Nếu như Hấn đoán không có sai, hôm nay những thích khách ám sát Hấn, cũng là Bạch Hi Thần phái tới. Tội nay là so sánh đao ai mau hơn. Nhất định phải trúng mục tiêu, Hấn cùng với Bạch Hi Thần trên đời này, chỉ có thể có một người sống sót. Suy nghĩ của Hấn không nên bị nữ tử này đảo lộn.

"Các người đến tốt cùng là người nào?" Vân Dung cảm thấy buồn bực, nghĩ cho dù chết, cũng có thể biết người sát hại mình là ai? "

Bạch Tử Hiên cũng không trả lời vấn đề của Nàng, ngược lại trực tiếp hỏi: "Người muốn cứu những người này?"

Vân Dung gật gật đầu: "Không riêng gì muốn cứu bọn họ, cũng là muốn cứu các người!"

Bạch Tử Hiên cảm kinh ngạc, kinh ngạc chờ Vân Dung tiếp tục nói tiếp.

"Giết những người đó đối với các người mà nói, không dùng được gì, nhưng tương lai khi xuống Địa ngục thì tội nghiệt gia tăng nhiều thêm chút mà thôi. Cho nên, các người vẫn là nên đem mọi chuyện đều nhắm vào một mình ta thì tốt lắm, coi như là khi tích chút âm đức cho chính mình sau này."

Bạch Tử Hiên nhìn Nàng nói một cách sinh động, cúi người xuống, hù dọa Nàng: "Tốt, nếu như người đã mong muốn vậy chỉ giết một mình người." Nói xong đem thanh kiếm hướng về phía Nàng.

Vào lúc này, phía trên tường cao, rất nhiều người phi thân xuống, thân thủ lưu loát, vừa thấy đã biết võ công bất phàm.

Bọn họ lấy khí thế nhanh nhẹn chuẩn xác, đem thanh lợi kiếm cùng hướng về phía Bạch Tử Hiên. Tốc độ quá nhanh, vài người hộ vệ của Bạch Tử Hiên, rất nhanh gục trong vũng máu.

Một thiếu niên cũng theo gió bay tới. Trên người Hấn áo trắng ở trong mưa gió lay động, mang theo dáng vẻ xuất trần tiêu sái. Vân Dung nhìn đến Bạch Hi Thần, trong lòng trào ra một loại hưng phấn không hiểu. Vân Dung biết, Nàng có lẽ không cần phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Tình Duyên Sinh Tử (2)

Những thanh kiếm sắc bén lóe hàn quang đem Bạch Tử Hiên vây quanh ở giữa.

Bạch Hi Thần mang vẻ mặt tươi cười nói một tiếng: "Đã lâu !"

"Đã lâu !" Đồng dạng cũng có cách xưng hô đó. Bạch Tử Hiên mở cánh tay ra, trường kiếm rút ra khỏi vỏ, biến ảo làm một đạo rồng bay màu bạc, mang theo kinh hồng chi thể cùng mấy người kia chiến đấu ở một chỗ.

Vân Dung gắt gao nhìn chăm chăm những người này, bọn họ xuất kiếm rất ngoan độc mỗi một chiêu đều hướng đến nam tử mang mặt nạ màu bạc kia.

Mà Hắc một chút cũng không hề bối rối, vây ở bên cạnh có rất nhiều người của Hắc, bọn họ ra tay cũng đều không lưu tình, tựa hồ là muốn cùng giết những cao thủ cùng Bạch Hi Thần đang tiến đến.

Vân Dung nhìn ra manh mối, vội vàng nhìn về hướng Bạch Hi Thần. Quả nhiên, thiếu niên áo trắng kia đã bị rất nhiều người bao bọc vây quanh.

Vân Dung trong lòng nôn nóng bất an lập tức đứng lên. Hận không thể cũng cầm lấy kiếm nhắm hướng có cường đạo.

Mưa rơi xuống càng lớn, tầm mắt phía trước dần dần mờ hồ. Không biết có phải là bởi vì Nàng mắc mưa thời gian quá dài nên cả người có một loại cảm giác lung lay sắp đổ.

Vừa đúng lúc đó động tác nhỏ của Nàng đã rơi vào trong mắt của Bạch Tử Hiên, bọn họ vốn cách nhau rất gần, Bạch Tử Hiên lập tức vung 1 kiếm tung người bay về hướng Vân Dung đang đứng. Bên cạnh, thị vệ nhìn thấy vậy liền thay Bạch Tử Hiên đưa kiếm tới trước mặt Hắc để tiếp chiêu bảo vệ Hắc. Eo nhỏ của Vân Dung lại một lần nữa bị Hắc ôm lấy, bụng dưới vốn muốn đau quặn thân thể lại tựa vào trong vòng ngực kiên cố của Hắc.

"Người không sao chứ?" Bạch Tử Hiên bị chính khẩu khí mình hoảng sợ.

Nếu là không có tình yêu thì khi mới gặp một lần mà đã thất thần, tim của Hắc đã muốn là lần thứ ba bị nữ tử này làm cho xao động.

Vân Dung thâm hiểu rõ ý nghĩ, trong nháy mắt tỉnh táo lại, một bên giãy hấn, một bên thủ đứng vững thân hình.

"Ta không sao!" Nàng nói xong, mắt thấy được một thanh trường kiếm đang ở trên một thi thể.

"Đề ý!" Buông lỏng tay ra, Bạch Tử Hiên tuy rằng biết những người này vô ý làm thương tổn Nàng, nên theo bản năng đem Nàng bảo hộ ở phía sau Hắc.

Nào biết ‘ xi ’ một tiếng, đầu vai đau nhức một trận, Bạch Tử Hiên không dám tin quay đầu nhìn lại hướng phía sau mình.

Vân Dung cắn răng một cái, một đôi tay nhỏ bé run run lại đem trường kiếm rút ra, để ở chỗ cổ họng của Hắc.

Mọi người xung quanh đều xem đến ngây người, chiếc áo của Bạch Tử Hiên đã bị máu tươi nhuộm một mảng hồng, cắn răng nói: "Người."

"Chủ tử." Thủ hạ của Hắc, nhất tề vọt lại đây.

"Đừng tới đây, nếu tiếp tục qua đây, Ta sẽ giết Hắc." Vân Dung bả vai có chút hơi run run, một đôi tay gắt gao để ở cổ họng của Hắc, rất nhanh nơi đó liền có vết máu chảy ra.

Bạch Tử Hiên nhìn Vân Dung biểu tình kiên nghị nhắm mắt lại tự giễu, cười nói: "Người quả nhiên không phải Nàng."

Sau đó, cánh tay vung lên, đem Vân Dung hất ra phía sau.

Vân Dung cảm giác được có thanh kiếm đâm trúng cánh tay trái. Một trận thiên toàn địa chuyển, thân hình nhỏ bé của Nàng giống như một đoá hoa Hồ Điệp, ở mưa gió nhanh nhẹn rơi xuống.

Đầu đụng vào bức tường, trước mắt một mảnh tối đen, ngất lịm đi, nghe thấy bên tai có người đang truyền tống: "Thánh chi đến!"

Khi Vân Dung tỉnh lại, đã là sáng sớm của ba ngày sau.

Nàng mở to mắt, phát hiện mình đang nằm ở một nơi địa phương xa lạ, xuyên thấu qua tấm rèm màu trắng ở trước giường, thấy ở đối diện với đầu giường có 1 cái bàn nhỏ, trên bàn, một có 1 bình màu ngọc bích cắm một vài cành trúc nhỏ.

Khắp nơi trong phòng không vương một hạt bụi nhỏ nào, chỉ có hai màu xanh trắng đơn. Nơi này không phải chỗ ở của chính mình Thẩm Phương Trai.

Mới vừa thử cử động, một trận đau nhức khiến Nàng không chịu được khẽ hừ lên một tiếng.

"Tỉnh?"

Vân Dung theo thanh âm tìm kiếm, nhìn thấy chính là Bạch Hi Thần đang bung một chén được đi tới hướng của Nàng.

Khẽ nhú mày, nơi này không phải là cấm địa của Chu phủ - Nhã Viên chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cùng Mệnh Tương Liên (1)

"Đến, nên uống thuốc !"

Thanh âm của Hắc tử tựa như căn phòng này làm cho người ta cảm giác giống nhau, trong xanh im lặng, nhưng rất dễ thấm vào lòng người. Nàng làm sao có thể phản kháng đây?

Vân Dung nâng khóe miệng, khó hiểu nhìn Bạch Hi Thần. Sau đó giãy dụa muốn đi xuống giường.

"Đầu người bị thương, không cần lộn xộn." Thanh âm của Hắc tử rất êm tai, khoảng cách gần như vậy, hơi thở nam tử sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái quanh quẩn ở chóp mũi, nên làm mặt Nàng nóng lên, tim đập như hươu chạy.

Đêm đó, Hắc tử vẫn ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, muốn tìm một cái thời cơ thích hợp nhất, đem Bạch Tử Hiên đưa vào chỗ chết. Nhưng lại ngoài ý muốn đã phát hiện ra vợ chồng Chu thị không có mang Nàng rồi đi. Rồi sau đó liền thấy được Nàng thừa nhận thân phận của mình, dứt khoát cứu mấy người kia một màn. Nữ tử này, khi thì bình tĩnh trầm lặng cùng ưu thương im lặng, khi vui cười thì cười khẽ giảo hoạt, ngôn hành cử chỉ có một phong cách riêng, cũng có một bộ tâm tính thiện. Những điều đó những người con gái Hắc tử gặp qua đều có phần bất đồng. Cho nên đêm đó sau khi Hắc tử tiếp chi, không đành lòng nhìn Nàng một mình bị thương ngã ở trong mưa, Hắc tử đem Nàng ôm trở về nơi này.

"Đêm đó, vì sao muốn thừa nhận thân phận của mình?" Bạch Hi Thần nhìn chằm chằm ánh mắt của Nàng, trên mặt như trước lộ vẻ âm áp tươi cười.

Vân Dung thoáng sững sốt một chút, trước mắt hiện ra những hình ảnh Nàng đem đoàn kiếm đâm vào bả vai của nam tử mang mặt nạ, tâm tình có chút không hề bình tĩnh. Từ chối hai lần, cuối cùng đành nhờ Bạch Hi Thần giúp đỡ, ngồi dậy.

Chịu đựng cơn choáng váng đầu, thấp giọng nói: "Ta tuy rằng với họ không phải là thân nhân, nhưng những người đó đều cũng có thân nhân, bọn họ nếu mà chết đi, nhất định sẽ có ba mẹ con cái, người yêu bằng hữu vì bọn họ mà thống khổ. Nếu như Ta là người vô cớ vô thân dù sao cũng bắt buộc phải chết thì sao không thể làm một chuyện tốt là dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của nhiều người, để những người đó được bình an vô sự."

Nhìn Bạch Hi Thần biểu tình khó hiểu, Vân Dung vô lực tựa đầu vào giường bấu víu, chóp mũi này lên một cổ ghen tỵ: "Mấy tháng trước Ta mất trí nhớ, mà ngay cả mẫu thân cũng không có ấn tượng. Chu lão gia nói là phụ thân ta, đem Ta đón vào Chu phủ. Nhưng mà Ta thật sự cảm giác không ra được Hắc tử là thân nhân của Ta. Có lẽ bởi vì rất tịch mịch, nên ngày ấy khi nghe được tiếng sáo, mới có thể liều lĩnh chạy vào Nhã Viên. Ta không biết, ở nơi này còn có người ở, thời điểm lúc ấy bọn họ chỉ nói với Ta là ‘cấm địa’ của Chu phủ, Ta còn nghĩ đến liệu bên trong có chuyện ma quái gì không, mỗi ngày buổi tối đều sợ hãi ngủ không yên"

Bạch Hi Thần khẽ môi cười khẽ đưa mắt nhìn sâu vào trong đôi mắt trong suốt của nữ tử này, lập tức trong tim Hắc tử lại có một cảm giác dao động. Nhưng mà ánh mắt của Hắc tử nhìn vẫn như trước rất bình tĩnh, nhưng trong lòng bàn tay vô hình nắm chặt, muốn đem cái loại cảm giác này đè ép đi xuống. Hắc tử chưa từng gặp qua một nữ tử nào lại có thể đem sự tịch mịch của chính mình ra nói với một người nam nhân một cách thẳng thắn và ngay thơ như vậy. Mà chính Hắc tử cũng đã sống như vậy suốt mười tám năm nay nên cũng hiểu được tâm trạng tịch mịch này của Nàng. Chỉ bất đồng là, Nàng không nhớ được sự tình trước kia vì Nàng mất trí nhớ nên Nàng sẽ còn có thể tự mình lừa dối để bản thân được vui vẻ. Nhưng Hắc tử thì sao, Hắc tử không bị mất trí nhớ nên đều nhớ hết tất cả những chuyện không vui này. Trong lòng Hắc tử như thế nào cũng chỉ mình Hắc tử biết mà thôi.

Hắc tử im lặng lần theo mép giường ngồi xuống, đem chén thuốc trên bàn một lần nữa cầm ở trong tay, ngón tay thon dài trắng nõn mà, dùng muỗng múc nước thuốc đưa lên miệng nhẹ nhàng thổi thổi, cho đến khi chén thuốc trong tay đã bớt nóng thì nhẹ nhàng đưa đến trong miệng của Nàng.

"Ta cũng không có thân nhân, về sau nếu là chuyện phiền muộn, chúng ta liền trò chuyện cùng nhau."

Bạch Hi Thần ánh mắt trong suốt thân nhiên tựa như dòng suối nhỏ, nhưng cẩn thận vọng đi vào, lại như hồ sâu. Đôi mắt màu vàng lưu chuyển, lại giống như ẩn dấu thiên ngôn vạn ngữ.

Hắc tử cũng không có thân nhân? Vân Dung giật mình, trong lòng nổi lên một cổ lo lắng, không tự giác gật đầu: "Tốt."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Cùng Mệnh Tương Liên (2)

Uống thuốc xong, lại cuộn mình nặng nề đi ngủ.

Thời gian khi Nàng thức giấc đã là chạng vạng, không thấy bóng dáng của Bạch Hi Thần đâu. Vân Dung cố gắng cựa quậy đi xuống giường, đầu đau như muốn hôn mê.

Ôm đầu, khẽ gọi hai tiếng: "Có ai không?" Hồi lâu không thấy hồi âm.

Nàng không khỏi nghi hoặc đứng lên, bên trong Nhũ Viên to như vậy, thật sự là chỉ có một mình Hấn ở sao?

Lại nói đến Bạch Hi Thần có nói qua Hấn cũng không có thân nhân, Nàng liền có một cảm giác hiện lên ở trong lòng là cùng mệnh tương liên. Thì ra trong Phương viên này không phải chỉ có mình Nàng cô đơn. Nhũ Viên cùng Thẩm Phung Trai ở cách nhau không xa thì ra vì bên trong đều có hai người giống nhau đều rất tịch mịch.

Phía bên phải giường, có một kệ sách lớn được đặt trên mặt tường. Bên cạnh có một vài cuốn sách được đặt trên bàn, trên mặt bàn có hai cuốn tranh cùng nền.

Vân Dung bắt gặp có chút kỳ quái, một mặt khác trên tường cũng lộ ra mấy bức họa, nào là núi nào là sông, hình thái rất thật, trông rất sống động. Theo hàng chữ ở góc bức tranh, hẳn là do Bạch Hi Thần vẽ.

Mà hai cuốn tranh, không hề có dấu vết bị dỡ ra mà được xếp ngay ngắn trên bàn, giống như có người thường xuyên nhìn nó. Không biết vì sao trong thời khắc vờn tay lấy cuốn tranh thì tim Nàng đập thình thịch liên hồi. Giống như nếu nhìn sâu bên trong thì sẽ không như những bức tranh trên tường kia. Từ từ mở ra, trên mặt Nàng đầy vẻ kinh ngạc đến ngây người. Đây là một bức tranh vẽ hai người.

Đầu tiên là một bên là một nam tử, đứng dưới một cây Mai. Chỉ với một nửa khuôn mặt mà đã thấy đây là một công tử kinh tài tuyệt ngạo. Mỗi mống bạc tình nhưng vô tình lại cho cảm giác có tình, làm cho người ta nhìn không được muốn xem toàn bộ khuôn mặt của hắn.

Mà ở cây mai kế bên, một nữ tử có một đôi mắt tràn ngập ánh sáng nhanh nhẹn đẹp như núi Yên Nhiên(*), làm cho người nào đã gặp qua thì sẽ không thể quên được. Nữ tử này thật đẹp, mặc dù Vân Dung là nữ tử, cũng nhìn không được yêu thích cái đẹp của nàng. Nhất là dung nhan khuynh quốc khuynh thành, khóe miệng tươi cười không chút tà niệm, giống như một tiên tử xuống với thế gian. Cô gái trong tay cầm một nhánh hoa mai mới nở, tựa hồ như đang chạy tới chỗ công tử kia.

Nhìn đến đây, Vân Dung không biết vì sao trong lòng đau xót. Cái loại cảm giác này giống như có vô số con trùng nhỏ đang cắn nát lục phủ ngũ tạng của Nàng. Nhìn xuống phía dưới bức họa nhưng lại không thấy đề tên tác giả. Xem xong hết một lượt, lại bắt đầu xem tới bức họa thứ 2.

Bên trong bức tranh cũng là một cái nữ tử, nữ tử này tựa hồ đã không còn trẻ tuổi, nhưng là mặt mũi vẫn còn dư âm của sự thanh tao nên Nàng có thể nhìn ra được nữ tử này lúc còn trẻ cũng có một dung nhan tuyệt sắc. Mà phía dưới đầu gối của nàng là một đứa trẻ tám tuổi đang nằm bên nàng. Xem chỗ đề tên thì biết bức tranh này cũng do Bạch Hi Thần vẽ.

Vân Dung không khỏi trầm nghĩ, hai bức họa có bốn người, bốn người này đến tột cùng là ai đây?

Thanh âm của Bạch Hi Thần ở cách đó không xa vang lên: "Nhìn cái gì đấy?"

Vân Dung trong lòng một trận hốt hoảng, hai tay cũng theo đó mà run lên. Như thế nào mà người này bước đi lại không phát ra âm thanh?

Tránh ánh mắt của Hấn nhìn xuống, trong lòng chột dạ như làm việc xấu, "Ta. Ta, tùy tiện nhìn xem."

"Đừng nhìn." khẩu khí lạnh ngắt, đôi mày hạ xuống không rõ hờn giận. Bước nhanh lại phía Nàng, nâng tay đem bức họa trên tay Nàng lấy đi.

Nhưng là, khi nhìn vào bức tranh, tay hắn như cứng lại, kinh ngạc nhìn bức tranh hai người.

Vân Dung, giống như lập tức hiểu ra được vấn đề, cẩn thận hỏi: "Tranh này đứa nhỏ trong đó, là Ngươi sao?"

Bạch Hi Thần vẫn chưa ngừng đầu, dường như là không muốn Nàng nhìn thấy ánh mắt của Hấn lúc này, nhưng cũng không tự chủ giọng nói hơi hơi run run.

"Bức tranh này là vẽ mẫu thân ta, đứa bé này chính là Ta. Nàng nói cho ta biết bất kể như thế nào đều phải trở về bên cạnh cha ta."

Vân Dung có chút kinh ngạc: "Ngươi không phải đã nói Ngươi không có thân nhân sao?"

Hắn nhẹ nhàng cười, đem tranh cuốn lại như cũ: "Từ khi mẫu thân của ta mất đi trên đời này ta vốn không còn thân nhân chân chính."

"Vậy Ngươi đã tìm được phụ thân của Ngươi sao?" Nàng không khỏi thay hắn lo lắng đứng lên. Cần thận đánh giá biểu tình trên mặt hắn.

Bạch Hi Thần lại khôi phục bình thường ý cười ôn hòa, nhưng mà Vân Dung nhìn vào mắt hắn không thấy được một tia ấm áp.

"Ồ trước khi Ngươi hôn mê, vừa mới tìm được."

(*) Yên Nhiên: Tên núi, thuộc địa phận Ngoại mông đời Hán, Đậu Hiến đánh thắng giặc Thuyền Vu, được ghi công trên đá núi Yên nhiên. Về sau chỉ chiến trường biên giới.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhìn Thấy Tư Tình (1)

"Kia chúc mừng Ngươi rất nhanh sẽ cùng phụ thân của Ngươi đoàn tụ .

Lần gặp này từ lần gặp đầu tiên cho đến hôm nay Nàng và Bạch Hi Thần bắt quá cũng chỉ là lần gặp thứ ba. Nhưng khi nói xong những lời này Vân Dung trong lòng nhất thời có cảm giác vắng vẻ.

Vốn trong lòng đã có lo lắng, một chút ấm áp cũng không còn. Xem ra, cuộc sống sau này ở trong Phụng viên này chỉ còn có mỗi mình Nàng.

Bạch Hi Thần, đem bức tranh trong tay đã cuộn lại gọn gang đặt trở lại trên bàn, thì bắt gặp được vẻ mặt cô đơn tĩnh lặng của Nàng, cười yếu ớt nói: "Ngươi cũng vừa mới cùng phụ thân đoàn tụ nói vậy Ngươi cũng thật cao hứng đi?"

"Không có, một chút cũng không có." Vân Dung nhớ tới gương mặt xa lạ của Chu lão gia kia, không chút do dự lắc đầu, khinh bạc lại lay động.

Hai người đồng thời nở nụ cười.

Nhớ tới lúc trước đối với Nàng nghi ngờ đủ thứ, Bạch Hi Thần không khỏi có chút áy náy. Nếu hôm đó Chu phu nhân trách phạt Nàng có hắn ở chỗ đó thì có lẽ cả cuộc đời này hắn đều không thể chân chính hiểu được Nàng, có lẽ đây được gọi là thiên ý chăng.

Xoay người, đưa mắt về phía Vân Dung nói: "Ta còn muốn ở trong này xử lý chút chuyện, về sau có chuyện gì có thể tùy ý tới tìm ta."

Trên tay hắn xác thực còn có một ít chuyện cần xử lý, Chihiro tra được, ngày ấy Bạch Tử Hiên thương thế rất nặng, đến nay còn ở lại Hoài Nam dưỡng thương, đây là một cơ hội trừ bỏ hắn tuyệt hảo. Mà cơ hội này , dĩ nhiên là do nữ tử trước mắt này, thay hắn tạo ra.

"Ta cũng không dám đi vào cấm địa này nữa ." Vân Dung một mực từ chối: "Không bằng Ngươi có thời gian rảnh, liền đem thông tin viết lên tới nói cho Ta biết, nếu Ta không có việc gì sẽ đi rừng trúc tìm Ngươi."

Bạch Hi Thần muốn nói cho Nàng biết, từ đêm đó tiếp chi xong, Nhã Viên liền không còn là cấm địa của Chu phủ nữa. Nhưng lời vừa tới miệng thì cuối cùng hắn cũng không nói ra. Chính là chỉ yên lặng đem bức họa khác cuộn lại hoàn hảo.

Vân Dung đối Bạch Hi Thần là sự cảm kích phát ra từ nội tâm. Nàng bị Nam tử có mặt nạ màu bạc kia đâm bị thương, với tình hình như vậy không thể đợi được người của Chu gia trở về. Nếu không phải Bạch Hi Thần thay Nàng chữa thương, thật không biết tình hình của Nàng đến nay sẽ như thế nào. Chính là, hiện tại thương thế đã tốt, cũng có thể rời đi.

"Quấy rầy lâu như vậy, Ta cũng muốn cáo từ ."

Bạch Hi Thần không có giữ Nàng lại, Vân Dung một mình về tới Thẩm Phụng Trai.

Thị nữ Yên nhi, hầu hạ Nàng tắm rửa, thay đổi xiêm y, liền có thị nữ đến tìm.

Nguyên lai Chu lão gia cùng với những người liên can, tưởng đã gặp chuyện không may thì ngày hôm sau liền về tới Chu phủ. Mà ngày nay, Đại thiếu gia của Chu phủ cùng đại tiểu thư cũng từ kinh thành đã theo trở lại.

Thị nữ phụng mệnh của Chu lão gia, dẫn Vân Dung đi qua chào hỏi. Trải qua chuyện tình đêm đó bị vứt bỏ ở Chu phủ, Vân Dung đối với cái gọi là thân tình với Chu gia, càng ngày càng phai nhạt. Chỉ là có chút không rõ, tốt xấu Nàng cũng là nữ nhi của Chu lão gia, vì sao ở cùng một chỗ với một nam tử lâu như vậy mà người của Chu gia cũng không hỏi nàng đã ở đâu?

Theo thị nữ đi tới trước viện. Gặp mấy thị nữ, mọi người đều đối với Vân Dung cung kính lễ. Như thế làm cho Vân Dung có cảm giác ngoài ý muốn.

Ở trong chính sảnh, vợ chồng Chu Từ Ân ngồi ở vị trí chính giữa, trừ bỏ nhị tiểu thư Chu Vân Yên ở ngoài thì còn có một đôi nam nữ ngồi hai bên gần với chỗ ngồi của Chu Từ Ân.

Mới đi vào, Chu Vân Yên liền hướng về phía Nàng với một ánh mắt như muốn giết người. Vân Dung cũng không để ý tới, đi ra phía trước cùng vợ chồng Chu thị hành lễ.

"Gặp qua đại ca người!" nhìn theo phương hướng ngón tay của Chu lão gia, Vân Dung đụng phải ánh mắt của một nam tử.

Hắn một thân áo choàng, mắt phượng môi bạc, nhưng thật ra thập phần anh tuấn, mặt mày trong lúc đó không kèm chế được một tia sắc bén, chắc là người không câu nệ tiểu tiết.

Vân Dung hạ thấp người hành lễ: "Đại ca."

Nào biết hắn cũng không lên tiếng trả lời, lại cười ha ha nói: "Ta đây có một muội muội mới, mặt mày mặc dù không xinh đẹp bằng nhị muội, nhưng lại có một vẻ đẹp sâu kín, phong lưu, trách không được sẽ làm cho Bạch công tử kia đề tâm."

Đang ngồi ở trên Chu Từ Ân đem ly rượu cầm trên tay đặt thật mạnh xuống nổi giận nói: "Làm càn."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhìn Thấy Tư Tình (2)

Chu lão gia gào to một tiếng, trên mặt một nét giận dữ bùng bùng, mang theo khí thế đè ép người làm cho mọi người trong phòng cơ hồ đều ngừng hô hấp.

Vân Dung cúi đầu, bắt tay vào đùa nghịch chiếc khăn lụa, xấu hổ đứng ở trước bàn.

Lơ đãng lướt mắt nhìn qua, vô tình thấy Chu Vân Yên mặt đỏ lên hung hăng trừng mắt Nàng, trong ánh mắt lộ ra ra ý định muốn ăn tươi nuốt sống Nàng. Đối với nhị tiểu thư cũng toát ra vài phần địch ý, Vân Dung vẫn tưởng bởi vì Nàng có thân phận là con gái riêng, nhưng nay xem ra, có lẽ cũng không đơn giản như Nàng nghĩ.

Rời mắt khỏi Nhị tiểu thư, ánh mắt Nàng lại chuyển lên người vị Đại thiếu gia vừa phát ra những lời vừa rồi. Hắn đối với việc không khí trong phòng như đóng băng không hề để ý một chút nào. Đầu tiên là nhún nhún vai, sau đó hai tay khoanh ngang ngực, cười nói: "Tốt, tốt, tốt, coi như Ta cái gì cũng không có nói, nhà này cái giống gì cũng có thể nói chỉ có nhưng lời nói thật là không thể nói."

Sau đó quay đầu, cười với Vân Dung nói: "Ta gọi là Chu Cẩn Du, nếu là không quen kêu đại ca, ngày sau liền trực tiếp kêu tên của Ta là được rồi."

Vân Dung bị hắn chọc cười, vừa định đáp lời, chợt nghe Chu lão gia làm như không thể nhận được nữa, đối Chu Cẩn Du nói:

"Nghiep chương, còn không đi ra ngoài."

Chu Cẩn Du tựa hồ sớm đã thành thói quen, trên mặt vẫn như cũ bộ dáng như không có việc gì, đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Vị nữ tử bên cạnh hắn cảm lấy một tay của hắn giữ chặt.

Nàng kia một thân váy dài màu hồng cánh sen, dung mạo tú lệ đoan trang, trên đầu một cái trâm cài Bát Bảo nổi bật, miệng Nàng mang theo ý cười, đúng lúc này cái giọng tay nhắc chân nhẹ nhàng khéo léo, hào phóng lại không mất đi sự quyến rũ động lòng người.

"Cẩn Du, tiểu muội cùng chúng ta vừa mới đoàn tụ, Người cứ như vậy mà đi, chẳng phải sẽ làm Nàng xấu hổ và ngượng ngùng sao?"

Lúc này, Chu phu nhân cũng đem chén trà nhỏ đưa tới Chu lão gia đích thân khuyên giải nói: "Lão gia, Vân Phương nói như vậy rất đúng, người một nhà khó được đoàn tụ, sẽ không muốn có những sự tức giận."

Chu lão gia thở dài một tiếng, làm như ngẫm đồng ý, Chu Vân Phương thấy thế vội vàng đem Chu Cẩn Du quay về ngồi ở ghế trên.

Lúc này bên cạnh có người chỉ vào nữ tử mới vừa lên tiếng và nói: "Đây là đại tiểu thư." Nguyên lai đây là Đại tiểu thư của Chu Phủ, Chu Vân Phương.

Nàng lại giành trước tiến lên vài bước cầm tay Vân Dung nói: "Nghe nói muội muội bị thương, nay đã tốt chưa."

Vân Dung đối loại tình thân thiết này vẫn là có chút không quen, không một âm thanh rút tay mình ra cúi thấp người khẽ nói: "Đã rất tốt, cảm ơn đại tỷ."

Thị nữ bên cạnh dẫn Nàng ngồi xuống gần bên người Chu Vân Phương, mới vừa ngồi xuống, Chu Vân Phương liền chu đáo cẩn thận nói: "Ta xem muội muội về mặt quý tướng, khi còn bé mặc dù bị khổ, tương lai nhất định là có phúc người."

Nhớ tới chuyện tình ở Chu phủ xảy ra trên người mình mấy ngày trước, Vân Dung cũng cười: "Phúc khí thì không dám, Vân Dung chính là mạng lớn mà thôi."

Chu phủ nhân sắc mặt lập tức có chút khó coi, hơn nữa lúc trước Chu Cẩn Du cùng Chu lão gia đã xảy ra chuyện không vui nên bữa cơm chiều diễn ra rất nặng nề. Sau khi ăn xong, Vân Dung sớm cáo lui, dẫn Yên Nhi một đường đi về phía Thẩm Phương Trai. Khi đến rừng trúc phía trước, Vân Dung cho Yên Nhi đi về trước, còn lại một mình mình thong thả đi về phía rừng trúc.

Buổi chiều trúc xanh bị nhuộm lên trên một tầng màu sắc, Liên Nguyệt thanh cao cũng biến thành giấy Tuyên Thành phía trên có một chút mờ nhạt. Vân Dung tìm tầng đá ngồi xuống, xuyên thấu qua rừng trúc thấy bốn phía là tường rào của viện, mà ngoài nữa lại có thêm hai tầng tường bao phủ Chu phủ phải thông qua hai tầng này mới ra khỏi được Chu phủ. Từ ngày xảy ra chuyện đó, Vân Dung liền có ý tưởng rời khỏi Chu phủ. Nhưng ở bên ngoài sẽ có hay không một chỗ để Nàng trú chân giữa trời đất bao la hay không?

Hết sức in lặng, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến một loại âm thanh khác thường dọa Vân Dung nhảy dựng lên. Nhẹ nhàng nghe kỹ, tựa hồ như tiếng động của một nữ tử đang ngâm nga thờ dốc. Vân Dung đứng lên khẽ nhíu mày, nơi này trừ bỏ Nàng cùng Yên Nhi ở ngoài, chỉ có Nhã Viên chỗ ở của Bạch Hi Thần, cô gái này sẽ là ai đây?

Theo thanh âm đi thẳng về phía trước, ở mặt sau một khối núi giả thật lớn tìm được thanh âm phát ra. Nhẹ nhàng mà đẩy ra một lá trúc tạo ra khe hở của núi đá, vọng vọng nhìn vào, tình hình bên trong nhất thời làm cho Vân Dung cơ hồ muốn thét ra một tiếng thật chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhìn Thấy Tư Tình (3)

"Không cần như vậy."

Nam tử dòi đi dòi mũi của nữ tử, thanh âm nhu tình như nước, cái âm thanh thâm tình nhưng bên trong lại ẩn chứa một chút bất đắc dĩ, vừa nói vừa vì người trong lòng lau đi nước mắt trên mặt.

Nữ tử tựa đầu tựa vào bờ vai rộng lớn của Hấn, cúi nghiêm mặt, Hấn đang mặc một trang phục dài Nguyệt Hoa màu trắng, một đôi bàn tay trắng nõn chậm rãi đưa tay vào vạt áo sờ ngực của nam tử, sau đó từng chút từng chút một đem áo trắng kia cởi ra. Gió đêm thổi tới, tóc dài tung bay, màu sắc trắng hay đen đều giống như một bức tranh hài hòa. Cánh tay nam tử hơi hơi run run bắt lấy cánh tay mềm mại kia, dùng một chút lực gắt gao đem nữ tử ôm vào trong ngực. Nữ tử cũng quán quýt si mê ôm lại Hấn, hận không thể hòa nhập thân thể của chính mình vào thân thể Hấn.

"Ta biết Người e ngại thân phận, chúng ta sau này sẽ không thể ở cùng một chỗ. Nhưng Ta chưa từng có hối hận qua. Lần này Phụ thân bắt Đại ca đưa Ta đi kinh thành, Ta đã được gặp qua những người trong phủ Tể tướng. Mới vừa rồi Phụ thân nói cho Ta biết, vào đầu tháng sau, sẽ là ngày Ta cùng với con trai của Tể tướng sẽ kết hôn. Đến lúc đó, Ta và Người tuy rằng sẽ cùng sống tại kinh thành, nhưng khả năng gặp mặt còn khó hơn cả lên trời. Hết thấy tất cả đều là Ta sai. Lúc trước là, Tôi nay cũng... Có thể van cầu Người đừng cự tuyệt Ta được không? Có lẽ những năm tháng dài sau này Ta phải nhờ vào thời điểm ngày hôm nay để sống sót."

Dưới ánh trăng, nữ tử chậm rãi tới gần, đầu ngón tay mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua long mày của nam tử, xuống mũi, cuối cùng dừng lại ở trên môi của hấn.

Gió đêm thổi tới, một mảnh mây trời nhạt nhẽo che mất ánh trăng trên bầu trời đen, trong lúc đó nhất thời trời đất một mảng tối sầm.

Yên tĩnh trong nháy mắt, nam tử thờ dài một tiếng, cúi đầu đem đôi môi của nữ tử ngâm lấy, cổ găng mút vào, càng hôn càng sâu. Nữ tử lại đưa bàn tay hướng vào vạt áo của Hấn, lần này Hấn không có cự tuyệt, một đôi tay cũng đồng thời thăm dò trên thân thể mềm mại của nữ tử.

"Phương nhi."

Một tiếng khẽ gọi, cướp đi hồn phách của Nàng.

Nàng cảm giác môi của mình bị hấn nhẹ nhàng tách ra, đầu lưỡi của Hấn tiến sâu vào trong miệng Nàng thăm dò, dây dưa, thân thể Nàng không tự chủ được run rẩy, khoe mắt chảy xuống hai hàng lệ.

Đến cuối cùng, miếng đồ lót còn lại trên người Nàng được gỡ xuống, toàn bộ thân thể Nàng lộ rõ dưới ánh trăng. Mà Hấn cũng trút bỏ lớp áo cuối cùng của mình, cùng Nàng chặt chẽ không có một tia khe hở.

Tiếng động hai người cùng nhau thờ dốc rên rĩ bên đó, vọng đến bên tai Vân Dung đang ở bên này. Vì xấu hổ nên quên thoát đi.

Đơn giản là khi nam tử kia kêu lên một tiếng Phuong nhi, như một loại ma pháp đem nàng đứng ở đó không thể cử động được. Vẫn không thể nhìn đến khuôn mặt của hai người. Nhưng này cái tên Phuong nhi trừ bỏ Đại tiểu thư Chu gia Chu Vân Phuong ra thì sẽ không còn ai khác. Mà trong khu vực Phuong viên này ngoài Bạch Hi Thần ra thì không còn nam tử bận áo trắng thứ hai nào nữa.

Chuyện này vốn không có quan hệ gì đến Vân Dung. Nàng chỉ là một người được xem là được tá túc tại Chu gia mà thôi. Nhưng lúc này, Nàng lại cảm thấy có một cảm giác không biết ở trong lòng. Một đôi chân không thể khống chế cứ chạy đi về phía Nhã Viên. Có lẽ sự tình cũng không phải như Nàng tưởng tượng.

Các bạn đoán xem có phải Bạch Hi Thần không nào?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trong Lòng Có Động (1)

Vân Dung càng chạy càng nhanh, không bao lâu liền tới đến trước cửa Nhã Viên. Muốn đẩy cửa, nhưng bàn tay đến một nửa lại thu trở về.

Suy nghĩ xem xét lại chuyện xảy ra ở phía sau tại núi giả thì không khỏi có chút buồn bực: tại sao mình đối với việc của người khác lại để ý đến như vậy? Hơn nữa, mấy tháng ở Thẩm Phuong Trai, trừ bỏ Nàng cùng Bạch Hi Thần ở Nhã Viên ra thì trong khắp Phuong viên này cũng không có một ai khác, điều này Nàng biết rất rõ rồi còn gì. Nên người vừa rồi tất nhiên là Bạch Hi Thần, vậy còn điều gì để mà hoài nghi nữa chứ? Nên nếu đi vào như vậy cũng là làm điều thừa thãi. Huống chi, Nàng cũng đã ở ba ngày trong Nhã Viên cùng với Bạch Hi Thần, giờ đã trở thế này, một người chạy đến Nhã Viên như thế này, nếu làm cho Chu Vân Phuong có điều hiểu lầm, thì đến lúc đó khó có thể giải thích chẳng?

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng đôi chân như là muốn mọc rễ, không muốn đi về phía trước, nhưng cũng lại càng không muốn lui về phía sau. Do dự hết sức, nhịn không được đem những mấy câu mà Chu Vân Phuong vừa nói lúc nãy phân tích lại một phen.

Nhất thời nghĩ lại, bất giác đối toàn bộ sự tình đã minh bạch được hơn một nửa. Bạch Hi Thần, sống nhờ Chu phủ ---- là một công tử gặp phải bất hạnh. Chu Vân Phuong là tiểu thư của Chu phủ ---- trong lòng tích mịch. Tài tử giai nhân, kim phong ngọc lộ nhất tương phùng (*), liền thắng tất cả những người xung quanh. Tiếc rằng tiểu thư trong người sớm đã có hôn ước, gặp phải công tử có thân phận không phù hợp với Chu phủ nên cuối cùng chỉ biết trách có duyên mà không có nợ, không thể nắm tay nhau đi đến cuối cùng. Thương tiếc rất nhiều, rừng trúc cũng tạo nên màu sắc âm đạm, bi ai. Thật xứng với câu nói “ người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Phân tích rõ ý nghĩ của mình và tình hình mới vừa rồi lại một lần nữa hiện lên trong mắt Vân Dung. Nàng bất giác mặt đỏ ửng ca lên.

Bạch Hi Thần ở xa đi tới liền thấy Vân Dung đang đứng một mình ở trước cửa Nhã Viên ngẩn người. Hôm nay Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, tóc dài được búi lên một nửa có cài trâm, còn lại được thả nhẹ xuống tới thắt lưng, lâu lâu phiêu phiêu trong gió đêm. Nàng không tính là khuynh nước khuynh thành, ít nhất không thể bì kịp với mẫu thân dung nham xuất chúng của Hấn, nhưng trên người Nàng có đôi mắt sáng cùng tinh thần phấn chấn, cả người Nàng đều toát lên một vẻ đẹp rung động lòng người. Nhưng hiện tại, vẻ mặt của Nàng rõ ràng là đang không vui mặt dù trên khóe miệng mang chút ý cười. Nàng căn bản sẽ không thể ngụy trang. Cho dù là ai đi nữa chỉ cần liếc mắt một cái cũng đều biết được tâm tình của Nàng lúc này không hề tốt.

Nói đến tâm tình thì tâm tình của Hấn hôm nay cũng không tốt, rất nhiều chuyện phía trước mà trước khi rời khỏi Chu phủ phải được giải quyết hoàn toàn. Người ở trên đời này luôn mong muốn cuộc sống của bản thân có chút khởi sắc, lâu ngày tuy không như mình mong muốn lại thấy có chút bất đắc dĩ. Nhưng mà, thấy được tiểu nữ từ trước mắt này tâm trạng của Bạch Hi Thần tốt lên khá nhiều.

Đứng ở giữa gốc cây, lẳng lặng thưởng thức vẻ mặt có biểu tình vô cùng phong phú. Hấn từ nhỏ đã luyện võ nên thị lực rất chuẩn xác có thể lần theo ánh trắng nhìn thấy gương mặt đang đỏ bừng của Nàng, thể hiện bộ dạng xấu hổ yêu kiều khiến cho người khác triu mến, yêu thương khiến Hấn không tự chủ được mà nhanh chóng đi về phương hướng Nàng đang đứng.

Đi tới cạnh nàng vừa định nói chuyện thì nàng lại mạnh xoay người, làm cho đầu Nàng đụng vào trong ngực của hấn. Lão đảo một cái, Hấn liền nhanh nhẹn ôm nàng vào trong lòng.

Vân Dung bị hoảng sợ, nâng mắt lên liền thấy được khuôn mặt tuấn tú bất phàm như tiên nhân kia của Bạch Hi Thần. Khoảng cách của hai người rất gần, thậm chí có thể cảm giác được hô hấp của Hấn đang phả vào trên trán của Nàng.

Vân Dung đẩy ra hấn, một đôi mắt to hung hăng nhìn lên vạt áo của Hấn.

Bạch Hi Thần bị ánh mắt của Nàng chọc cười: "Quần áo của ta, có cái gì không ổn sao?"

Vân Dung nhìn Hấn ăn mặc chỉnh tề, nhìn không ra một chút dấu vết nào của sự việc lúc nãy, cúi đầu áp a áp ứng nói : "Thực chỉnh tề." Nói xong, mang xách váy lên chạy về phía rừng trúc hướng về Thẩm Phuong Trai.

Đang chạy nàng đột nhiên quay đầu về hướng Hấn nói: "Kỳ thật, có một số việc phải tranh thủ chứ đừng vì cảm thấy không có kết quả mà từ bỏ, cho dù thân phận của hai người có cách xa nhưng cũng có thể vứt bỏ hết thảy, đến một địa phương không ai biết mình để bắt đầu lại từ đầu."

Bạch Hi Thần không hiểu việc gì, nhưng nghĩ lại mấy câu nói của Nàng, trong lòng hình như kinh lên nỗi sợ hãi.

(*) kim phong ngọc lộ nhất tương phùng: Kim phong: gió vàng chỉ gió mùa thu, ngọc lộ: giọt sương long lánh như ngọc, tương phùng: gặp gỡ. Ý như là cuộc gặp gỡ giữa gió và sương tạo nên một cảnh đẹp hoàn mỹ. Theo như mình hiểu là vậy. Ai có nghĩa nào hay hơn thì góp ý cho mình với nhé

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trong Lòng Có Động (2)

Sáng sớm, Vân Dung vừa dùng qua điểm tâm, liền có quản gia phái người đến nói là Chu lão phu nhân nói tiểu thư đi may y phục. Lúc Nàng đến đó thì Chu Vân Phụng và Chu Vân Yên đã sớm đến đó. Chu Vân Phụng hôm nay đã thay đổi y phục bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, làm Nàng càng thêm quyến rũ, khí chất bất phàm. Nàng thấy Vân Dung liền cười nói: "Tam muội đã tới, Ta cùng với Vân Yên chính là chờ Người đến."

Vân Dung nhìn cổ trắng tuyết của Nàng hơi lộ ra ngoài không khỏi lại nghĩ tới đêm qua, Nàng cùng Bạch Hi Thần ở trong rừng trúc tình ái triền miên. Mặt lập tức đỏ bừng, tâm cũng có chút phập phồng không yên.

"Tam muội, nhìn xem có thích kiểu gì hay không, chọn được thì đưa cho Lư sư phó người sẽ giúp người ước chừng thân thể."

Vân Dung nhìn thoáng qua trên bàn đang bày ra những kiện vải thượng hạng thấp giọng nói: "Đại tỷ, Ta nhỏ nhất, vẫn là hai vị tỷ tỷ chọn trước đi."

Chu Vân Phụng cũng không nghe theo: "Tam muội mới đến không lâu tất nhiên là phải cần nhiều y phục hơn, còn Ta với nhị muội lúc này cũng chỉ tới để làm nền thôi."

Chu Vân Phụng vừa nói vừa đi lại kéo tay Vân Dung đi đến phía bàn. Vân Dung vừa quay đầu thì bắt gặp được ánh mắt hung tợn của Chu Vân Yên. Vân Dung cũng không thêm để ý gì với thái độ này của Chu Vân Yên mà gặp Chu Vân Yên cũng không có chút vui mừng nào.

Đem tay mình rút ra khỏi tay của Chu Vân Phụng. Vừa định mở miệng, đã thấy Chu Vân Phụng thân hình có chút không ổn, cúi người xuống nôn ra một trận.

Chu Vân Yên đã chạy tới, một phen đẩy Vân Dung ra: "Đại tỷ, người làm sao vậy?"

.....

Chu Vân Phụng sắc mặt trắng bệch được bọn nha hoàn dìu về tới khuê phòng. Mà bên Chu Vân Yên lại một mực chắc chắn là Vân Dung đẩy Vân Phụng, Vân Phụng mới đứng không vững, suýt nữa té xỉu. Vân Dung hết đường chối cãi, chỉ lẳng lặng theo mọi người đi đến tới khuê phòng của Chu Vân Phụng.

Trên chiếc giường lớn bằng gỗ lim được khắc hoa văn tinh tế, Chu Vân Phụng trên người được đắp một chiếc chăn mỏng len nửa người, nhắm chặt hai mắt, trên trán thỉnh thoảng chảy xuống mấy hạt mồ hôi.

Bên ngoài rèm, trên cổ tay của Nàng được đặt một khăn lụa, một vị đại phu râu dài đang nghiêm túc bắt mạch cho Nàng. Tuy là ngày mùa hè, nhưng cả bên trong và bên ngoài rèm, bệnh nhân và thầy thuốc đều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người đại phu này không phải ai khác chính là Thôi Thế Hữu người đã từng xem bệnh cho Chu Vân Phụng thuở nhỏ. Y thuật của Hấn ở Hoài Nam rất có danh tiếng, mọi người gọi ông là Thôi thần y.

Không biết qua bao lâu, Chu phu nhân là người ngồi gần nhất nhìn không được hỏi: "Lão tiên sinh, tiểu nữ rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?"

Thôi Thế Hữu đầu ngón tay hơi hơi có chút rung động, từ trong lòng lấy ra cái khăn nhỏ, lau hết mồ hôi trên trán bộ dạng muốn nói lại thôi.

Một âm thanh tiếng bước chân truyền đến. Bọn nha đầu cúi đầu hành lễ, Chu Từ Ân bước nhanh đi đến hướng về phía Thôi Thế Hữu ôm quyền nói: "Thế hữu, Phụng nhi tháng sau sẽ vào kinh thành thành hôn nên bệnh của nàng nhất định phải chữa trị tốt trước khi vào kinh, vì mang bệnh mà thành hôn thì không được cát tường. Lúc đó, bên phía tử tướng cũng khó bề ăn nói."

Không ngờ Thôi Thế Hữu nghe vậy đã lập tức đứng dậy, hướng về Chu lão gia ôm quyền nói: "Xin thứ lỗi cho y thuật của Thế Hữu không tinh, bệnh này của Đại tiểu thư lão phu thật không thể nhìn ra được nguyên nhân của bệnh, thỉnh Lão gia và phu nhân tìm đại phu khác cao minh hơn đi." Lời còn chưa dứt, đã mang theo hộp thuốc đi nhanh ra ngoài cửa.

Lời này vừa nói ra, Chu phu nhân cả kinh khóc lớn thành tiếng, mà ngay cả một người luôn hành sự không sợ hãi như Chu Từ Ân cũng không khỏi nhúm mày. "Thế hữu, Ta và Người quen biết nhiều năm, Phụng nhi cũng là người xem bệnh rồi lớn lên, nếu như ngay cả Người cũng không biết nguyên nhân bệnh của Phụng nhi thì chẳng phải là không thể cứu sao?"

Thôi Thế Hữu mặc dù sợ tới mức một thân toát mồ hôi lạnh, nhưng khi Chu Từ Ân nói mấy câu đó thì đã làm cho Thôi Thế Hữu ngừng bước. Hắn cùng với Chu gia cũng coi như có chút giao tình, nhưng mà Tể tướng ở kinh thành kia cũng khó mà trêu vào được. Ngày sau nếu biết được bệnh của Đại tiểu thư đúng như Hân chuẩn đoán thì dưới sự giận dữ của Tể Tướng e là mười cái đầu cũng không đủ chém.

Chu Từ Ân là người làm ăn lâu năm nên khi thấy Thôi Thế Hữu bộ dạng lo lắng như vậy liền đoán được Hân khẳng định có điều gì khó nói.

Mọi người lui ra hết nên Vân Dung cũng phải theo Chu Vân Yên và một vài tỷ nữ nữa lui ra. Nguyên nhân bệnh không rõ, Vân Dung tâm trạng nặng nề rời đi. Vừa hay sau phòng của Chu đại tiểu thư là hoa viên của Chu phủ. Vân Dung liền không đi theo mọi người mà đi đến phía hoa viên.

Mới ước chừng nửa bước chân nữa thì thấy được một khuôn mặt của nam tử đang đi về phía Nàng. Mà người đó Vân Dung đã từng gặp một lần lúc dùng cơm ở sảnh chính Đại thiếu gia Chu Cẩn Du. Hân cau mày, từ hướng bên trong khuê phòng của Chu Vân Phương bước đi vội vàng hoàn toàn không để ý đến là mình đang đi về hướng của một người.

"Đại ca!" Vân Dung vừa định tiến lên thì lễ liền bị Hân ngăn lại.

"Bọn họ đều đã đi, Vân Dung cũng trở về nghỉ ngơi đi."

Vân Dung cười nói: "Đại tỷ mới vừa cùng Ta đi chọn y phục thì suất nữa té xỉu mà nhị tỷ lại nói do Ta đẩy đại tỷ nên Vân Dung sợ phải lĩnh phạt nên không dám đi xa."

Chu Cẩn Du vừa nghe nói vậy, liền cười ha hả: "Ta biết Vân Dung là nữ trung hào kiệt, nhưng sự kiện lần này cho dù Vân Dung có bản lĩnh to lớn thì việc này cũng không có liên quan gì đến Ngươi."

"Đại ca, chỉ giáo cho?"

Chu Cẩn Du ghé miệng sát vào tai Vân Dung thấp giọng nói: "Vân Phương mang thai, Ngươi nói làm sao có thể cùng Ngươi có liên quan được?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trong Lòng Có Động (3)

"Ngươi nói cái gì? Đại tỷ nàng Nàng chưa chồng mà có thai?" Vân Dung một câu mà run rẩy nói đến nửa ngày, đôi mắt lóe sáng chớp chớp đôi mắt to đầy ngạc nhiên bối rối cùng không thể tin được thể hiện ở trên mặt nhìn Chu Cẩn Du.

Con dâu của Tướng phủ chưa được gả đi mà đã mang thai ở nhà mẹ đẻ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì không quá một tháng chuyện này sẽ trở thành đề tài buồn chuyện của tất cả dân chúng ở Thiên triều.

Trong sạch của một nữ tử quan trọng đến mức nào. Đối với một nữ tử, đó là một vấn đề trọng yếu, huống chi người này sắp là thiếu phu nhân của Tướng phủ. Đến lúc đó, tuy thiên hạ rộng lớn, nhưng chỉ sợ không còn chỗ cho Chu Vân Phương dung thân.

Chu Cẩn Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nàng đỏ ửng lên vì kinh ngạc, hoài nghi rồi lại đến trầm tư, lo lắng. Trong khoảng thời gian ngắn vậy mà có nhiều biểu cảm như vậy thì thật là thú vị nên không nhịn được cười ha hả lên.

"Ngươi không lo lắng sao?" Vân Dung nhún mày, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên giống như đang chờ Hân giải thích về biểu tình quái dị của mình.

Chu Cẩn Du chậm rãi ngừng cười, khẩu khí trở nên trịnh trọng hơn: "Vân Dung, nếu là có một ngày Chu gia cũng bức Ngươi gả cho một người mà Ngươi không yêu thương thì Ngươi sẽ hiểu được vì sao hôm nay Ta lại cười thổng khoái đến như vậy. Việc Vân Phương đau khổ nhất cả đời này không phải là không thể gả vào Tướng phủ mà là Nàng không thể cùng người mình yêu kết thành vợ chồng. Nếu bởi vì sự kiện này mà có thể sẽ hướng Tướng phủ để lui hôn sự này. Tuy đối với Chu phủ là tổn thất nặng nề nhưng đối với Vân Phương thì đó là chuyện tốt."

"Đại ca. . . ." những lời Hân nói thực làm cho Vân Dung khiếp sợ không thôi, cả người ngồi xuống bậc đá trên cùng.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt của Chu Cẩn Du khá sinh động, khóe miệng khắc sâu, biểu hiện chân thành cùng thẳng thắn. Trực giác nói cho Vân Dung biết là thiếu niên này ở Chu gia cũng giống như mình cuộc sống cũng không có vui vẻ gì.

Hân theo Vân Dung ngồi xuống: "Ngươi cứ kêu ta là Cẩn Du là tốt rồi, Ta cùng với toàn bộ người trong Chu phủ không hợp nhau, bọn họ đã thay Ta an bài hết đường đi của ta nhưng Ta sẽ không nghe theo nên có lẽ rất nhanh Ta sẽ rời khỏi nơi này."

Nói tới đây, trên mặt Chu Cẩn Du hiện lên một tia mất mát, rất nhanh lại tươi cười thay thế: "Nhưng có thể gặp được một người muội muội như Ngươi,

Ta thật sự cũng có chút thương xót và bất đắc dĩ. Chắc Người ở đây cũng không muốn là một người muội muội như vậy, Ta thật ra cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Nói vậy nên Người ở trong này cũng không vui vẻ gì. Vậy trước khi Ta đi sẽ mang Người ra khỏi phủ để vui chơi thật vui thật tốt."

"Ra phủ chơi?" Vân Dung có chút kích động, những điều ở bên ngoài đối với Nàng mà nói là những điều thú vị và có sức hấp dẫn lớn với Nàng.

Hai người đang nói chuyện thì thấy mọi người đang đứng vây quanh khuê phòng của Chu Vân Phương, vợ chồng Chu thị cùng Thôi Thế Hữu ở trong phòng của Chu Vân Phương vừa đi ra cách đó không lâu thì có người liền khóa cửa lại bằng khóa to. Bên trong rất nhanh sau đó truyền ra tiếng khóc của nữ tử.

Trong lúc nhất thời, nghĩ đến sự kiện bất gặp tư tình ở trong hoa viên kia thì Vân Dung bất giác rung mình một cái. Chu Cẩm Du cười lạnh một tiếng, sau đó lắc đầu thờ dãi nói: "Chỉ mong, người tình của Vân Phương có thể nhanh chóng cứu Nàng ra khỏi phòng giam kia."

Rời khỏi hoa viên, Vân Dung chạy như bay đến trước cửa của Nhã Viên. Lần này Nàng không chút do dự mà đẩy cửa, nâng váy bước vào và hô lớn: "Bạch Hi Thần, mau ra đây." Sau đó Nàng chạy vào phòng trong cũng không thấy được bóng dáng của người mình cần tìm. Nàng chỉ biết ngồi chờ ở trên ghế dài đặt trước cửa sổ.

Thẳng đến khi trăng lên cao, sao sáng cả bầu trời cũng không thấy Bạch Hi Thần trở về. Vân Dung ủ rũ, gục đầu xuống bàn, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đảm Nhiệm Việc Quan Trọng (1)

Khi Vân Dung tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở trên một cái giường lớn chứ không phải là cái ghế dài mình ngủ mấy ngày trước. Nơi này mang lại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Bên ngoài trời đã tối, vì sợ muỗi đốt nên rèm đã được hạ nhân cẩn thận buông xuống. Vân Dung nhẹ nhàng xuống giường, cúi đầu thấy giày thuê của mình đã được đặt gọn gàng ở dưới đất. Không ngại ngần tìm lại một lần nữa trong phòng vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Hi Thần. Ngoài phòng, tinh quang đầy trời, bóng trúc che phủ.

Đang còn do dự, bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm của thức ăn trong không khí, Nàng hít thật sâu một hơi trong bụng phát ra tiếng cho Nàng biết là Nàng đang đói bụng. Vân Dung lúc này mới nhớ tới, từ buổi sáng đến bây giờ, Nàng còn chưa ăn gì cả. Theo mùi thơm ở ngoài Nhã viên chạy tới, càng tới gần phía trước mùi thơm càng ngày càng đậm.

Chạy chạy, Nàng đột nhiên dừng bước. Ngay tại núi Đá giả mà hôm qua Nàng bắt gặp được tư tình, Bạch Hi Thần đang ngồi dưới đất, trước mặt là một cái giá gỗ, ở dưới có lửa, trên giá gỗ có đặt một nhánh cây đang xuyên qua một con gà được làm lông sạch sẽ. Mùi thơm chính là ở trên cái giá gỗ kia truyền tới.

Bạch Hi Thần gương mặt thanh nhã tuấn tú, trên trán hơi có vài giọt mồ hôi, y phục màu trắng của Hãn dính một chút khói bụi. Mặc dù là đang đốt lửa nướng gà nhưng nhìn Hãn vẫn rất phong dong tao nhã, động tác nhẹ nhàng, tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Lửa cháy to phát ra tiếng keng keng làm quần áo của Hãn bị bắn lên ít dầu mỡ, làm bụng Vân Dung lại kêu lên một tiếng rất đúng lúc.

Bạch Hi Thần ngừng đầu nhìn Vân Dung một chút, mỉm cười. Sau đó Hãn đem thịt nướng trên giá gỗ dời đi, rút trong tay áo ra một thanh tiểu đao tinh tế cắt lấy một cái chân của con gà dời ra cả con gà nướng trên giá gỗ, hơi sơ qua lửa đặt lên lá chuối sớm đã chuẩn bị sẵn đưa qua cho Vân Dung.

Vân Dung đi qua gần chỗ Hãn, cũng học bộ dáng của Hãn ngồi trên chiếu. Tiếp nhận chân gà trong tay Bạch Hi Thần, há miệng thật to ăn ngấu nghiến. Thịt nướng da vàng thơm và giòn béo, gia vị thật tốt cắn một miếng vào miệng thật khiến cho Vân Dung không khỏi âm thầm bội phục tay nghề của Bạch Hi Thần. Hãn dập tắt đồng lửa, cũng dùng dao găm cắt tiếp một khối thịt nướng, một bên nhìn Vân Dung ăn một bên cũng đưa thịt vào miệng cắn một miếng. Vân Dung đưa mắt nhìn ra xung quanh đánh giá, ruột cuộc nhìn lại mâu quang đang cười chứa đầy hàm ý của Bạch Hi Thần.

"Người có chuyện trong lòng?". Bạch Hi Thần phá vỡ không khí yên tĩnh lên tiếng.

"Ta. . . Không có việc gì, Ta có việc tìm Người!" Vân Dung nhỏ giọng than thở

Bạch Hi Thần hiển nhiên là nghe được, nghiêng đầu, đôi mắt hiện lên ý cười nhẹ nhàng nhìn Nàng.

Vân Dung lấy tay lau vết dầu mỡ dính ở khóe miệng, gật gật đầu, giọng điệu có chút không được tự nhiên: "Ta từ giữa trưa cũng đã ở trong Nhã Viên chờ Người đến bây giờ."

"Tìm Ta có việc gì?" Nói xong, Hãn lấy ra trong tay áo một cái khăn lụa màu trắng tuyết đưa đến gần mặt Vân Dung giúp Vân Dung lau sạch vết dầu mỡ ở khóe miệng.

Vân Dung trên mặt hình chữ nhất (囧), nhưng lại quên mất những lời kế tiếp muốn nói.

"Uh, Ngươi thường xuyên tới nơi này sao?" đôi mắt Vân Dung có chút mơ màng, nói xong câu đó mặt lập tức đỏ ửng lên. Hình ảnh Bạch Hi Thần hôm qua đang cùng nữ tử ôm nhau triền miên, lại hiện lên ở trước mắt.

"Đúng vậy!" Bạch Hi Thần không chút e dè gật đầu, sau đó đem thịt nướng đưa đến miệng ăn một cách tào nhả.

Hít vào miệng khí lạnh, Vân Dung trong lòng suy nghĩ nên nói những lời kế tiếp như thế nào, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định nói tới nói lui, không bằng nói thẳng đến chủ đề: "Bạch Hi Thần, Ngươi nhất định là một người có trách nhiệm đúng không?"

"Phải xem người đó là người nào và chuyện gì nữa."

"Nếu là đối với người Ngươi yêu nhất thì sao?"

Bạch Hi Thần trầm mặc một hồi, lúc này đây Hắc thủy chung không có ngừng đầu, vẫn như cũ thông dong cắn thịt nướng trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đảm Nhiệm Việc Quan Trọng (2)

Vấn đề nữ tử này yêu cầu, trong mười tám năm nay Hắc chưa từng suy nghĩ qua. Bạch Hi Thần cúi đầu, không muốn cho Nàng bắt gặp được đôi mắt của mình.

Giờ phút này trong đầu hiện ra hình ảnh của mẫu thân Hắc, những lúc Hắc hốt hoảng yếu đuối thì vẫn còn bức tranh có khuôn mặt tuyệt sắc đang tươi cười kia mang lại cho Hắc chút an ủi, ấm áp.

Các nàng đều là người mà Hắc yêu nhất, nhưng đều giống nhau là đều rất thâm trọng. Cho nên Hắc đã lựa chọn muốn khôi phục thân phận, một khắc khi Hắc bắt đầu thì cuộc đời này sẽ không còn được có người nữ tử mà Hắc yêu thương nhất nữa. Sau này sẽ còn nhiều chuyện không thể xác định, ai có nhược điểm sẽ bị kẻ địch đem ra uy hiếp. Có lẽ là Hắc không thể yêu, hoặc là Hắc không thể gặp được nữ tử quan trọng, hiểu rõ và yêu thương Hắc. Những năm gần đây, cô đơn đã làm trái tim Hắc ươn ướt. Bạch Hi Thần như trước tươi cười dịu dàng, chỉ có Hắc mới có thể cảm nhận được giờ phút này trong lòng Hắc sự cô đơn, tịch mịch đã khắc sâu trong xương tủy của Hắc.

Khi Hắc ngẩng đầu lên thì bắt gặp tầm mắt của Vân Dung vẫn đang nhìn Hắc, chờ đợi câu trả lời. Thời điểm hàng mi nhỏ gập gao nhìn Hắc, ánh mắt Nàng sáng tỏ vừa giống như ánh trăng trong sáng vừa giống như ánh mặt trời sáng rực rỡ.

Cẩn thận đem những dụng cụ của mình cất vào gọn gàng, thân nhiên nói: "Ta chưa bao giờ gặp được nữ tử như vậy, cho nên không thể trả lời Ngươi." Bạch Hi Thần nói ra sắc mặt dị thường bình tĩnh, Vân Dung ánh mắt như hình viên đạn, không dám tin nhìn Hắc, lúc trước là có chút mất mát, mà hiện tại thì đối với thiếu niên áo trắng trước mắt này rất là thất vọng.

Mặt đỏ lên, ngữ điệu bất đồng so với bình thường, một đôi mắt to không muốn nhìn thẳng Hắc: "Chẳng lẽ, Ngươi chưa từng. . . Có. . . Từng có. . . nữ tử cùng Ngươi quan hệ sát thiết, Ngươi cũng không chịu trách nhiệm sao?"

Dù là Bạch Hi Thần đang bình tĩnh cảm trên tay miếng thịt nướng vẫn có chút gì đó mất bình tĩnh. Hơn nữa Hắc rõ ràng cảm giác được giọng nói của Vân Dung là rất tức giận. Nhìn Vân Dung hai má ửng hồng. Trong lúc nhất thời, Hắc là một người luôn luôn trầm ổn cũng bị luống cuống. Ngày ấy, Hắc ôm Nàng quay về Nhã Viên, quả thật từng thay Nàng cởi bỏ quần áo, băng bó miệng vết thương, hơn nữa bởi vì thời tiết nóng bức, còn từng vì Nàng lau qua tay, qua mặt, mặc dù là có hảo ý, nhưng dù sao nam nữ cũng khác biệt, nếu là trong lòng Nàng để ý chuyện đó. Kỳ thật cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây, Bạch Hi Thần đáy lòng nổi lên một tia cảm giác khác thường, không phải đối với thân thể đáng xấu hổ của nữ tử này mà là một loại cảm giác ngay cả Hắc cũng không thể lý giải được. Cũng không làm cho Hắc phản cảm, ngược lại có chút hưng phấn nhỏ .

Vì thế thử hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Bạch Hi Thần tươi cười ôn nhu giờ phút này làm cho Vân Dung cảm thấy có chút chói mắt, nghiêm mật nói: "Hai người nếu là có quan hệ da thịt, nam tử không phải nữ tử thì không cưới, mà nữ tử cũng nhất định không phải nam tử thì không lấy chồng. Đạo lý dễ hiểu như vậy, Ngươi chẳng lẽ lại không hiểu sao? Nhất là, sự trong sạch của nữ tử còn nặng hơn cả tính mạng, nhưng nam tử đó lại cướp đi sự trong sạch của người ta rồi vì thân phận, địa vị này nọ mà không để ý đến nữ tử đó thì người đó cũng không khác cầm thú, súc vật là mấy."

Bạch Hi Thần nhìn Nàng bởi vì kích động mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cẩn thận cân nhắc mấy câu Nàng nói vừa rồi, đáy lòng lại có chút chờ đợi, loại ý nghĩ này chính Hắc cũng không thể tin.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, Vân Dung ngây ngẩn cả người.

"Nếu là hợp tình hợp lý, Ta liền nghe theo Ngươi." Bạch Hi Thần bổ sung thêm câu nói vừa xong, một lần nữa lại bị lời của mình làm cho hoảng sợ.

"Vậy Ngươi đi theo Ta!"

Vân Dung đứng lên, nhấc váy lên đi về phía trước có chút vội vàng nhưng mà đúng lúc này Yên Nhiên vẻ mặt gian xảo, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt lóe lên thẳng rúc đến người trong lòng vừa đi.

Bạch Hi Thần đem những vật đang cầm trong tay bỏ qua một bên, chưa từng tự hỏi liền đổi theo kịp bước chân của Vân Dung.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người Thích Ta (1)

Xuyên qua rừng trúc, trời đất cũng trở nên rộng rãi hơn, ánh trăng một mảnh ưa thương. Vân Dung bởi vì Bạch Hi Thần lúc trước khẳng định sẽ đổi mặt với Vân Phuong để chịu trách nhiệm thì trong lòng có chút vui sướng nhưng giờ phút này lại có một loại mất mát mãnh liệt thay thế. Bởi vì không muốn nghĩ nhiều, cho nên bước đi khá vội vàng. Bạch Hi Thần đã sớm đuổi theo Nàng, cùng Nàng sóng vai đi cùng một chỗ. Nhịn không được âm thầm đánh giá Nàng, nữ tử này lời nói, cử chỉ đều có một phong cách riêng, khi hoạt bát thì cười khê, im lặng khi buồn phiền, Hấn cũng chưa từng gặp qua nữ tử nào như vậy. Nàng chân thật, cũng rất ấm áp.

Vân Dung chạy nhanh nên có chút hụt hơi thở hồng hộc, nhưng vẫn không muốn đi chậm lại mà vẫn cố gắng duy trì tốc độ ban đầu. Bạch Hi Thần nhìn về bốn phía, nơi này là ở sau Hoa viên của Chu phủ, phía trước có một tòa lầu các có vài ánh nến được thấp le lói. Nơi này chính là nơi ở của Đại tiểu thư của Chu phủ. Nhíu mày một chút có điều suy nghĩ, không biết đêm khuya thanh vắng mà nha đầu này lại dẫn Hấn đến khuê phòng của một nữ tử như thế này là có ý gì? Nàng đến tốt cùng muốn làm cái gì?

Nhưng là xem bộ dáng của Nàng tựa hồ đã rất là một mối nên trong lòng Hấn cũng có chút không đành lòng nên hai tay dùng một chút lực đặt tay ở vòng eo của Nàng vận khinh công bay lên. Vân Dung lập tức che miệng để ngăn chặn tiếng thét của mình, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Bạch Hi Thần nhanh nhẹn hạ xuống trước cửa khuê phòng của Chu Vân Phuong. Bạch Hi Thần lúc này cũng nhìn ra nơi này khác thường, trước cửa có một tấm bảng viết bốn chữ ‘ bao quát quần phượng ’, ở phía dưới cánh cửa đã bị khóa lại. Mà trước cửa, có hai thanh niên lực lưỡng đang đứng gác.

Đang định hỏi Nàng, thì Vân Dung đã kéo ống tay áo của Hấn, ánh mắt Nàng nhấp nháy, đáy mắt có một chút nước, giọng điệu rất trịnh trọng nói: "Nếu là hai người chân chính yêu nhau, sẽ dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình. Ngươi không cần tự ti, ngươi xem Ta là một đứa con gái riêng của Chu lão gia Ta còn không thấy tự ti. Nếu là Ta, Ta sẽ không chút do dự mà cùng đi, còn nếu không phải của Ta thì cho dù Ta muốn cũng không được."

Nói tới đây, nàng thở dài thật mạnh, tiện thể nói tiếp: "Công tử của Tể tướng có thể là một người có thân phận tôn quý chỉ thua người trong hoàng thất mà thôi. Nhưng mà người Vân Phuong yêu là Ngươi chứ không phải Hấn. Huống chi, hiện tại Vân Phuong còn đang mang thai hài tử của Ngươi. Ngươi cũng đừng để ý gì đến thân phận gì nữa cứ can đảm mà mang Vân Phuong đi thôi!"

Bạch Hi Thần vốn trong lòng đầy mong chờ lập tức rơi vào đáy cốc, tâm run lên, đột nhiên chán ghét khi thấy Nàng lôi kéo ống tay áo của mình, trong lòng không khỏi oán hận kèm tia chán ghét rồi đi. Mặc kệ Vân Dung đang ở một bên lải nhải nói hoài không dứt, điệu bộ như một vị bồ tát sống. Bạch Hi Thần lười giải thích, xoay người rồi đi, nhưng là nỗ lực của Hấn thật tốt xuyên qua những âm thanh của Vân Dung, nghe ra trong phòng có âm thanh khác thường, kia rõ ràng chính là một nam một nữ thấp giọng thì non ân ái.

Hấn hừ lạnh một tiếng, một bàn tay lại một lần nữa để lên eo của Vân Dung dùng lực mang cả hai bay lên cao. Chờ lúc Vân Dung mở mắt ra thì đã thấy Nàng được Bạch Hi Thần đưa lên nóc nhà. Bầu trời đầy sao, tựa hồ rất sáng nhưng cũng không kém phần tịch mịch.

Bên cạnh Bạch Hi Thần, áo trắng bay bay dưới ánh trăng sáng lung linh như đá quý Hấn tựa như một vị thần tiên tuấn dật xuất trần. Nhưng làm cho người khác có cảm giác kỳ quái là trên nóc nhà có một viên gạch đã vị người khác lấy đi. Vân Dung cúi gương mặt nhỏ nhắn của mình nhìn xuống nương theo ngọc đèn mờ vừa vặn thấy tình hình ái muội trong phòng. Chu Vân Phuong cùng một nam tử áo trắng gầy gao ôm nhau cùng một chỗ, đôi môi anh đào đang bị nam tử kia hôn với bộ dáng say mê.

Mặt Vân Dung lập tức đỏ lên. Lúc này tim cũng nhảy lên kịch liệt, hơn nửa ngày cũng không dám nhìn Bạch Hi Thần. Cuối cùng, tâm tình của Nàng có một chút bình phục, vừa nhấc đầu nhìn lên thì không kiềm chế được mà nở một nụ cười, tinh thần cùng hai tròng mắt sáng ngời tựa như những vì sao trên trời. Làm cho Bạch Hi Thần vốn đang nổi cơn thịnh nộ cũng phải ngẩn ngơ.

Nàng lôi kéo ống tay áo trắng tuyết của Bạch Hi Thần: "Bạch Hi Thần, là Ta nhìn lầm rồi, Ngươi là chính nhân quân tử, Ta sớm nên biết hành vi như vậy chắc chắn không phải là Ngươi."

Lời nói Vân Dung cất lên mang theo sự cẩn thận cùng một chút không yên lòng, khuôn mặt ửng hồng lén lút nhìn đến những biến hóa của Bạch Hi Thần. Bên tai còn nghe tiếng nam nữ đang rên rĩ, thì non ở trong phòng, làm cho cả bóng đêm đều chìm trong dục vọng.

Khuôn mặt bốn lằn nhợt của Bạch Hi Thần, lại nổi lên ý cười, duỗi tay ra kéo lấy bả vai của Vân Dung làm khoảng cách của hai người lại gần hơn."Ta có nói qua, Ta là chính nhân quân tử sao?" Nói xong cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi của Nàng như muốn trừng phạt Nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người Thích Ta (2)

"Ô ô. . . ." Giống như bị Lôi Điện đánh trúng, Vân Dung mở to hai mắt của mình, hơi thở của nam tử sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái cũng theo nụ hôn này theo vào trong miệng của Nàng, hai môi chạm nhau làm cho Vân Dung có cảm giác lòng mình lập tức bay lên, trong đầu trống rỗng, cảnh vật mọi nơi cũng dần dần mờ hồ, chỉ còn lại trước mắt một cảnh lay động lòng người. Bạch Hi Thần muốn trừng phạt Nàng.

Mới vừa rồi Nàng lôi kéo ống tay áo của Hấn, khuyên giải Hấn phải phụ trách đối với việc làm của mình với một nữ tử làm cho Hấn thập phần dễ ý. Thậm chí là có cảm giác rất là mát mẻ. Nàng nghĩ đến Nàng là ai? Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ độ chúng sinh? Càng tức giận hơn là, chẳng lẽ ở trong mắt của Nàng, Hấn chính là một người như vậy sao? Nghĩ đi nghĩ lại, trong miệng hừ lạnh một tiếng, nụ hôn lại thêm phần mạnh mẽ sâu sắc. Môi của Nàng mềm rất ấm áp, đôi môi có hương vị ngọt ngào như vậy Hấn không nghĩ muốn buông tay. Không nghĩ buông tay? Bạch Hi Thần đêm nay không chỉ một lần bị ý niệm trong đầu mình dọa sợ.

Sau khi Hấn rời đi môi của Nàng, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt của Nàng, đôi môi bị Hấn hôn qua tựa như một đóa hoa nở rộ mang theo chút ẩm ướt nhìn càng thêm kiều diễm yếu mị. Vốn ánh mắt sáng như bảo thạch giờ phút này lại mang một mảnh mờ mịt làm cho lòng người say mê.

"Bạch. . . Bạch. . . Hi Thần. . . ." Vân Dung hồi lâu mới phản ứng lại, hai má giống bị lửa thiêu, muốn trốn tránh nhưng bị Hấn ôm như thế này căn bản không có chỗ tránh né. Ánh mắt liếc về đôi nam nữ phía trong phòng, trong lòng Bạch Hi Thần lại nổi một trận tức giận: "Biết sai lầm rồi?" Bạch Hi Thần cười âm áp, không khỏi phân trần, lại cúi đầu hôn lên môi của Nàng. Thời gian tựa hồ trở nên thực dài, nhưng cũng lại rất ngắn. Nụ hôn rốt cục đã xong, Bạch Hi Thần lại như trước đem Vân Dung gắt gao ôm vào trong ngực. Vân Dung lẳng lặng nằm ở bên trong khuỷu tay Hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, kiên định hỏi: "Bạch Hi Thần. Người thích Ta sao?"

Bạch Hi Thần ngăn người một chút, vấn đề này từ lúc mới bắt đầu Hấn đã không ngừng tự hỏi chính mình. Nếu là không thích, vì sao Hấn lại có ý nghĩ hôn Nàng, mà đôi môi nhỏ nhỏ của Nàng giống như một loại độc dược làm Hấn trầm luân trong đó không thể nào tự thoát ra được. Nếu là thích? Hấn sao lại có thể tiếp tục đi làm việc kia? Hấn hận người nam nhân làm cho mẫu thân Hấn chịu khổ. Hấn khinh bỉ những lời hứa hẹn dễ dàng không cách nào thực hiện được. Đó là hành vi của một ngụy quân tử. Như vậy là thích hay không thích đây? Hấn bây giờ còn chưa đủ mạnh mẽ, chưa đủ năng lực để bảo hộ người mình thích. Thậm chí mệnh của mình cũng không biết khi nào thì bị người ta lấy đi. Muốn Nàng cùng mình phải chịu dày vò cùng nhau sao?

Tìm một trận run rẩy. ánh mắt dừng lại nhìn trên người nữ tử thật lâu, trong lòng Hấn chưa bao giờ cảm thấy bối rối như vậy, lại chỉ có thể tươi cười âm áp đối lại với câu hỏi của Nàng, tay mạnh mẽ buông Nàng ra, phi thân rời khỏi nóc nhà để trốn tránh. Hấn không thể để cho Nàng thấy được bản thân bối rối, Hấn cần tìm một chỗ lẳng lặng suy nghĩ một chút.

.

Vẫn núp ở chỗ tối Chu Cần Du đem tình hình trên nóc nhà thu hết vào trong đáy mắt, khi thấy thiếu niên áo trắng đã đi xa, Hấn nhắc người, phi tới nữ tử bên cạnh.

Nữ tử có biểu tình bình tĩnh, kiên định, có vui vẻ thoải mái. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên tựa hồ như đang mỉm cười. Nàng dùng hai tay ôm lấy đầu gối chính mình, thân hình nhỏ nhỏ ở dưới bóng đêm càng thêm đơn bạc.

"Ngồi ở địa phương cao như thế, không sợ té xuống sao?" Chu Cần Du cười trêu chọc.

Nhưng Vân Dung cũng không có kinh ngạc, càng không có nhìn đến Hấn. Miệng đang lầm bầm lầu bầu: "Người có biết cái gì là đáng sợ nhất trong chuyện tình không. Khi Ta...tình lại, Ta cũng không biết Ta là ai, không có trí nhớ, chỉ có một mình Ta. Có một người nói là phụ thân ta, nhưng là Hấn đối với Ta không hề có cảm tình. Ta nghĩ muốn tìm về trí nhớ trước kia của Ta, nhưng là không thể nào tìm được. Ta nghĩ sẽ bắt đầu cuộc sống mới, nhưng mà mấy tháng qua, ngay cả tìm một người có thể nói chuyện cùng cũng không có." Nghĩ đến một màn vừa rồi, Vân Dung nhẹ cúi đầu.

Chu Cần Du đau lòng nhìn nữ tử trước mặt, Nàng nhếch môi, cả người run run. Nàng nghĩ đến chính mình nhện xuống, nhưng hai dòng nước mắt kia đã muốn bắn đứng Nàng. Đôi mắt Nàng hai mắt đã đầm lệ, mong lung nhìn không rõ Hấn. Khiến Hấn nắm chặt tay mình để ngăn cảm xúc khó tả của mình. "Vân Dung, nếu như Ta mang Người rời khỏi Chu phủ, Người có bằng lòng hay không?"

Vân Dung ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hấn.

Nhìn thấy đáy mắt chờ mong của Nàng, Chu Cần Du thay Nàng vén lọn tóc dài lên tai sau, cười nói: "Nếu như Người ở trong này không vui, dù bên ngoài trời đất rộng lớn, Ta là đại ca người, Ta vẫn sẽ chiều cổ đến Người."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thân Thế Đau Khổ

Bên trong Nhã Viên, bóng những cây trúc xước xước, đèn đuốc không rõ. Bên cửa sổ, Thiếu niên một thân áo trắng đang đứng. Mắt của hắn so với bóng đêm càng tối đen thâm trầm, không thể thấu hết rất là thâm sau khó lường nhìn giống như biển sâu không lường.

Tim tựa hồ bị cái gì dẫn dắt, Bạch Hi Thần bộ dáng mỗi một, chậm rãi đi đến bàn ở trước, thân hình ngồi ngay ngắn trên bàn đem bức tranh từ từ mở ra. Trong bức tranh, Đông cung thái tử đang cùng nữ tử yêu thương nhất đang ở trong ngự hoa viên đập tuyết thưởng mai. Cảnh đẹp giai nhân, hết thấy đều hoàn mỹ như thế, nhìn Thái tử khỏe miệng hắn lại lộ ra một chút bất đắc dĩ cùng thờ dài.

Mẹ của hắn là hoàng hậu một quốc gia, khi hắn sinh ra được ba ngày thì đã được hoàng đế Quang Huệ lập làm Thái tử.

Chánh phi của hắn là thiên kim Tề tướng, ngày đại hôn, đại xá thiên hạ, khắp chốn mừng vui. Cả văn chương lẫn võ công của hắn đều được người người trong thiên hạ hết lời ca tụng. Khi mới vừa bắt đầu thì cuộc sống của Bạch Tử Hiền đã quá hoàn hảo. Vậy đến tận cùng là hắn còn có gì mà không hài lòng, cảm thấy đáng tiếc chứ?

Bạch Hi Thần nắm chặt ngón tay thành quyền, chuyện cũ từng chuyện từng hiện ra trong lòng. Giống như bản thân đang quay lại cảnh cơ cực của hắn thời ấu thơ. Chuyện cũ như vết máu loang lổ trong lòng hắn.

Lúc được năm tuổi mẫu thân hắn đáng vẻ là một tiểu ni cô, mỗi ngày hắn đều cùng Nàng quý gối ở trong Lậu Vũ am tụng kinh tha lỗi. Khi đó, không ai nghĩ được vị ni cô tuyệt sắc này là phi tử được hoàng đế Quang Huệ sủng ái nhất. Càng không ai nghĩ đến người quý gối bên người tiểu ni cô này là một Hoàng tử khác của Quang Huệ hoàng đế, là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Đông cung Thái tử Thiên triều. Không có phụ thân, thậm chí khi mẹ con bọn họ ở trong vườn mai của am, hắn vẫn phải gọi Nàng là sư phó. Hắn luôn hỏi mẫu thân rất nhiều lần: chúng ta rốt cuộc có tội tình gì, vì sao cứ một ngày một đêm quý gối nơi này sám hối? Mẫu thân cho tới bây giờ cũng chỉ là yên lặng rơi lệ. Nhưng sớm đã có những ác ni trong am thay Nàng trả lời, nguyên lai mẫu thân hắn cùng thị vệ tư thông nên bị trục xuất ra khỏi hoàng cung. Các nàng không kiêng nể gì nói mẫu thân là tiện nhân, nói hắn là tạp chủng, khi đó hắn vẫn không thể hiểu được hoàn toàn những lời nói ác độc này có ý tứ gì, nhưng hắn nhìn thấy mẫu thân hắn biểu tình thương tâm liên xôn về phía trước đánh nhau với những ác ni này. Nhưng lần nào mẹ con bọn họ cũng bị đánh cho hấp hối. Từ đó về sau, hắn đều học cho mình ăn nhẫn. Học xong, không cho bất luận kẻ nào thông qua về mặt của hắn mà có thể đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn.

Mười tám năm, lưu lạc dân gian mười tám năm, tâm nguyện lớn nhất của mẫu thân chính là làm cho hắn có thể trở về hoàng cung để bức tranh thêm hoàn chỉnh. Nhưng hắn đối với Huệ đế không có... chút tình cảm nào, thậm chí hắn còn rất hận phụ hoàng hắn, lại càng không mong cái thân phận Hoàng tử. Hắn chỉ mong cùng mẫu thân ở ngoài cung sống thật an ổn. Nhưng trong mười tám năm này, Hoàng hậu cũng không có quên mẹ con bọn họ. Đêm hôm đó, mẫu thân dùng sinh mệnh che dấu hắn, hắn còn sống mà mẫu thân lại chết ở dưới thanh lợi kiếm của Hoàng hậu. Sáu năm, sáu năm này cho dù hắn đối với thân phận Hoàng tử rất khinh thường, nhưng hắn không thể không hoàn thành tâm nguyện suốt đời của mẫu thân. Muôn vàn khó khăn gian nan, cố gắng suốt sáu năm, hắn rốt cục cũng chờ đợi được giờ khắc phụ hoàng thừa nhận thân phận của mình. Mà kế tiếp hắn làm bất cứ chuyện gì, cũng chỉ vì một cái mục đích: Sau trăm tuổi, người ở cùng Quang Huệ hoàng đế trong lăng mộ sẽ là mẹ của hắn và cũng chỉ có thể là mẫu thân của hắn. Tình yêu của đế vương cũng có thể giết người. Nếu không phải vì sự sủng ái cưng chiều của Quang Huệ hoàng đế thì mẫu thân của hắn cũng không thể rơi vào hoàn cảnh thế thảm như thế.

Mà trong bức tranh, nữ tử đó lại có cùng một vận mệnh đáng thương giống mẫu thân hắn. Nàng có lẽ so với mẫu thân còn bi thảm hơn, Nàng ở sau Bạch Tử Hiền nhưng hắn lại không có cho Nàng một cái danh phận.

Tĩnh tế nhìn lại, nữ tử này khuôn mặt xinh đẹp khiến cho lòng người sợ hãi, thân hình trắng trẻo mềm mại uyển chuyển, lông mày quyền rũ, một đôi mắt trong suốt đẹp tựa như ngôi sao làm say lòng người, mũi ngọc, hơi thở từ miệng có mùi đàn hương, sóng mắt lưu chuyển, đúng là nhộn nhạo cả mùa Xuân. Cùng mẫu thân hắn bất đồng là ánh mắt của Nàng lúc đó không có một tia u buồn. Nàng ngoái đầu nhìn lại cười, làm cho người ta như gió mùa xuân, ấm áp tưởng chừng có thể hòa tan băng tuyết, muôn hoa đua nở.

Bạch Hi Thần trong lúc nhìn xem nhất thời có chút thất thần, cô gái này ngoài một đôi con mắt sáng còn có một nụ cười nở rộ rõ ràng giống như đã từng quen biết. Đúng lúc này ánh nền sáng hơn một chút, làm cho hắn nghĩ đến một khuôn mặt khác có những điểm giống nữ tử trong tranh. Giống nhau ở nụ cười tỏa nắng, giống nhau ở ánh mắt tỏa sáng lấp lánh kia. Hắn nhất thời bừng tỉnh ngộ.

Nguyên lai trên đời này, thực sự có một nữ tử có thần thái giống như nữ tử trong tranh. Nghĩ đến Văn Dung, Bạch Hi Thần lo lắng trong lòng, tựa hồ như bị ánh mắt như ánh mắt trời kia xuyên thấu. Đó là điểm đặc biệt đáng yêu của tiểu cô nương.

Nàng mới vừa rồi là người can đảm nói đến vấn đề mà vấn đề đó đúng lúc này vẫn còn quanh quẩn ở tim của hắn, tim chợt buột chặt, lại bối rối đến khó lấy bình phục.

Cánh cửa bị đẩy ra kêu lên một tiếng, một người lác mình tiến vào: "Công tử!"

Bạch Hi Thần giương mắt nhìn lên, nguyên lai là ám vệ Mặc, chắc là đi quá mau nên trên đầu và vai hắn vẫn còn một mảng lá rụng.

"Tra được ?"

"Vâng, tại hạ tra được, Bạch Từ Hiền nay ẩn thân ở tại khách sạn tử lâu nổi tiếng nhất Hoài Nam, chính là Tấn Hương Cư."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Kết Bạn Đồng Hành

Ngày hôm sau, nắng vàng chiều rực rỡ, Vân Dung sớm đã rửa mặt chải đầu. Thay một bộ xiêm y nhẹ nhàng, đi ra khỏi Thâm Phương Trai. Tối hôm qua, Chu Cẩm Du nói hôm nay muốn dẫn nàng ra phủ đi chơi.

Bởi vì có sự việc đáng chờ mong nho nhỏ này cho nên hôm nay tâm tình của Nàng rất là tốt. Đi tới hậu hoa viên, liền thấy Chu Cẩm Du đang đứng ở trong lương đình chờ Nàng.

"Đại ca.". Đêm qua Nàng rất là luống cuống, nhưng ở trước mặt đại ca của mình chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Đi vào Chu phủ lâu như vậy, tựa hồ đây là lần đầu tiên ở trên người Chu Cẩm Du tìm được một thứ tình thân đúng nghĩa.

Chu Cẩm Du nhìn về mặt hưng phấn lúc này của Vân Dung, cùng vẻ yên lặng rơi lệ đêm qua quả thực là giống như là hai người khác nhau. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến ban ngày thì Nàng như ánh mặt trời ấm áp, cũng sẽ có vẻ mặt tịch mịch như vậy chứ? Bất giác lắc đầu một cái.

"Đại ca, hôm nay chúng ta đi thế nào?"

Chu Cẩm Du đem chiếc phiến trong tay vừa thu lại, híp mắt phượng hẹp dài lại cười nói: "Hôm nay, Ta mang Ngươi đi tìm trí nhớ mất đi của Ngươi."

"Tìm kiếm trí nhớ mất đi?" nghe lời này, trong lòng thoáng chốc có một mảnh ấm áp.

Nhưng Chu Cẩm Du cũng không cho Nàng thời gian cảm động. Ở một bên thúc giục nói: "Thị vệ theo Chu lão gia ra ngoài thành, phải mất mấy canh giờ mới về tới, nhưng nếu Ngươi còn ở đây không chịu đi thì đến tối khi Chu lão gia trở lại, chúng ta cũng sẽ không có cách nào đi được. Lần sau, nếu là còn muốn ra phủ, chỉ sợ cũng là rất lâu."

Vân Dung vội vàng gật đầu: "Chúng ta đây đi nhanh chút thôi." Trời biết, Nàng đã mong sớm ngày tìm được trí nhớ rồi.

Hai người đang đi ra từ cửa lớn của Chu phủ, quản gia và những người làm nhìn thấy bọn họ đều đồng loạt thi lễ. Đi qua cửa chính, Vân Dung tựa hồ cảm thấy bên ngoài ánh mặt trời thật là chói mắt. Thật giống như ở trong phòng tối lâu, đột nhiên được nhìn thấy ánh sáng vậy.

Bước chân cũng mang theo chút kích động. Nàng không biết, chính mình nhưng lại khát vọng đi ra khỏi cửa đến như vậy. Ngay cả cảnh liễu trước cửa cũng như vui vẻ với tâm trạng của Nàng nên hướng đến trước mắt Nàng ngoác ngoác.

Chu Cẩm Du bước nhanh về phía có một chiếc xe ngựa đang ngừng ở phía trước, Vân Dung nhắc váy theo sát phía sau.

"Đây là đi nơi nào?"

Mới vừa đi tới gần chiếc xe ngựa, liền nghe phía sau một âm thanh trầm thấp khàn khàn. Ngẩng đầu, theo hướng âm thanh nhìn lại, chỉ thấy Chu lão gia vẻ mặt không rõ vui buồn nhìn chằm chằm Nàng cùng Chu Cẩm Du. Phụ tử đứng đối diện nhau, mùi thuốc súng tỏa ra bốn phía.

Chu Cẩm Du nhanh tiến lên vài bước, đem Vân Dung bảo hộ ở phía sau: "Phụ thân, Tam muội ở nhà tâm trạng buồn phiền nên Ta hôm nay mang Nàng ra ngoài đi giải sầu." Trong giọng nói, thiếu vài phần khiêu khích, thái độ so với ngày đó ở chính sảnh cũng cung kính rất nhiều.

Chính là, Chu Từ Ân sắc mặt cũng không dịu đi mà ngày càng thêm kos coi. Âm thanh lạnh lùng nói: "Trở về."

Theo ánh mắt kia, Vân Dung ý thức được, hai chữ này là đang nói cho Nàng.

Lửa giận động lại mấy tháng qua, tựa hồ không thể khống chế nổi, Vân Dung cười nói: "Chẳng qua là cùng Đại ca ra ngoài giải sầu mà thôi vì sao phụ thân lại muốn ngăn trở, hay là Vân Dung cả đời này cũng không thể ra khỏi Chu phủ sao?"

Chu Từ Ân hừ lạnh một tiếng nói: "Cho tới bây giờ, nam nữ thụ thụ bất thân, Hấn lại không phải là thân đại ca của Ngươi, Ngươi tất nhiên không thể tùy tiện cùng Hấn ra phủ." Một câu làm cho Vân Dung giật mình đứng nguyên tại chỗ. Mà bên cạnh trên mặt Chu Cẩm Du cũng lập tức biến thành một biểu tình phẫn hận.

Chu lão gia nói những lời này nghe thật bạc tình bạc nghĩa, Vân Dung nhìn đến Chu Cẩm Du như vậy, trong lòng có vài phần đồng tình đối hấn, cảm xúc

Chu lão gia.

Tại lúc này, phía sau truyền đến thanh âm của một nam tử: "Ta hôm nay vừa vận muốn đi ra khỏi thành, không bằng có thể cho Tam tiểu thư đi cùng với Ta."

Vì thời gian tới Cò có một số việc riêng nên 2 ngày Cò up một chương nha mọi người. Khi nào giải quyết xong Cò sẽ up đều lại như mọi khi nha. Thành thật xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này. Mong mọi người thông cảm và vẫn ủng hộ Cò. Chân thành cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tìm Kiếm Trí Nhớ

Bạch Hi Thần bước vài bước đi tới bên cạnh Vân Dung, một câu như gió thổi mây trôi khiến co về mặt đang tức giận của Chu Từ Ân biết mất không còn thấy tăm hơi đâu.

"Vậy làm phiền Bạch công tử ." Chu Từ Ân vuốt chum râu dài trước ngực, xoay người nhìn Vân Dung nói: "Cũng là do Bạch công tử yêu cầu nên Ta mới cho Ngươi đi thôi."

Bạch Hi Thần nâng tay phải lên, mi tâm nhú lên một cái, tựa hồ cũng không thể ngờ được Chu Từ Ân lại nói như vậy với Vân Dung. Lặng lặng âm thầm quan sát phản ứng của tiểu nha đầu.

Quả nhiên, Vân Dung tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét giận dữ hướng Chu Từ Ân nói: "Ngươi thật sự là phụ thân Ta sao?" Nói xong liền đi đến chỗ Chu Cẩn Du.

Nhưng là mới đi được vài bước, liền có cảm giác tay mình bị người nào đó nắm chặt lấy. Quay đầu lại, thì ra là Bạch Hi Thần.

"Đại ca!" Vân Dung cảm thấy cổ tay bị Bạch Hi Thần cầm, muốn tránh thoát, nhưng không thể nào thoát ra được.

Chu Cẩn Du không thể kèm chế được thần sắc giờ khắc này, sắc mặt ngưng trọng. Hắn cũng không có ngăn Bạch Hi Thần lại, mà không nhanh không chậm tiêu sái đến trước mặt Vân Dung, hạ giọng: "Người Đại ca này nhất định sẽ thực hiện lời nói tới hôm qua." Sau đó không nhìn mọi người, trở lại đi vào Chu phủ.

Tối hôm qua?

Bạch Hi Thần trong lòng một trận phiền muộn. Đêm qua, thời điểm hắn chạy trở về lại nóc nhà tìm kiếm khắp nơi nhưng không có một bóng người. Nguyên lai, khi hắn đi rồi, là Chu Cẩn Du mang Vân Dung đi. Cho nên hôm nay hai người có ước hẹn đi cùng là chuyện bình thường. Nghĩ đến điều này bàn tay nắm ở cổ tay của Vân Dung tăng thêm chút lực đạo.

.....

Lên xe ngựa, Vân Dung trong lòng còn thay Chu Cẩn Du bất bình. Mặc dù là nghĩa tử, cũng không thể đem việc không phải là huyết thống tùy tiện nói ra để dă thương người khác. Vậy mới thấy Chu lão gia thật sự là người rất lãnh huyết, đối với Nàng như thế, đối Chu Cẩn Du cũng giống như thế. Xem ra, Chu phủ thật đúng là nơi nên sớm rời đi mới tốt. Nhưng tại sao Chu Từ Ân lại đối với Bạch Hi Thần lại có thái độ cung kính như vậy? Nghĩ đến đó, Vân Dung không khỏi ngẩng đầu nhìn về hướng của Bạch Hi Thần. Mà lúc đó Bạch Hi Thần cũng đang nhìn Vân Dung nên bốn mắt chạm vào nhau. Vân Dung nhớ đến cảnh hôm qua cùng hắn ôm hôn thì bất giác đỏ mặt. Bạch Hi Thần thì vẫn như cũ không có nhiều biểu tình trên mặt, chỉ lộ ra vẻ mặt cười thần nhiên. Trong thiên hạ có một loại khoảng cách, rõ ràng gần trong gang tấc, lại không biết phải nói gì. Vậy đó sẽ là tình cảnh gì đây?

Cuối cùng là Vân Dung đánh vỡ trầm mặc, "Bạch Hi Thần, tặc. . . chuyện tình hôm qua, Ta sẽ quên. . . à , Ngươi. . . Cũng. . . nên quên đi." Nói đến này, trong lòng Vân Dung lại một trận ảo não, có lẽ người ta cũng sớm không còn nhớ rõ. . . Trong lòng buồn phiền, nước mắt đã muốn đã tràn ngập hai mắt. "Ta trên đời không có gì gọi là thân nhân, thậm chí ngay cả nhận thức người khác cũng không nhiều. Từ lúc Ta mất trí nhớ tới giờ Ngươi là người thứ nhất trong lòng Ta. Cho dù Ngươi không thích Ta, chúng ta còn có thể là bằng hữu. Ngươi rất nhanh sẽ đi kinh thành , Ta có khả năng cũng sẽ rời Chu phủ, nói không chừng từ nay về sau chúng ta không bao giờ có cơ hội gặp mặt nữa."

"Ngươi phải rời khỏi Chu phủ?" Bạch Hi Thần luôn luôn tin tưởng vào trực giác của chính mình. Một thiếu nữ như Nàng làm như thế nào rời đi được? Nhất định là Chu Cẩn Du. Nhìn nàng mới vừa rời về mặt buồn bã, thật muốn đem Nàng ôm vào trong ngực, nhưng mà lý trí nói cho hắn biết hắn không thể làm như vậy. Nàng nói, Nàng phải rời khỏi Chu phủ, từ nay về sau có lẽ khó có duyên gặp lại, Bạch Hi Thần tâm giống bị vết sạch rất khó chịu. Nàng đi rồi, kiếp này còn có thể gặp được một người nữ tử chân thật, sinh động như Nàng sao?.

Chương 27: Nói Về Ác Mộng

Bạch Hi Thần theo bản năng nắm chặt tay trái, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia của Vân Dung, miệng cười khê, cái mũi xinh xắn, đôi môi anh đào, giống như phải đem khuôn mặt này khắc thật sâu trong đầu của mình, mỗi cái nhăn mày cười khê đều từng chút một khắc vào trong tim của Hắc. Bạch Hi Thần cuối cùng kiềm chế rung động ở trong lòng nói: "Người tỉnh rồi Chu phủ đi đến nơi nào?"

Vân Dung nhẹ nhàng chuyển khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ra bên ngoài rèm xe ngắm bầu trời xanh thẳm, đôi mắt trong suốt, tràn đầy thương thức cùng khát khao: "Bên ngoài trời đất bao la, Ta muốn tìm một nơi thật đẹp thuộc về Ta, cùng với người mình yêu chung sống cả đời. Người xem, Chu phủ tựa như một ngôi mộ giam giữ cuộc đời một người. Hơn nữa Ta cũng như vậy mẫu thân không có danh phận chỉ là con gái riêng, tương lai trốn không thoát được vận mệnh bị Chu phủ đến một gia tộc nào đó làm thiếp. Kết quả như vậy, Ta thực sự không mong muốn. Chu phủ không phải nhà của Ta, Ta cũng không thuộc về nơi này, vận mệnh của Ta ở trong tay Ta, Ta không thể để cho Chu phủ chôn vùi cuộc đời của Ta. Cho nên rồi Chu phủ, là con đường duy nhất của Ta. Về phần đi đâu, Ta cũng không biết, bất quá Ta muốn thử đi tìm trí nhớ trước kia trở về. Hôm nay, Đại ca vốn là giúp Ta"

Bạch Hi Thần tựa đầu trên cái gối mềm phía sau, nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, hít một hơi thật sâu, khoe miệng hiện lên một nụ cười khổ có chút nhợt nhạt. Mỗi một lời nói của Vân Dung đều làm cho tim Hắc rung động. Hắc lại một lần nữa bị Nàng thu hút bởi vẻ ngoài nhìn Nàng thật nhu nhược nhưng che giấu bên trong là một sự kiên cường mạnh mẽ.

Vùng trời trong Hoàng cung ở kinh thành với xung quanh được bao bọc bởi những bức tường cao cao kia thực sự không phải là địa phương Nàng hướng tới. Nếu như Hắc hiện giờ đã khôi phục thân phận nhị hoàng tử của Thiên triều thì hôn sự của Hắc sẽ không phải Hắc có thể làm chủ. Mà thân phận của Nàng, cũng nhất định không thể trở thành chính thê của Hắc. . . . Nghĩ đến đây, Bạch Hi Thần sâu kín nói:

"Tốt, chúng ta đều nên quên hết chuyện tối ngày hôm qua, hôm nay Ta mang Người đi tìm trí nhớ. . . ."

Xe ngựa ở trên đường lớn một đường chạy như bay, không biết qua thời gian bao lâu, xe ngựa dừng. Vân Dung vén màn xe lên, liếc mắt một cái liền thấy được trước mặt có một ngôi nhà tranh cũ nát. Nàng nhớ mang máng, lúc trước ở chính từ nơi này quân gia Chu phủ đã đón Nàng về lại Chu phủ. Nhưng là không biết vì sao trước mắt lại hiện ra một số hình ảnh thoáng qua rất mờ nhạt, nhưng vẫn không nhớ ra được gì.

Bạch Hi Thần đã nhảy xuống xe, đem tay của Minh đưa về phía Nàng. Thấy Nàng ngờ ngác nhìn về phía trước như có suy nghĩ gì.

"Nhớ tới cái gì sao? Xuống xe đi."

Vân Dung suy nghĩ bị đánh gãy nhìn Bạch Hi Thần khẽ gật đầu, tay Nàng đặt lên tay của Bạch Hi Thần để Hắc giúp đỡ Nàng xuống ngựa. mê mang nhìn quanh bốn phía, dùng sức lắc đầu.

Bạch Hi Thần nhìn ra trong đáy mắt Nàng một tia thất vọng, vì thế lời kéo Nàng ngồi xuống bên cạnh một tảng đá lớn, khuyên giải an ủi nói: "Trên sách cổ có ghi lại rất nhiều phương pháp trị mất trí nhớ. Nếu muốn khôi phục trí nhớ, trừ bỏ dựa vào uống thuốc, châm cứu ra thì càng phải dựa vào cơ duyên xảo hợp. Nhiều khi, vất hết óc nhưng vẫn không nhớ nổi một chút ít, nhưng nhiều khi chỉ vô tình nhìn thấy một sự việc trong nháy mắt, liền nhớ tới mọi chuyện."

Khoe miệng của Hắc vẫn một nụ cười không thay đổi, ánh mắt lại im lặng và sâu thẳm, không thấy một chút ngọn sóng. Chỉ chỉ về nhà tranh đối diện: "Người hiện tại trong lòng vội vàng như vậy, chỉ sợ đi vào cũng sẽ không nhớ tới cái gì, không bằng Ta cùng Người ở trong này ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, Người thả lỏng được tâm tình rồi nói sau."

"Tốt"

Bạch Hi Thần cười ôn hòa dung làm cho cảm xúc bất an phiền chán của Vân Dung dần dần bình ổn xuống.

Nàng cắn môi, cố gắng tìm tòi trí nhớ chính mình: "Chuyện tình phía trước, Ta thật sự một chút cũng không nhớ gì cả, nhưng là Ta mỗi ngày đều có một giấc mộng giống nhau, mộng chính mình bị nhốt bên trong của một mảnh biển lửa đang thiêu đốt bản thân không ngừng. Tình hình diễn ra thập phần chân thật, nên mỗi khi bừng tỉnh thì Ta đều là trạng thái khó thoát ra được. . ."

Bạch Hi Thần tâm lập tức lập bập, ngay cả hô hấp cũng lập tức trở nên dồn dập. Đôi mắt vốn trong suốt giờ phút này giống như hang động tối tăm sâu không lường được. Vân Dung bị ánh mắt của Hắc dọa sợ, không tự giác xê dịch thân thể đến một hướng khác: "Bạch Hi Thần, Người làm sao vậy?"

Chương 28: Hoài Nghi Thân Phận (1)

Bạch Hi Thần tươi cười ảm áp trên mặt nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thời gian dừng lại ở một khắc này. Hấn trầm ngâm thật lâu. Trong đêm mưa Bạch Từ Hiên vài lần thất thần, nữ tử trong bức tranh có nét tương đồng với Nàng, hơn nữa thân thể là con gái riêng của Chu gia cũng thật là ly kỳ. Một màn cảnh tượng lửa cháy cả một cung điện đang hiện dần trong đầu của Bạch Hi Thần. Hấn luôn luôn tự tin vào trực giác chính mình, trên trán của Hấn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sự bối rối này giống nhau đến lần đầu tiên sau rất nhiều năm vậy.

Cuối cùng, một loại tình cảm phẫn hận dưới đáy lòng tự nhiên sinh ra, cơ hồ sự ảm nhẫn nhiều năm của Hấn bị phá hủy. Ông tay áo hơi hơi run run, tay Hấn nắm cổ tay mảnh khảnh của Vân Dung, mạnh mẽ đứng dậy, kéo nàng đi nhanh về hướng sau triển núi sâu vào rừng rậm.

Vân Dung mâu quang kích động, tầm mắt ngắm nhìn bóng dáng ở trước mắt này trên mặt có sự phẫn nộ đến cực điểm. Quanh thân Hấn sát khí tỏa ra khắp nơi, chẳng lẽ là Bạch Hi Thần mà Nàng đã gặp qua trước đây sao? Giác ngộ là của Nàng, tại sao Hấn có thể có phản ứng lớn đến như vậy?

"Bạch Hi Thần, Ngươi làm sao vậy? Ngươi muốn dẫn Ta đi đâu?"

Vân Dung thất kinh, Nàng không may bị té ngã dưới chân, đúng lúc này cổ tay bị một bàn tay giữ lại không buông ra. Mưa hạ, quần áo khá mỏng manh nên đầu gối rất nhanh bị đá vụn cắt qua. Biểu tình không thể tin Nàng gây người một lát, Nàng bỗng nhiên cắn răng liều mạng giãy dựa đứng lên, một bàn tay đã bị nắm lấy, Nàng dùng tay kia hung hăng hướng tới đánh Bạch Hi Thần, nhưng là Hấn thật giống như là không có cảm giác, vẫn không nhúc nhích.

Vân Dung bị tức khóc: "Đầu gối đau quá, buông tay Ngươi ra, Ngươi dựa vào cái gì mà đối với Ta như vậy?"

Nghe được tiếng khóc, Bạch Hi Thần rút cuộc dừng bước, quay đầu lại. Thấy trên váy của Vân Dung đã có vết máu loang lổ.

Hấn hơi chút phục hồi tinh thần lại, cúi người nhìn đến mặt Nàng trên lông mi đã có một tầng hơi nước, ủy khuất, mê mang, hoang mang, phẫn hận, kinh ngạc. Dù loại vẻ mặt hợp vào cùng một chỗ, lại có phong tình không nói nên lời, chọc người thương tiếc. Đáy lòng mềm mại bị xúc động, thoáng chốc trong lòng bị hận cùng xuất hiện. Chẳng lẽ thiên hạ này hết thảy đều là của Bạch Từ Hiên sao?

Một ngụm khí đục ở trong lồng ngực như muốn nổ tung, Hấn cúi người đem Vân Dung ôm lấy, đi nhanh về hướng rừng rậm. Tiến vào trong rừng, hai chân Vân Dung mới rơi xuống đất, Bạch Hi Thần liền vươn đôi tay kéo thân thể Nàng lại gần Hấn, sau đó nhanh tay nắm lấy cổ tay Nàng, tay kia vòng qua ôm lấy cổ Nàng nhanh chóng nằm xuống đất. Vân Dung liền bị đặt dưới người của Hấn.

"Ồ ồ. Ngươi làm cái gì? Buông!"

Hấn dùng sức lực cũng không quá lớn, nhưng là mặc kệ Vân Dung giãy dựa như thế nào cũng không thể thoát ra được.

Ngữ khí của Hấn rất nhẹ, thực ôn nhu, nhưng lại làm cho người ta cảm thụ không có một tia ảm nã: "Ta làm cái gì? Ta chỉ là muốn chứng minh một việc mà thôi."

Vân dung một trận hoảng hốt, Hấn muốn chứng minh cái gì đây?

Ngửa mặt lên nhìn hấn, lúc này đây khuôn mặt của Hấn thật phần đẹp đẽ, nhìn qua có nét ôn nhu, lông mày rậm, con mắt tối tăm giống như đang ở cuối vực sâu, nhìn trong chốc lát thì sẽ bị cuốn vào trong đó không thể nào thoát ra được. Xem lâu, trái tim cơ hồ sẽ bị trầm luân.

Hồ hấp ảm áp của Hấn phả lên da cổ của Nàng làm cho toàn bộ thân thể Nàng đều run lên. Nhưng động tác kế tiếp của Hấn, lại làm cho toàn thân Vân Dung cứng ngắc trở mặt lên nhìn Hấn. Hấn cúi xuống thân, đưa một tay ra xé rách y phục của Nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Hoài Nghi Thân Phận (2)

Tâm trạng thật phần ủy khuất, Vân Dung đẩy mắt nước mắt lại tràn ra. Rõ ràng không thích Nàng, nhưng lại đối với Nàng như thế. Nàng tức giận đến cực điểm. Một bên giãy dựa một bên hét lớn: "Bạch Hi Thần, Ngươi rút cuộc muốn làm cái gì?"

Nhưng trong nháy mắt, vạt áo của Nàng đã bị Hấn cởi tới thắt lưng, đầu ngón tay của Hấn chạm vào da thịt của Nàng, giống từng dòng điện chạy khắp cơ thể của Vân Dung. Trong đầu Trống rỗng, Nàng cắn môi dưới, nước mắt tràn mi. Hấn điên mất rồi sao?

Cảm giác hai tay Bạch Hi Thần gát gao đè hai vai của Nàng lại. Nàng vừa nhấc đầu, thấy một ánh mắt sâu thẳm của Hấn đang nhìn ở trên cánh tay của Nàng cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó. Cuối cùng, ánh mắt của Hấn rơi vào chấm đỏ nhỏ nhắn trên cánh tay trái của Nàng. Đó là chấm đỏ của thủ cung sa, Hấn làm sao có thể tìm thứ này? Vân Dung vừa then lại phần, hận không thể tìm một cái lỗ lập tức chui vào. Trùng mắt Bạch Hi Thần, thời gian giống nhau ở trong mắt hấn lại một lần nữa yên lặng. Tâm tình của hấn tựa hồ thực phức tạp, trên mặt trầm ngâm loại cảm xúc đan vào cùng một chỗ, cuối cùng

Vân Dung xác định chính mình không có nhìn lầm, Hắc cuối cùng toát ra một vẻ mặt, dĩ nhiên vẻ mặt đó là một vẻ mặt như trút được gánh nặng. Trên mặt của Hắc cho tới bây giờ đều lộ ra vẻ tươi cười ảm áp, nhưng là cái loại tươi cười này cùng lúc Hắc tươi cười trước kia không giống nhau. Giờ khắc này, Hắc sự bình tĩnh không màng danh lợi lập tức bị đánh vỡ, làm cho Hắc thoát nhìn như là một người có sự sinh động, giống như khối lửa cháy một cách rورا rõ, ở bên trong bầu trời đêm thật lâu không tiêu tan. Hắc đến tột cùng là làm sao vậy?

Mà Bạch Hi Thần lại không thể hiểu được tâm tình của mình giờ phút này, đem đầu vai của Vân dung găt gao ôm vào trong ngực. Đem đôi môi hôn lên cái trán của Nàng, khẩu khí thật mạnh. Hắc âm thầm cười nói: nguyên lai trực giác của chính mình cũng có thời điểm lầm lỗi, trong lòng lúc này rất khinh bỉ ý tưởng vừa rồi của mình. Nàng làm sao có thể là thị thiếp của Bạch Tử Hiên chết ở trong trận hòa đó chứ?

Vân Dung sẽ không thể nào là tiểu nữ tử kia được, Nàng không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ thuộc về chính bản thân Nàng. Trong lòng, thân hình mềm mại của Nàng giống trẻ con mềm nhẵn, hơi thở một cỗ ảm áp như dòng suối trong veo, nhẹ nhàng tiến vào chỗ sâu nhất trong trái tim Hắc. Cúi đầu, lại một lần nữa hôn lên đôi môi Nàng. Chung quanh cảnh sắc trở nên dị thường, hết thảy giống như nhuộm lên một màu vàng của ánh nắng. Cảm giác như trái tim đều bay bổng. Không thể tưởng tượng, nếu Nàng thật sự là người con gái Bạch Tử Hiên từng ái nhất kia thì Hắc phải như thế nào? Phẫn hận, thất vọng, bị thương, vẫn là không chút lưu tình chút nào mà đi lợi dụng Nàng, thương tổn Nàng sao? Hoàn hảo, Nàng không phải. . . .Hoàn hảo, nàng không phải. . . .

"Người buông." Vân Dung một tiếng rống to, nâng tay đánh về hướng của Hắc. "Ba" một tiếng, một cái tát hung hăng đánh lên mặt của Bạch Hi Thần. Một phen đẩy Hắc ra, Vân Dung bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, nhảy dựng lên, hướng về phía ngoài bìa rừng chạy đi.

"Bạch Hi Thần, Ta không bao giờ muốn gặp đến Người nữa."

"Vân Dung." Bạch hi thần hoá một tiếng, vội vàng đuổi theo, lại nghe Vân Dung thét lên một tiếng chói tai, bị vài người từ trên trời bay xuống ngăn cản Nàng đi tới.

Mà phía sau Hắc cũng có vài người đang đứng, người nào cũng cầm trong tay trường kiếm, đem Vân Dung cùng Hắc vây xung quanh. Một trận gió thổi qua, lá cây nhẹ nhàng rung động.

Trong tầm mắt của Bạch Hi Thần tất cả các bóng dáng đều được liếc qua một lượt, cuối cùng ánh mắt khóa tại một người nam tử mặc áo trắng.

Bạch Hi Thần xoa nhẹ mi tâm ảm áp cười, tiến lên vài bước đem Vân Dung kéo đến bên cạnh mình, chỉ vào bạch y nhân kia nói : "Các người là người của Bạch Tử Hiên?".

Người nọ nâng trường kiếm về phía cổ họng của Bạch Hi Thần, cũng không trả lời câu hỏi mà nói : : "Nhị hoàng tử, đắc tội !"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Liều Mình Tưởng Cứu

"Nhị hoàng tử?" Đầu óc ông một tiếng, Vân Dung mở to hai mắt nhìn, há to miệng, quay đầu lại nhìn chăm chăm Bạch Hi Thần, cả kinh nói không nên lời.

Trách không được, Chu Từ Ân đem Nhã Viên thiết lập thành cấm địa không cho người khác đi quấy rầy. Trách không được, hôm nay buổi sáng Hắc nhìn thấy Bạch Hi Thần thì thái độ sẽ có thay đổi lớn như thế, nguyên lai Chu phủ, không là toàn bộ Hoài Nam lại là sự ẩn cư của một vị có thân phận tôn quý đến cực điểm, là hoàng tử điện hạ.

Cúi đầu, bĩu môi, chớp mũi truyền đến một cỗ ghen tuông, một loại ủy khuất tự nhiên sinh ra. Hắc là hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng, nếu mà sớm biết thân phận của Hắc, tối hôm qua sẽ không tự rước lấy nhục. Nhưng là, cho dù Người đường đường là hoàng tử điện hạ, Ta có thân phận con gái riêng hèn mọn, Người quyền giống vừa rồi cứ như vậy nhục nhã Ta sao? Nghĩ vậy, Vân Dung chậm rãi bỏ bàn tay của Bạch Hi Thần đang nắm ở vai của mình ra.

"Đừng nhúc nhích." Bạch Hi Thần trong miệng hô ra hai chữ này, Vân Dung không thể bỏ tay Hắc ra, lại còn bị Hắc nắm càng chặt.

"Nhị hoàng tử nhà húng thật sâu, tại vùng đồng bằng hoang vắng này lại cùng vị tiểu cô nương này tình chàng ý thiếp, xem ra mới vừa rồi còn chưa đủ tận húng nha?" Bên cạnh lại có một nam tử y phục màu xanh đối với Bạch Hi Thần cùng Vân Dung cười nhạo.

Bạch hi thần nháy mắt mấy cái, khẩu khí không gọn sóng không sợ hãi, thậm chí có chút lười biếng , hướng về phía Bạch y nhân mới vừa rồi cười nói: "Xem ra Thái tử lúc này thật là rảnh rỗi, muốn đưa Ta vào chỗ chết sao?"

Bạch y nhân dáng người cao gầy khuôn mặt lạnh lùng, tiếng nói có chút trầm thấp, mũi kiếm nhoáng lên một cái, nhú mày nói : "Làm sao, bắt quá là lấy đạo của người trả lại cho người, Thái tử điện hạ hai canh giờ trước cũng không phải thiếu chút nữa bị thương bởi cao thủ do nhị hoàng tử phái tới sao?"

Bạch Hi Thần suy nghĩ trong lòng một chút, có lẽ sát thủ buổi sáng bọn họ phải đi đã thất thủ bị bắt. Cúi đầu, nhìn thoáng qua tiểu nha đầu bên cạnh. Sáng sớm trước cửa Chu phủ nhìn thấy Vân Dung muốn cùng Chu Cần Du đi ra ngoài nhưng bị ngăn cản nên mới có ý định mang Nàng đi theo.

Chính là không nghĩ tới, Sát thủ của bọn họ phải đi không ám sát thành công Bạch Từ Hiên, ngược lại làm cho Bạch Từ Hiên nhanh như vậy nắm giữ hành tung của mình. Giấu ở chung quanh chỉ có một người ám vệ, nếu lúc này Hắc Huyết thân cùng với Bạch Hi Thần thì lực lượng cũng chỉ có hai người, căn bản không có khả năng dành phần thắng. Nhưng nếu là để ám vệ trở về dẫn người đến, một mình Hắc Huyết cũng không có khả năng kéo dài tới khi Hắc Huyết dẫn người đến.

Đang hết sức trầm tư, người đối diện đã muốn xuất kiếm ra, Bạch Hi Thần vội vàng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, một tay gạt gao bảo vệ Vân Dung, một mặt cùng bọn họ đối mặt. Né qua kiếm phong trước mắt, Bạch Hi Thần thì thầm ở bên tai Nàng: "Ôm chặt Ta."

"A?" Vân Dung chưa hiểu được hết sức, bên hông đã bị cánh tay Hắc Huyết ôm chặt. Một đạo hàn quang hiện lên, áo choàng trắng như tuyết chảy ra một vết máu đỏ tươi. Bạch Hi Thần nhíu mày, lớn tiếng quát: "Ôm chặt Ta."

Vân Dung như bưng bình tĩnh, cắn răng một cái, hai tay mở ra gạt gao ôm lấy cổ của Hắc Huyết, vùi đầu vào trong ngực của Hắc Huyết. Trong thời gian ngắn ngủn, hai cổ thân thể lại tiếp xúc trong nháy mắt, làm cho hai người trong lòng có một trận rung động. Bạch Hi Thần đem sức lực của mình để thi triển khinh công nhanh đến cực hạn bay đến hướng phía trước.

"Bắt tên!" Phía sau một người hét lớn.

Vân Dung ôm thắt lưng Hắc Huyết, thắt lưng Hắc Huyết rất nhỏ, bả vai thực kiên cố, cho dù tại đây nhiều bóng đao kiếm, cũng làm cho người ta có một loại cảm giác an bình. Trong đầu nhớ tới Nhã Viên trong Chu phủ, Hắc Huyết nhìn Nàng tựa vào trong ngực của Hắc Huyết, từng chút từng chút đem chua xót trong miệng Nàng hòa vào trong nước.... Nhưng mà nơi này chung quy không thuộc về Nàng.

"卍!" Một búng máu phun ở trên mặt Vân Dung.

Nàng còn chưa kịp lau đi vết máu trước mắt, đã theo Bạch Hi Thần ngã nhào xuống đất. Nàng ngã ở trên người Hắc Huyết. Vân Dung hoảng sợ đem tay lau đi vết máu trên mặt, trợn mắt nhìn Bạch Hi Thần đang nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Nàng bối rối nhìn xem bốn phía. Khắp núi đều yên tĩnh, tiếng gió ầm ầm. Trong trời đất lúc này lại chỉ còn lại có một mình Nàng, Nàng cúi đầu nức nở: "Bạch Hi Thần, Ngươi làm sao vậy?"

Dùng lực đưa Hắc Huyết ôm vào trong ngực, trên tay một mảnh máu đỏ tươi. Thấy một ám khí hình thoi cắm trên lưng Hắc Huyết. Bạch Hi Thần chỉ cảm thấy phía sau một trận đau đớn, lực phủ ngũ tạng đều đau đến không thể chịu đựng nổi. Ý thức cũng trở nên mơ hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Dung ở trước mắt cũng lúc ẩn lúc hiện, dùng sức mở to mắt, ngón tay run run chỉ về xe ngựa phía trước nói với Nàng: "Mau... Đi... Bọn họ muốn giết... Là... Ta..."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Xả Thân Cứu Giúp

Vân Dung vẫn nhìn theo bàn tay đang nắm tay Nàng, lòng chua xót đến làm cho Nàng nhíu mày. Mới vừa rồi chính Nàng ngã sấp xuống thì khuỷu tay cùng đầu gối đụng đất, hiện tại không chỉ có hai nơi này đau, mà cánh tay đau, chân đau, cả người đều ở đau, tâm... Càng đau.

"Phải đi cùng nhau đi!" Không khỏi phân trần, Vân Dung đem cánh tay Hắc Huyết khoát lên gáy của mình, muốn đỡ Hắc Huyết rời khỏi. Nhưng mới vừa động, Bạch Hi Thần liền đau đến cả người run run.

Ám khí kia làm sao có thể lợi hại như thế. Hay là trên ám khí có độc?

Do dự hết sức, phía sau những người đó lại một lần nữa đuổi theo.

"Chúng ta muốn là mạng sống của Hắc Huyết, Ngươi đi đi!" người nói vẫn là Bạch y nhân cầm đầu mới vừa rồi kia.

Hắc Huyết thân hình cao gầy, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn, chính thời điểm nhìn Vân Dung, trên vàng trán xẹt qua một tia giây dụa. Vân Dung cũng có loại cảm giác, người này tựa hồ đã gặp qua nơi nào.

Không có thời gian nghĩ nhiều, lúc này đến phiên Vân Dung gạt gao ôm Bạch Hi Thần không buông tay. Ai nấy đều thấy được, Nàng căn bản không có chút ý tứ rời đi.

"Mau... Đi" Bạch Hi Thần ý thức đã muốn dần mơ hồ, cả người một mảnh lạnh như băng. Như lại nhớ tới buổi đêm nhiều năm trước Hắc Huyết cùng với mẫu

thân sinh từ xa cách. Dưới bầu trời đầu gió tuyết, vài cao thủ hắc y nhân che mặt, đưa mẩu tử bọn họ bao bọc xung quanh. Hắn khi đó tuổi còn nhỏ, dù xuất tất cả vốn liếng vẫn là bị những người đó đá thương. Mắt thấy trường kiếm của bọn họ sắp hướng đến mình, mẩu thân nhanh chóng đi lên kéo Hấn ra phía sau bảo hộ. Khi đó trong trí nhớ của Hấn, mẩu thân đều là nhu nhược, từ nhỏ ở trong tim của Hấn luôn có một tâm niệm sẽ bảo hộ mẩu thân thật tốt. Hấn chưa từng nghĩ tới mẩu thân lại cũng có lúc kiên cường dũng cảm như thế. Hấn còn không thể nhìn được mẩu thân đến tột cùng bị đâm trúng bao nhiêu đao, chỉ nhớ rõ áo choàng màu trắng của Hấn, cơ hồ đều bị máu tươi nhuộm đỏ, tuy trên mặt của Hấn của do bị thương mà chảy xuống, nhưng nhiều hơn cả là máu của mẩu thân Hấn lưu lại.

Hấn suy nghĩ có ý đồ gây dựa làm cho mẩu thân ở trên người Hấn dòi đi, nhưng mà mẩu thân đột nhiên khí lực trở nên thật lớn, trong khoảng khắc đó hai bàn tay trắng nõn lại có sức lớn lạ lùng gắt gao bắt lấy cánh tay của Hấn, móng tay tựa hồ muốn khảm vào da thịt Hấn. Sự phụ của Hấn tới rồi vô cùng mau, nhưng mẩu thân và Hấn trên người đã bị trúng mấy kiếm, nhưng bất đồng là Hấn vẫn còn chút hơi thở còn mẩu thân Hấn đã sớm không còn hơi thở. Nàng sau khi trút hơi thở hai tay vẫn như cũ gắt gao giữ lấy Hấn, đưa Hấn gắt gao bảo hộ vào trong người. Trí nhớ rõ ràng như thế, thời gian giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Chất lỏng sền sệt ấm áp, theo gương mặt của Hấn chảy xuống như không còn độ ẩm, làm cho ngực Hấn cảm thấy hít thở không thông, hơi hơi mở mắt ra, mắt nhìn cũng không thật phần rõ ràng, xuất hiện là khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Dung ẩn ẩn hiện hiện.

Nước mắt của Hấn tràn ra đầy mắt, cùng với máu tươi chậm rãi chảy xuống. Sau khi mẩu thân ra đi, Hấn chưa từng khóc thêm lần nào nữa, vì cũng không ai đối xử chân thành với Hấn. Bọn họ muốn bắt quá đều là làm cho Hấn đi lên ngôi vị hoàng đế. Hết thấy chỉ đều là giao dịch.

Cuối cùng, Bạch Hi Thần hoàn toàn ngất đi, Vân Dung cơ hồ đã muốn áp sát mặt Hấn, nghe được theo trong miệng Hấn tràn ra thanh âm nói mê nói sáng của Hấn: "Mẹ, mẹ. . ." Lòng của Nàng hung hăng run rẩy một chút.

"Người đây là làm gì?" Bạch y nhân trước mặt thất thanh hét lên, Hấn thật không ngờ Vân Dung sẽ thay Bạch Hi Thần chịu đựng một kiếm này. Nàng như vậy căn bản cũng cứu không được Hấn, ngược lại sẽ làm tổn thương tính mạng của mình.

"Người thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm!" Bạch y nhân lớn tiếng mắng.

Vân Dung nở nụ cười có chút tự giễu: "Muốn trách. . . Cũng là trách nhóm người các người xuống tay. . . Quá nhanh, chưa cho. . . Ta. . . Thời gian. . ."

Bạch y nhân chau mày, bản năng con người phản ánh mới là chân thực nhất. Xem ra Nàng cùng nhị hoàng tử quan hệ thật sự không giống bình thường.

"Cảnh Nhuận, giết nàng." Người bận áo xanh bên cạnh vừa nói vừa giơ một tay cầm trường kiếm hướng đến tim của Vân Dung đâm tới.

"Dừng tay!" Thanh âm từ phía trước truyền đến, nhất thời làm cho mọi người dừng động tác trong tay. Cùng nhau nhìn lại hướng phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nữ Nhân Của Hấn (1)

Vân Dung cảm giác mình bị một đôi tay bắt lấy cánh tay của mình. Lập tức cả người rơi vào lòng của một nam tử. Trên người của Hấn có một cổ hương khí rất lạnh nhạt. Vân Dung đối mùi hương căn bản hoàn toàn không biết gì cả, nhưng lại cảm thấy loại hương vị này, lại làm Nàng có một cảm giác quen thuộc. Cố gắng suy nghĩ, nhưng lại giống như nhớ lại án mộ đầu đau như muốn nứt ra. Ngẩng đầu nhìn dung mạo thanh tú của nam tử, đầu lại có mũ được làm bằng kim loại. Quần áo đều là sợi tơ thượng hạng, Nàng không thể chịu nổi há miệng phun lên áo choàng của nam tử một ngụm máu tươi. Người ôm Nàng đứng là thái tử Bạch Tử Hiên.

"Điện hạ, cô gái này là người của Bạch Hi Thần, mới vừa rồi thay Hấn cản một kiếm."

Hấn không nói gì, một màn vừa rồi đã sớm rơi vào trong mắt của Hấn.

Nàng là nữ nhân của Bạch Hi Thần, không ngoài mục đích nào khác là hôm nay Nàng nhất định phải chết. Nhưng khi thấy bóng dáng nho nhỏ đơn độc, bóng lưng gầy yếu của Nàng, Hấn kim không nổi hai chân chính mình, nhịn không được đi qua bên đó, lại đem Nàng ôm lấy.

Động tác của Hấn không chỉ có làm cho mọi người ở đây kinh dị, mà tự như ngay cả chính Hấn cũng không biết vì sao lại làm như vậy. Hôm nay, hấn muốn là mạng của Bạch Hi Thần, nhưng mà mới đuổi tới nơi này, liền thấy tình hình tiểu nữ tử này phần đầu quên mình thay Bạch Hi Thần chắn kiếm.

Trường hợp kia làm cho người ta rất rung động. Bạch Hi Thần chính là hoàng đệ lưu lạc bên ngoài mười tám năm của Hấn, nhưng lại bất ngờ gặp gỡ một người nữ tử trong nhân gian có thể vì Hấn mà chịu chết.

Trong lòng dâng lên một loại bi ai không hiểu. Hấn cũng từng có một nữ tử yêu thật sâu đậm Một đoạn cảm tình như vậy làm Hấn đến nay vẫn không thể tin, nàng đã táng thân trong biển lửa, biến thành một linh hồn không nơi nương tựa.

Vân Dung không nâng đầu dậy nổi, thậm chí mắt mở không ra, nhưng thanh âm này Nàng nhớ rõ. Trong cái đêm mưa không lâu kia, là thanh âm của một nam tử mang theo mặt nạ màu bạc. Tuy rằng chưa từng gặp mặt lần nào, nhưng thanh âm này lại khắc sâu bên trong bộ não của Nàng.

"Thái tử. Bạch. Từ Hiên."

Nàng chữ được chữ mất mơ hồ không rõ, nhưng là hai chữ Từ Hiên vừa ra khỏi miệng, liền nghe thấy nam tử dùng khẩu khí không thể tin kinh hoàng kêu: "Vân nhi." Hai chữ này vừa từ trong miệng Hấn nói ra, Vân Dung đã cảm giác được hai tay của Hấn tăng thêm lực đem đầu Nàng chôn thật sâu vào trong ngực của Hấn.

"Không cần giết. . . Hấn. Không cần."

Một câu, làm cho Bạch Từ Hiên cảm thấy bên trong người lạnh băng. Nữ tử này làm sao có thể là Vân nhi được? Nàng là người của Bạch Hi Thần.

"Giết hấn."

"Vâng!"

Một tiếng ra lệnh, tất cả trường kiếm đều chỉ về hướng thiếu niên áo trắng đã sớm té xỉu. Hấn không có buông Vân Dung ra, ôm lấy cả người Nàng xoay người rời đi.

Cảnh tượng đỏ máu như vậy kỳ thật Hấn cũng không vui khi chứng kiến. Ở Hoài Nam này chung quy là Hấn đã thắng nhưng tại sao trong lòng Hấn không cảm thấy vui vẻ?

"A.". Phía sau đột nhiên truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, Bạch Từ Hiên quay đầu lại, thấy những người vây quanh ở Bạch Hi Thần đã bị tên bắn ngã xuống. Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng vó ngựa, mới chỉ chớp mắt, liền có mấy trăm người cười kị mã, đưa bọn họ bao bọc vây quanh.

"Hộ giá." Còn lại những người khác lập tức vọt tới bên người Bạch Từ Hiên.

Phía trước rừng cây một con ngựa màu đỏ thẫm chở một nữ tử bận váy hồng, giống một đoàn Hồng Vân bình thường (khúc này mình không hiểu cho lắm nên để nguyên văn nha, ai hiểu giải đáp dùm mình với), chạy vội tới bên cạnh Bạch Hi Thần, xoay người xuống ngựa, vươn ngón tay ngọc điểm mấy chỗ huyết đạo của Hấn. Từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, đem một đan dược đổ vào lòng bàn tay, sau đó nhét vào trong miệng Hấn. Bạch Hi Thần nuốt xuống, thân thể có chút buông lỏng, nữ tử đem đầu Hấn tựa vào người, nhưng khi nghe rõ những người kia trong miệng, đôi mi thanh tú gắt gao dùng lại một chỗ.

Tác giả đề lời nói với người xa lạ: thích nhấn lại, cất chứa nha

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nữ Nhân Của Hấn (2)

Khi Vân Dung..tỉnh lại, đã là đêm khuya, Nàng nằm trên một cái giường lớn. Bốn phía đều là rèm che màu xanh của nước, ánh trăng mờ lung nên không thấy rõ được tình hình bên ngoài.

Nhích người một chút, phía sau lưng liền truyền đến mũi dùi tâm đến xương đau đớn, thống khổ đem mặt mai nhập gói mềm bên trong. Nơi đó có một cổ thân nhiên hương khí thấm nhập chớp mũi.

Nàng nhớ rõ vào hôm đó trong rừng cây Nàng bị một nam tử ôm lấy, người của Hấn hô to bảo vệ điện hạ. Mà Bạch Hi Thần cũng từng cười hỏi những người đó có phải hay không thái tử điện hạ Bạch Từ Hiên phái người tới giết hấn. Trước mắt loại hương khí cực đậm này đúng là hương vị đặc hữu trên người của nam tử kia. Trong đầu Nàng có một ý niệm kinh hoàng, chẳng lẽ đây là giường của đương kim thái tử Bạch Từ Hiên?

Nhìn sự đau đớn xuống, muốn giãy dụa đi xuống giường, lúc Nàng rời khỏi nơi đó, không biết Bạch Hi Thần thế nào , Hấn lúc ấy bị thương nặng như vậy, lúc này đứng phía trước bảo vệ Hấn, Hấn cũng đã hôn mê bất tỉnh .

"Hấn không chết." Thanh âm bên ngoài rèm truyền đến.

"A!" Vân Dung sợ hãi kêu ra tiếng. Quả thật là âm thanh của nam tử kia.

Thanh âm của Hấn cho thấy Hấn còn trẻ tuổi, nhẹ nhàng mà lại lạnh lùng.

Tựa hồ đã sớm đoán được tâm tư của Nàng, phun ra ba chữ, quả nhiên lập tức ngăn động tác muốn đi xuống của Vân Dung.

Đối với nam tử này Nàng có một loại cảm giác nói không nên lời, thanh âm của Hấn, hương khí tự nhiên của Hấn, đều là xa lạ mà lại quen thuộc. Đây là lần thứ ba Nàng cùng Hấn gặp mặt. Lần đầu tiên là trong đêm mưa, Nàng dùng một thanh trường kiếm hung hăng đâm vào trong ngực Hấn. Lần thứ hai là trong rừng cây, trước khi Nàng hôn mê bị Hấn ôm vào trong ngực. Lần thứ ba, đó là tình hình trước mắt.

Lần theo ánh trăng, nàng chỉ có thể nhìn đến giường nhỏ ở ngoài, thấy bóng dáng Hấn rất trong trẻo nhưng lạnh lùng mà lại cô tịch. Hấn cho Nàng cảm giác vĩnh viễn giống nhau là không có khoảng cách nhưng Nàng lại chưa bao giờ thấy qua dung mạo của Hấn. Đường kim thái tử điện hạ đến tột cùng là một người có dung mạo như thế nào, Hấn đem Nàng đưa đến nơi này, là muốn làm gì?

Những điều này mặc dù làm Nàng tò mò, nhưng mà trước mắt trong lòng Nàng còn đang có chuyện trọng yếu hơn. Đối với bóng dáng ở ngoài rèm kia, Vân Dung vội vàng hỏi: "Hấn cũng bị các người bắt được? Hấn hiện tại thế nào?"

Hấn thật lâu chưa từng trả lời. Trong phòng lại lâm vào một mảnh yên lặng làm người ta hít thở không thông.

Ánh trăng chiếu lên những bông hoa, nhẹ nhàng đi xuống bên dưới chiếu xuống những viên đá làm chúng sáng lấp lánh. Gió đêm thổi tới, màu xanh của rèm uốn lượn như song biển phập phồng. Một nam tử đang đứng sững dưới trời đầy sao, đưa lưng về phía Nàng. Hấn giống như một mình đắm chìm trong những suy nghĩ của mình dưới trời đất rộng lớn, căn bản không vì bất kỳ thứ gì mà động đậy.

Gió lại nhấc tấm rèm qua một góc, Vân Dung nhìn theo này góc độ này, Hấn quay mặt, bóng lưng của Hấn, đúng là cực kỳ giống với vị công tử vận áo xanh với khuôn mặt tuấn tú trong cuốn tranh đặt ở trên bàn trong phòng của Bạch Hi Thần.

Vân Dung cắn răng một cái, giãy dụa cố gắng đứng dậy, đầu đón làm hàm răng Nàng cắn như muốn nát môi dưới. Trong phòng có một nam tử xa lạ như vậy, Nàng không cần nằm ở trên giường như vậy. Hơn nữa Nàng cũng không nên ở tại đây.

Tiếng bước chân truyền đến, Vân Dung một trận tim đập nhanh, trong phòng trừ bỏ Hấn không có người khác. Nàng sợ hãi bất an, lại có một ít nhỏ chò mong. Phỏng chừng từ ngày xem qua bức họa kia, Nàng liền nhìn không được muốn tìm tòi nghiên cứu diện mạo của nam tử trong bức tranh.

Tiếng bước chân của nam tử dừng lại trước giường. Nhìn qua bóng lưng nhỏ nhỏ bên trong rèm, nghĩ ngợi thật lâu. Hấn đứng cách Nàng một tấm rèm nhưng Hấn cũng không vén tấm rèm lên mà đưa cánh tay của mình qua tấm rèm mỏng ôm sau lưng của Vân Dung.

Hấn nắm giữ khoảng cách vô cùng tốt, đem người con gái bên trong rèm hoàn toàn ôm vào trong lòng, cũng sẽ không đụng tới miệng vết thương của Nàng.

"Ta chỉ ôm một lát." Hấn cúi đầu thanh âm hơi có chút nghẹn ngào, mang theo một tiếng thở dài như có như không, giống như đang cầu xin, làm cho Vân Dung như bị bùa chú, giết mình ngay tại chỗ, nhưng vừa muốn động cũng không thể động.

Một mảnh mây bay tán ra khỏi ánh trăng, tiếng đồng hồ nước trầm trầm rung động. Bên tai truyền đến một tiếng khẽ gọi, ưu thương muốn làm cho người ta rơi lệ: "Vân nhi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tương Dương Quận Chúa

Khụ khụ. . . . Theo âm thanh là một nam tử đẩy cửa mà vào. Bạch Tử Hiên buông Vân Dung ra. Xoay người hoàn hồn, trên mặt vẫn lạnh lùng như bình thường nhưng lại so với lúc đầu càng thêm cô tịch.

Nữ tử bên trong màn che thở dài một cái giống như trút được gánh nặng. Hai đầu gối không thể chịu đựng được sức nặng của thân thể, toàn bộ đứng lúc này quỵ rạp xuống đất.

Người vào là thị vệ cận thân của Bạch Tử Hiên Đồng Tung Thu (Vì cái tên hơi bị khó hiểu nên Cô quyết định đổi tên của nhân vật này nhưng vẫn gần giống với bản gốc nhất nha). Hấn ở bên người thái tử đã muốn tám năm, tuy là quân thần càng giống như huynh đệ. Khi vào nhà mắt thấy một màn vừa rồi kia, lông mày Hấn liền nhíu lại.

"Tử Hiên, thân phận nữ tử bạn áo hồng ban ngày cứu đi Bạch Hi Thần đã điều tra ra." Thời điểm không có người, Hấn ngẫu nhiên gọi thái tử là Tử Hiên, mà không phải thái tử điện hạ. Tối nay, Hấn cố ý như vậy xưng hô như vậy.

"Nga?"

"Nàng là con gái của tương vương Sử Hường Phong, Sử Ngọc."

Bạch Tử Hiền cùng Đồng Tung Thu bốn mắt nhìn nhau, trong lòng lộp bộp một chút.

Sử thị là được thánh tổ phong vương, thừa kế đến nay đã là đời thứ ba, Sử Hường Phong trọng binh cầm trong tay là hơn mười vạn quân đóng ở Hoài Nam, ở trong triều rất có uy vọng. Bạch Hi Thần lưu lạc dân gian hơn mười tám năm, khi nào mà chiếm được sự ủng hộ của Hần vậy?

Đồng Tung Thu nói tiếp: "Tương vương không có con trai, Sử Ngọc kia chính là con gái một của Sử Hường Phong, thuở nhỏ tập võ, ngày thường cực đặc ý, rất được sủng ái yêu thương. Hôm nay Hần phái ái nữ của mình tự cứu Bạch Hi Thần, Ta xem"

Bạch Tử Hiền nhìn vào bên trong màn che kia một bóng dáng mảnh khảnh, mặt không chút thay đổi, bước đi hướng về phía cửa.

"Tử Hiền, Nàng này là người của Bạch Hi Thần, Nàng đối với Bạch Hi Thần tình thâm ý trọng. Ta xem không bằng thả Nàng, có lẽ có thể có được một chút tác dụng."

"Đồng Tung Thu, chuyện này Ngươi không cần phải lo."

Bạch Tử Hiền ném cho Hần một câu, nhưng không có dừng cước bộ lại. Đồng Tung Thu đuổi theo vài bước: "Thái tử điện hạ, ai cũng biết Ngươi còn muốn đem Nàng mang về cung đi? Ngươi tính lại đi, Nàng không phải Vân cô nương!"

Tiếng bước chân xa dần, đúng lúc này Vân Dung mới đưa đầu nâng lên. Đầu gối buông lỏng, cả người bỏ nhào ở trên giường. Bất chấp trên lưng miệng vết thương đau đớn, trong đầu đều là những lời nói của hai người kia.

Trong lòng buồn vui lẫn lộn. Tuy rằng mất đi trí nhớ, nhưng Nàng cũng không ngu dốt. Tương vương quận chúa tự mình cứu Bạch Hi Thần, tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên gặp, điều này có ý nghĩa như thế nào, Nàng vẫn có thể đoán được .

Hần là hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng, mà Nàng chỉ là thân phận con gái riêng hèn mọn, nữ tử có thể cùng Hần sống vai hảnh là chính là một kim chi ngọc diệp giống tương vương quận chúa như vậy đi.

Trong lòng một trận mê loạn, Nàng tựa hồ là đang ngủ. Trong mộng chính mình lại bị nhốt trong trận hỏa hoạn, ngực hít thở không thông không thể thở nổi. Mở choàng mắt ra, hai tay bắt lấy chân, quần áo cả người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Ngươi tỉnh?"

Vân Dung nghe được tiếng nói, mở to hai mắt nhìn chăm chăm ngoài tấm rèm.

Trước mặt lại có bóng dáng một người nam nhân đi đến. Nàng theo bản năng đem chân quăn trước ngực. Nhìn cái bóng dáng kia càng ngày càng gần, thẳng đến khi có người chuẩn bị vén tấm lụa mỏng.

Vù vù, thanh âm của Vân Dung trở nên dồn dập. Hần đem tấm rèm vén lên rất nhanh cả người Nàng đang ở đầu giường hiện ra rõ ràng. Nhờ vào ánh trăng thấy rõ dung mạo của Hần

"Là ngươi?" Người tới đúng là Bạch y nhân mà ban ngày ở trong rừng cây mời Nàng rời đi.

"Nhanh chút, Ta đưa Ngươi đi!"

Vân Dung có điểm choáng váng, "Cái gì? Ngươi muốn thả Ta đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tìm Ngươi Một Đêm

"Ngươi là ai, vì sao phải giúp Ta?" cánh tay Vân Dung nâng thân thể của chính mình gầy dựa cố gắng đi xuống giường. Nhưng phía sau lưng vết thương rất đau đớn, nhích người một chút vẫn là không nhện được hừ nhẹ một tiếng.

"Ta không phải giúp Ngươi, Ta là vì thái tử điện hạ, Ngươi nếu là nữ nhân của Bạch Hi Thần, về sau phải tránh không cần xuất hiện ở trước mặt thái tử điện hạ, nếu không hậu quả là Ngươi cho dù chết cũng không đủ sức." Những lời nói này nghe như rất lạnh lùng, nhưng mà Vân Dung lại cảm thấy nam tử này tựa hồ thật là muốn giúp Nàng.

Nàng thân nhiên nói : "Ta. . . Không phải là nữ nhân của Bạch Hi Thần, nhưng xin Ngươi yên tâm, Ta về sau cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt thái

tử diện hạ, Ta không nghĩ tự mình sẽ tìm lấy phiền toái gì"

Vân Dung hơi có chút chần chờ nhưng vẫn là nhện không được nói thẳng ra nghi vấn của mình: "Ta có phải là người giống với người mà Thái tử nhận thức không?"

Vừa rồi thái tử trong miệng cứ gọi tên Vân nhi, Nàng nghe được rất là rõ ràng, tuy rằng tên mình cũng có một chữ Vân, nhưng Nàng quyết không ngu ngốc đến nỗi nghĩ đó là gọi chính mình.

"Là, cho nên vô luận thái tử đối với Ngươi làm những điều gì, Ngươi đều không cần có những ý nghĩ không an phận, Ngươi nhiều nhất cũng chỉ là một thể thân mà thôi." Hắn nói xong, một tay ôm lấy Vân Dung, thấp giọng nói: "Mạo phạm."

Vân Dung mặc dù không muốn, nhưng nhìn bộ dáng Hắn căn bản không thể trốn thoát, chỉ phải mượn lực của Hắn rời khỏi nơi này. Cả người cứng ngắc, lui thành một đoàn, mồ hôi lạnh trên trán lại xõng ra: "Ngươi tên là gì? Ngươi thả Ta, sẽ không đã bị thái tử trách phạt chứ?"

Nam tử đã muốn bước vài bước ra khỏi cửa phòng, nghe được Nàng nói, hơi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là phun ra ba chữ: "Đồng Tung Thu."

"Thu đại ca cảm ơn Ngươi."

"Không cần cảm tạ ta. . . . Nếu như tiếp theo, Ngươi lại xuất hiện ở trước mặt thái tử, có lẽ Ta sẽ là người thứ nhất giết Ngươi."

Xe ngựa một đường bay nhanh, Vân Dung cuộn mình ở một góc, hai mắt ở tối mờ to, trong lòng một loại cô đơn lại nảy lên thật sâu. Loáng thoáng trong không trung, cảm thấy một loại khúc mắc giống như bóng ma trong bóng đêm lặng lẽ hướng này đánh úp. Nếu không nhanh chóng thoát đi chỉ sợ bóng dáng của mình cũng bị nhập vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa dần dần ngừng lại. Màn xe bị vén lên, xa phu tiến lên từng bước, không chút nào thương tiếc kéo Vân Dung ra khỏi xe ngựa, đem Nàng để tại ngoài cửa lớn Chu phủ.

Ở trên xe ngựa xóc nảy sau lưng miệng vết thương cũng sớm đã lại vỡ ra. Không cần nhìn, Vân Dung cũng biết nơi đó xiêm y nhất định đã nhiễm một mảng máu tươi.

Mặc kệ miệng vết thương đau đớn. Nàng cả người lạnh như là đang ở trong hầm băng, lạnh lui thành một đoàn, đại khái là đã phát sốt. Cửa lớn của chi cách vài bước chân, nhưng Vân Dung cả người quỳ rạp trên mặt đất căn bản không còn một tia khí lực để đứng lên tiến đến gõ cửa.

Đột nhiên trong lúc đó, có con ngựa phi từ hướng Đông chạy tới. Đến trước cửa lớn, có ba nữ tử xoay ngựa, giống như có chuyện tình gấp cần thông báo nên bước đi khá vội vàng.

Vân Dung theo bản năng cuộn mình lại một bên, Nữ tử bận áo xanh bị quần áo của Vân Dung đụng trúng một chút. Nàng kia lạnh lùng nói: "Người nào là vương bản? Chậm trễ đại sự của quận chúa nhà ta, thì dù Ngươi có mười cái mạng cũng không đủ bù đắp."

Nói xong bay lên đá một cước vào người Vân Dung.

Vân Dung nhất thời đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cắn răng nói: "Ta là Tam tiểu thư của Chu phủ, bị thương."

Lời nói còn chưa dứt, liền bị một nữ tử từ quần áo màu tím đánh gãy: "Ngươi là người nào, sống hay chết không có liên quan gì đến chúng ta cả, mau cút đi đừng làm chậm trễ chính sự của chúng ta."

Xem sắc mặt các nàng thể hiện thế lực, Vân Dung không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Các ngươi. . . . Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, cẩn thận. Kiếp sau sẽ đầu thai thành người ác."

"Ha ha. Người của Tương Vương Ngươi cũng dám lăng, quả nhiên là chán sống." Ba người đồn loạt đem đôi bàn tay trắng như phấn hướng Vân Dung đánh tới.

"Dừng tay!" Một tiếng gào to, làm cho ba người này giật mình một cái, cùng nhau nhìn về phía trước.

Phía chân trời đã muốn trở nên trắng, hiểu Phong trăng tàn hạ, Chu Cẩn Du lẻ loi một mình nắm dây cương mỗi một hướng nơi này đi tới.

Nhìn Hấn bộ dáng phong trần một mối, Vân Dung hốc mắt nóng lên, nước mắt tùy theo ý lẫn trên má: "Đại ca!"

Chu Cẩn Du nghe được thanh âm, không dám tin nhìn về hướng Vân Dung, tay nhẹ thả dây cương chạy tới, vì kích động nên thanh âm cơ hồ đều thay đổi: "Vân Dung, Ta tìm Ngươi một đêm!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lấy Thân Báo Đáp

Thời tiết nóng bức, miệng vết thương bị nứt ra, cả người Vân Dung hỗn loạn nằm ba ngày. Mỗi ngày ngoài có thể nhìn đến Chu Cần Du cùng Yến Nhi, cũng chỉ có Chu phu nhân tới một lần.

Mà Thẩm Phuong Trai với bên trong Nhã Viên nối liền nhau, ngày ngày đều có dòng người không ngừng dâng trà dâng thuốc. Tương đương quận chúa đã nhiều ngày ở tại Nhã viên như một người vợ hầu hạ Nhị Hoàng tử. Thân phận Hoàng tử và Quận chúa quá mức tôn quý, nên chủ tử lẫn hạ nhân của Chu gia đều ở tại Chu gia sở hữu chủ tử cơ hồ đều tụ ở tại Nhã Viên trong vòng, tùy thời chờ phụng dưỡng.

Chu phu nhân ngày ấy khi đến Thẩm Phuong Trai về mặt rất tức giận, cả người nghiêng qua lấy chén trà Yến Nhi đang dâng lên hừ lạnh nói: "Nhị hoàng tử thân phận tôn quý dữ dội, nếu bởi vì Ngươi nhất thời ham chơi mà gây nên việc lớn như vậy, đến lúc đó toàn bộ Chu phủ đều phải vì Ngươi chịu liên lụy. Sau này làm việc gì cũng không được quên thân phận của mình, cho dù Ngươi si tâm vọng tưởng như thế nào, nhị hoàng tử cũng là người Ngươi vĩnh viễn cũng không thể với tới đâu."

Mấy câu nói đó Chu phu nhân nói ra có chút nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó Nàng liền vội vội vàng vàng chạy về Nhã Viên. Đúng lúc Chu Cần Du tới xem Vân Dung vừa vặn nghe những câu nói đó.

Vân Dung ở bên giường, Hắc ngồi xuống trên ghế, đưa tay cảm lấy một viên vải đặt trong mâm đựng trái cây trên bàn. Hắc cẩn thận lột da, đưa cho Vân Dung, ánh mắt tùy tiện trên mặt trở nên có chút phiền muộn:

"Vân Dung, lời Ta nói trước kia Ngươi suy nghĩ thế nào rồi?"

Tuy rằng Vân Dung cùng Hắc đều không phải là huynh muội, nhưng tính cách thật đúng là có vài phần giống nhau, Nàng cùng Hắc đều là người rất thẳng thắn.

Vân Dung biết Hắc đang ám chỉ cái gì, cúi đầu suy nghĩ một hồi, nâng ánh mắt vào đôi mắt của Hắc: "Đại ca, chúng ta thật có thể rời khỏi nơi này sao?"

"Chỉ cần Ngươi nguyện ý, Ta sẽ không tiếc đi lo liệu hết thảy." giọng nói Hắc quyết đoán kiên quyết, làm đầy lòng Nàng ấm áp, đầy mắt rất nhanh nổi lên một tầng hơi nước. Nhớ tới những chuyện xảy ra gần đây, kỳ thật trong lòng đã quyết ý sớm đi, Chu phủ thật sự là một nơi không thể trụ lại thêm một ngày nào nữa."Đại ca, chúng ta rời đi nơi này thì sẽ đi chỗ nào đây?"Đem quạt nhỏ đặt ở bên cạnh bàn mở ra, màu quang của Chu Cần Du chợt lóe, cười nói: "Mấy năm nay xử lý chuyện của Chu phủ, Ta cũng đã trải qua nhiều phong ba. Sau này hai người huynh muội chúng ta, mai danh ẩn tích, lên rừng xuống biển chu du khắp thiên hạ chẳng phải rất vui hay sao?"

Chu Từ Ân mặc dù đối với Hắc bất mãn, nhưng cũng rất là thương thức năng lực của Hắc, mọi việc trong Chu gia đều để Hắc xử lý, nhưng năng lực Hắc khá nên mọi việc đều được xử lý ổn thỏa.

Thấy Vân Dung không nói lời nào, Chu Cần Du lời nói xoay chuyển: "Vân Dung, ngươi chắc cũng đã biết vì sao phụ thân phải đem Ngươi an trí ở Thẩm Phuong Trai chưa?"

Vì sao? Vân Dung từng sống trong lòng mơ hồ có chút nghi hoặc nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sâu quá.

"Ta đoán phụ thân đã sớm rõ ràng thân phận hoàng tử của Bạch Hi Thần, lúc trước để Vân Yên cố ý tiếp cận đều bị Bạch Hi Thần hung hăng cự tuyệt, lại an bài Ngươi cùng Hắc cô nam quả nữ ở trong một khu Phuong Viên, Ngươi thông minh như vậy hẳn là có thể đoán ra vì cái gì đi?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Dung dần dần đỏ lên, Hắc lại hướng về phía phượng hướng Nhã Viên bĩu môi: "Đã nhiều ngày, Tương vương quận chúa ngày đêm ở trong phòng của Nhị hoàng tử trong Nhã Viên, ngay cả các loại thuốc quý bên người đều lấy ra hết, dốc hết sức lực giúp Bạch Hi Thần lành vết thương. Thế cục trong triều nhất định một lần bị thay đổi, mà thế lực của Tương vương này đúng là lực lượng mà Bạch Hi Thần rất là cần mượn lực để trở mình. Xem ra Bạch Hi Thần nhất định là muốn dựa vào phần ân tình này để qua lại với Quận chúa...."

Vân Dung trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn răng nói: "Đại ca, chúng ta có thể hay không nhanh rời khỏi nơi này?"

Chu Cần Du cười ha ha, cánh quạt được gấp lại lại được bung ra đem tới sát mặt một chút, thấp giọng nói: "Ngày tám tháng sau, Bạch Hi Thần sẽ ở Chu phủ thiết yến đáp tạ Quận chúa đã xả thân cứu giúp. Chúng ta vào ngày hôm đó, thần không biết quý không hay rời đi Chu phủ."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Quyết Định Rời Đi

Mùng tám tháng bảy, là tháng cho những nghi thức cưới hỏi, đám tang, gả vợ, thờ cúng, bàn việc hợp tác, cầu phúc, cất nhà, xuất hành....

Mọi lễ nghi, nghi thức đều tốt đẹp, không gì kiêng kỵ.

Nhị hoàng tử Bạch Hi Thần mượn Chu phủ thiết yến để đáp tạ Tương vương quận chúa Sử Ngọc. Đây là lần đầu tiên Hắc lấy thân phận hoàng tử, không chỉ có đối Chu phủ là ân huệ trời ban, mà là toàn bộ Hoài Nam đều vang vọng khắp nơi.

Chu phủ từ chủ tử cho tới nô tài đều được đổi mới hoàn toàn, mặt mỗi người đều lộ sắc mặt vui mừng cao hứng phấn chấn chiếu cố đến cuộc sống của mình. Chỉ có Vân Dung vẫn như cũ mặc quần áo thường ngày, một mình lẳng lặng ngồi ở trong Thẩm Phương Trai.

Trừ bỏ chuẩn bị vài món tùy thân và quần áo, không còn có cái gì cần thu thập nữa. Nàng không thuộc về nơi này, đồng dạng nơi này cũng không có cái gì là thuộc về của Nàng.

Vết thương trên lưng đã muốn khỏi hẳn, nhưng lại để lại một vết sẹo dài màu đỏ sậm nhọt nhọt, thời khắc Nàng trở về Chu phủ thì cũng không khác với mấy tháng trước là mấy. Vân Dung như có suy nghĩ ngơ ngác nhìn về phía rừng trúc xa xa kia, vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi có một tiếng gọi mới đem Nàng đang suy nghĩ mộng lung trở về với thực tại.

"Vân Dung" Chu Cẩm Du chậm rãi đi tới gần chỗ Nàng, vỗ nhẹ nhẹ lên vai của Nàng, "Tiệc rượu đã sắp bắt đầu rồi. Ta nghĩ mọi người đang mời rượu nên đã bỏ chạy ra đây, hiện tại chúng ta rời đi từ cửa sau, hẳn là không có người biết."

Vân Dung khẽ gật đầu, tay phải lưu loát kéo cái túi nhỏ nhỏ đứng lên: "Đi thôi đại ca."

Chu Cẩm Du nhìn nhìn Bực tường trắng ở rừng trúc đối diện nhú mây, nhìn không được thờ dài nói: "Vân Dung, nếu không Ta mang Ngươi đi đến sáng chính gặp mặt Hắc một lần vì hôm nay từ biệt thì không biết còn cơ hội gặp lại đâu."

"Không cần, chúng ta bắt quá chi là như khách qua đường gặp nhau mà thôi." Vân Dung nói rất rõ ràng, mang theo túi nhỏ liền đi về hướng ngoài cửa.

"Nói như thế đến lúc đó chúng ta cũng chỉ là những người xa lạ gặp mặt sao?" Chu Cẩm Du nhẹ lay động cái quạt lắc đầu thờ dài.

"Không đồng dạng như vậy." Vân Dung ánh mắt đẹp như lúc trăng tròn.

Chu Cẩm Du không thể kháng cự bị nụ cười tươi tắn của Nàng cuốn hút, thanh âm cũng nhẹ nhàng hẳn đứng lên: "Nga, có cái gì bất đồng?"

"Ngươi là đại ca của Ta nha....."

Đi ra khỏi Thẩm Phương Trai, xa xa thấy một đám thị nữ theo sau một mỹ nhân bận y phục màu hồng từ trong Nhã Viên đi ra. Vân Dung vội vàng lôi kéo Chu Cẩm Du núp vào phía sau một gốc cây đại thụ. Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết người cầm đầu kia chính là Tương vương quận chúa.

Xa xa thấy một tỷ nữ bận quần áo xanh biển, vội vã chạy đến mỹ nhân áo hồng trước mặt, loáng thoáng truyền đến thanh âm lo lắng của mình:

"Quận chúa, nhị hoàng tử lúc này đang cùng Vương gia đàm đạo cao hứng. Vương gia âm thầm lý phái nô tỳ báo cho quận chúa chuẩn bị chuẩn bị, vì hoàng tử hiển vũ....."

Mỹ nhân áo hồng lập tức bối rối đứng lên, cúi đầu đánh giá quần áo chính mình.

Vân dung nhìn có chút phiền lòng, cúi đầu dùng mũi chân đá cục đá ở dưới đất.

"Tham kiến nhị hoàng tử điện hạ." Vân dung cả người chấn động, như cũ không có ngẩng đầu.

"Điện hạ như thế nào đột nhiên lại đến đây ạ?" Trong lỗ tai truyền đến thanh âm mềm mại êm tai của quận chúa

"Đánh ngã ly rượu, Ta đến thay bộ quần áo khác."

"Còn không mau hầu hạ điện hạ vào thay quần áo"

"Vâng"

"Không cần" Bạch Hi Thần khẩu khí chân thật đáng tin.

"Điện hạ, tiểu Ngọc cùng phụ vương mời Ngài ở lại Tĩnh Điện ở phía sau để nghỉ ngơi."

.....

"Khụ khụ, Ngươi vẫn như vậy cúi đầu không một lời sao?" Chu Cẩm Du nhìn vị trước mặt này kiên quyết quật cường, trong lòng có chút không đành lòng, lại đề nghị: "Hắc vừa rồi một mình quay về Nhã Viên Ngươi rõ ràng lo lắng như vậy, muốn hay không trở qua gặp mặt Hắc một lần nữa?"

Vân dung cắn răng nói: "Không cần."

Chu Cẩm Du cười gượng một chút, thầm nghĩ: thật đúng là quật cường, xem như Ta chưa nói.

Đứng trên bờ sông liếc mắt trông về phía dòng sông Lạc. Lung Vân Dung đứng thẳng tắp vững vàng như núi xoay về phía sông lớn.

Chu Cẩn Du biết giờ phút này nội tâm Nàng tuyệt không giống biểu hiện bình tĩnh trên mặt, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Nàng, "Ta đi trước nhìn xem trên thuyền một chút, một hồi sẽ tới tìm ngươi"

Giờ phút này bờ sông yên tĩnh như xưa. Vân Dung một mình đứng yên thật lâu, Nàng rốt cục quay đầu lại nhìn về phương hướng Chu phủ, trong ánh mắt toát ra một tia không đành lòng.

Than nhẹ một tiếng sau, Vân Dung cất bước đi đến hướng của thuyền hoa, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay bị một cánh tay khác cầm thật chắc kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giữ Câu Trả Lời

Vân Dung theo bản năng nhanh chóng rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình. Nhưng đúng lúc này cổ tay tựa như bị một khối sắt trụ lại. Nàng không chịu ngẩng đầu nhìn người nọ, một bên dùng sức giãy, một bên hướng tới phương hướng thuyền hoa lớn tiếng kêu cứu: "Đại ca, đại ca....."

Nhưng Nàng đã hô hơn mười tiếng, cũng không thấy một người chạy đến.

Vì thế Nàng không hề kêu cứu nữa dùng tay kia của mình từng bước từng bước gỡ bỏ bàn tay đang nắm ở cổ tay mình. Nhưng chúng giống như sinh trưởng trên cổ tay của Nàng nên dù có xuất toàn lực của bản thân cũng không có một chút nào thoát ra được.

Gỡ hoài không ra? Đáy lòng tự nhiên sinh ra sự bức mình.

Vân Dung lại dùng quyền hung hăng đánh vào cánh tay Hấn, trong ngực Hấn, đến lúc Nàng đã hết sức lực mà Hấn vẫn như cũ đứng im tại chơc không nhúc nhích, mà cánh tay nắm lấy cổ tay Nàng càng dùng sức.

Vân Dung hừ lạnh một tiếng cúi đầu, hé miệng gắt gao cắn tay Hấn rất nhanh trong miệng liền có hương vị ngọt ngào của máu.

Nàng vẫn chưa nhả ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vết máu đỏ sẫm đang chậm rãi theo tay hấn chảy ra.

Mà Hấn từ đầu đến cuối chính là vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, không hề giãy dựa phản kháng Nàng, chính là vẫn duy trì cùng cái tư thế, chặt chẽ bắt lấy nàng. Không tránh né, không ngăn lại, lại càng không nói với Nàng một chữ nào.

Máu chảy càng ngày càng nhiều mà Hấn vẫn đứng im như cũ.

Vân Dung rốt cục mê mang ngẩng đầu.

Bao nhiêu năm sau, mỗi khi nhớ lại tình hình của giờ khắc này, Nàng luôn không khỏi cảm thán, khi đó nếu là không có nhìn vào ánh mắt của Hấn có lẽ hết thấy đều đã thay đổi.

Một khắc này, trời xanh như nước, bóng dáng thiếu niên với bộ y phục trắng mái tóc đen, ý cười như nước, đôi mắt sâu không lường được. Ở thời điểm bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt cảm thấy trở nên đau thương, giận dữ, thậm chí toát ra một loại cảm giác ủy khuất bị vứt bỏ, lỗi lạc mà lại cô đơn.

Vân Dung ngây dại, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Nàng không nghĩ lại bị hãm sâu vào trong đó. Nhưng mà vừa rồi liều chết giãy dựa, đã muốn hao hết khí lực của Nàng. Lúc này, cơ hồ ngay cả nâng tay đều thập phần khó khăn.

Người trước mắt tựa hồ là luôn luôn tại nơi này chờ đợi giờ khắc này.

Hấn đột nhiên cúi đầu, dùng đôi môi mềm mại tinh tế mang theo cảm giác hơi hơi mát cùng ôn nhuận hôn lên môi của Nàng. Nàng theo bản năng giãy dựa, thân thể lại bị giam cầm chặt chẽ, tay kia của Hấn thì buông cổ tay của Nàng ra, tiếp theo nhanh chóng đưa tay ôm lấy vòng eo của Nàng, hai cái tay của Nàng cũng bị trói buộc vững chắc bên trong khuỷu tay của Hấn.

Nàng hung hăng hé miệng muốn cắn lấy cằm của Hấn. Hấn chỉ hơi nghiêng đầu, né tránh một cái, lại cúi đầu hôn lấy môi của Nàng.

Về mặt đục ngầu như đã thỏa lòng, một chút một chút tư lợi ranh ma. Giống như muốn bỏ hết mọi thứ cùng người trong lòng triền miên.

Truyền cho nhau sự ấm áp, đã không thể phân rõ ràng lắm là của Hấn hay là của Nàng, chỉ phảng phất như có dòng nước biển nóng đang tràn đầy.

Ngay sau đó, trong lúc đó không còn là môi cùng môi triển miên nữa mà ngược lại có thêm một cái lưỡi đang đắc ý muốn xâm chiếm vào bên trong. Nàng sắc mặt đỏ bừng, trên môi ướt át kiều diễm, ý thức dần dần mơ hồ, ý chí dần dần tán loạn.

Rất lâu rất lâu sau Hắc mới buông Nàng ra, trong lồng ngực không khí đã sớm bị đoạt đi mất, sau khi lấy được tự do, Vân Dung tham lam hút từng ngụm từng ngụm không khí mới để điều chỉnh lại hô hấp của chính mình.

Không đợi Nàng có phản ứng, Bạch Hi Thần liền lại một lần nữa cúi đầu.

Chỉ cảm thấy bộ não trong đầu của mình như muốn nổ tung đi ra ngoài, Nàng trong lòng tự nhủ là không thể được, chỉ có thể bản năng chống cự, nhưng trong lòng từng giọt từng giọt cứ thế trầm luân, trong trời đất tất cả dường như đang yên lặng, chỉ có hai người bất động thanh sắc đang say đắm dây dưa cùng một chỗ.

Bạch Hi Thần lại một lần nữa rời đi thì hô hấp hai người lần lượt thay đổi ở trên mặt đối phương, gió thổi nhẹ thổi bay tất cả những tâm tối trong lòng, mỗi hai người thật gần khoảng cách chưa đến nửa mét, chỉ cần cuối đầu sẽ lại dán lại với nhau.

Bạch Hi Thần tuyệt không muốn dừng lại.

Trong đầu, không thể khống chế được những hình ảnh thoáng hiện ra là bộ dáng Nàng mỉm cười, bộ dáng Nàng kinh hoàng, bộ dáng Nàng kiên định, bộ dáng Nàng khổ sở, bộ dáng Nàng ngượng ngùng, bộ dáng Nàng quần bách..... Trừ bỏ mẫu thân, trên đời này không còn có một người, liễu lĩnh giống như Nàng vì Hắc xả thân chấn kiếm, Nàng trêu chọc Hắc, buộc Hắc thấy rõ lòng mình, lại tàn nhẫn vứt bỏ Hắc, cũng không quay đầu lại một mình rời đi, làm cho hôm nay đúng lúc này chỉ còn lại một mình Hắc chỉ có một mình cô đơn.

Nghĩ đến đây, Bạch Hi Thần lại lần nữa cúi đầu, muốn hôn thật sâu.

"Buông!" một chữ này của Nàng có ý nghĩa như sắt, nhu tình mật ý không còn sót lại chút gì.

"Ta thích ngươi!"

Vân Dung vốn muốn lên tiếng nhưng bị này ba chữ này làm những lời muốn nói bị chặn ở cổ. Chẳng lẽ đem ở trên nóc nhà của viện Phương Hoa Hắc đã nợ câu trả lời của Nàng?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hắc, Nương Tử

Thích ta?

Vân Dung cười như có chút tự giễu. Bạch Hi Thần cảm giác được người trong lòng đang nhìn chằm chằm mình nên cúi người nhìn vào ánh mắt của Nàng. Đáy mắt Nàng vẫn là niềm vui sướng nho nhỏ chớp động, nhưng là nhìn càng nhiều thì thần sắc của Nàng càng mê mang cùng kinh hoàng.

Cái loại bộ dáng này rõ ràng là muốn tìm kiếm chung quanh nơi có thể dựa vào, lại có bộ dáng chính mình phải kiên cường mạnh mẽ làm cho trong lòng Hắc đau xót. Hai tay Hắc ôm lấy Nàng, ngày càng siết chặt, đem Nàng gút gao khám sâu vào trong ngực.

Vân Dung đáy lòng chua xót khó chịu, tinh tế suy tư về những lời Hắc nói.

Ồ trong lòng nhện không được thờ dài một trận.

Nàng tưởng tượng ban đêm nếu là những ngôi sao tỏa sáng đầy trời, Hắc là một thiếu niên áo trắng tuấn tú như ngọc, mà Nàng cũng là cô gái chân thật ngây thơ cuồng dại, có lẽ Nàng cảm nhận được bởi vì vài giây này đã làm cho tâm Nàng có những cảm xúc hạnh phúc ngọt ngào, đơn thuần đến rơi lệ.

Nhưng là cho đến ngày nay, thân phận cách xa, suy nghĩ cẩn thận những ân oán khúc mắc của Hắc cùng với thái tử, trong miệng Hắc ‘ thích ’ hai chữ này liệu có thể làm cho Nàng tìm được hạnh phúc thật sự sao?

Ngày ấy rõ ràng đâu có quen lẫn nhau, Hắc lại còn phải chạy đến nơi đây đến trêu chọc lòng của Nàng đang căng như dây đàn.

Này đến tột cùng xem như cái gì?

Hướng chi, Tương Vương quận chúa không phải luôn luôn tại bên người chiếu cố Hắc sao? Một kim chi ngọc điệp như vậy mới là có thể là người cùng Hắc sống vai sau này, mà Nàng chẳng qua là con gái riêng hèn mọn của Chu phủ, Hắc làm sao có thể từ bỏ rượu ngon cùng người đẹp chạy đến bờ sông hứng gió chịu khổ đây?

Đang nghĩ tới, đã thấy cách đó không xa có mấy người đang theo hướng này đi tới.

.....

Đến đúng là ái nữ của Trương Vương Sử Ngọc vì đuổi theo Bạch Hi Thần mà đến.

Trời cao sông rộng, liễu xanh rủ xuống, hình ảnh hai người đang gặt gao ôm nhau ở trên bờ sông là một bức tranh phong cảnh xinh đẹp nhất. Tiểu nữ tử có động tác nhỏ vận vẹo gối dựa, càng làm cho tình cảnh này có thêm một chút đen tối.

Điều này làm cho Sử Ngọc, không khỏi hơi nhũn mảy.

Nàng tuy rằng thân phận tôn quý, từ nhỏ Nàng đã nhận được ngàn vạn sủng ái, nhưng cũng không biểu đạt Nàng là một đối phương điều ngoa bốc đồng.

Nhị hoàng tử phi, Thái Tử Phi, hoàng hậu danh hiệu là phụ thân vì Nàng tạo ra mộng đẹp, Nhưng cái Nàng càng coi trọng vẫn là Bạch Hi Thần.

Nàng vì Hấn nguyện làm hết thủy, đơn giản là một năm trước, ở dưới tàng cây hoa quế của Trương Vương Phủ, Nàng nhìn thấy người thiếu niên áo trắng kia đi bên cạnh Phụ vương Nàng. Nụ cười ấm áp giống như gió ba tháng mùa xuân đem mầm móng thổi vào trong lòng của Nàng, từ nay về sau sinh hoa nảy nở.

Chỉ cần Nàng nguyện ý, hấn là không có gì lý do có thể ngăn cản Nàng trở thành thê tử của Hấn, bao gồm một màn trước mắt Nàng.

Sử Ngọc nhẹ nhàng bước liên tục, đi đến bên người Bạch Hi Thần, tươi cười thân thiết tự nhiên, cử chỉ tự nhiên hào phóng.

Gió Giang đem góc áo của nàng thổi bay, trên khuôn mặt kiều diễm luôn có một vẻ mặt bình thường của các nữ tử khuê các sở không bị ảnh hưởng bởi ngoại vật.

Trên mặt cũng không một tia thần sắc xấu hổ, Nàng dùng ánh mắt thô thô xem qua đánh giá Vân Dung, đối với Bạch Hi Thần cười nói: "Hi Thần, Ta xem vị này muội muội rất là không sai, không bằng lần này liền mang theo Nàng cùng tiến lên kinh thành đi."

Tươi cười một lần nữa di động trên mặt của Bạch Hi Thần, Hấn buông Vân Dung ra, tiến lên rồi từng bước giải thích nói: "Nàng không phải muội muội."

Sử Ngọc khoe miệng ngưng đọng, trong giây lát cảm thấy nghi hoặc nghĩ rằng: cái gì gọi là không phải muội muội? Ai không phải muội muội?

Không tiện giải thích, chỉ là theo lời của Hấn hỏi ngược lại: "Vị cô nương này là?"

Bạch Hi Thần dấu điểm dấu vết ở cổ tay của Vân Dung, nhợt nhạt cười: "Nàng là nương tử của Ta."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Buổi Tối Chờ Hấn

Danh môn khuê tú chính là danh môn khuê tú, Sử Ngọc trên mặt hơi hơi có chút biến sắc, nhưng vẫn chưa làm ra một hành động luống cuống nào, chính là trong mắt một ánh mắt sắc bén, khiêu chiến, hơi lúng túng lướt qua. Một đôi mắt đẹp lại nhìn thẳng vào đáy mắt Bạch Hi Thần, đi tìm điều gì đó Nàng muốn thấy rõ.

Nhưng thật ra Vân Dung bị Bạch Hi Thần này đột nhiên xưng hô như vậy, cũng cả kinh không biết làm gì. Nàng mặt đỏ lên, cố gắng dẩy giữa tay của Hấn đang lôi kéo tay của mình.

"Bạch Hi Thần, Ngươi."

Hấn biết chính mình đang làm cái gì sao? Ngày ấy Đồng Tung Thu nói chuyện với Thái tử kia, Nàng nhớ rõ rành mạch.

Đồng Tung Thu nói, Bạch Hi Thần nếu muốn ở trong triều ổn định được căn cơ thì thế lực của Trương vương là thế lực có lợi nhất mà Hấn có thể duy trì mối quan hệ.

Nhưng giờ phút này, Hấn lại đem quan hệ của Nàng với Hấn ở trước mặt Sử Ngọc nói trắng ra như vậy, rơi vào trong tai của Trương vương thì có phải hay không bởi vì hành động vô ý của Bạch Hi Thần mà sẽ mất đi sự ủng hộ của Trương vương?

Nghĩ đến đây, Vân Dung theo bản năng lại đánh giá vị quận chúa trước mặt Nàng.

Nàng chưa từng gặp qua nhiều nữ tử, nên chỉ có thể đem Sử Ngọc cùng Chu Vân Phương cùng Chu Vân Yên so sánh với nhau.

Ba người dung mạo ngày thường đều là cực xinh đẹp. Chính là Sử Ngọc nếu so với Chu Vân Phương thì hoạt bát hơn nhiều, lại có vẻ trí tuệ hơn Chu Vân Yên.

Cùng Nàng đứng ở một chỗ, càng phát hiện ra chính mình bình có vẻ ngoài vô cùng bình thường. Chính mình có tài đức gì mà có thể làm cho Hấn quan tâm như vậy.

Ngẩn ngẩn trong một tháng, Bạch Hi Thần cùng thái tử cùng tranh chấp sinh tử cũng đã được hơn hai lần. Hấn lưu lạc dân gian nhiều năm, nay cho dù là khôi phục thân phận hoàng tử, về tới bên người hoàng đế, cũng chưa chắc đã nhận được nhiều sủng ái, giống như cảnh ngộ chính Nàng ở Chu phủ không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Khi đó thái tử nếu là muốn giết Hấn thì cơ hội sẽ rất nhiều. Chính mình đã không thể đến giúp Hấn, cũng không thể làm cho Hấn lại vì Nàng mất đi cái gì đó. Huống chi, Hấn nói như vậy, có lẽ chính là bởi vì ngày ấy, Nàng thay Hấn cầm một kiếm kia, cho nên trong lòng Hấn có điều cảm kích mà thôi.

Ở trong lòng yên lặng thờ dài, vừa định mở miệng, lại đột nhiên cảm thấy đôi chân của chính mình đang rời khỏi mặt đất, cả người bị Bạch Hi Thần ôm lấy bay lên không.

"A?"

Không để ý Vân Dung kêu lên sợ hãi, Bạch Hi Thần đối với Sử Ngọc cười âm áp: "Đi thôi, hôm nay là Ta chậm trễ Vương gia, trở về tự nhiên sẽ phạt rượu tạ tội." Nói cho hết lời, nhưng lại không có chút ý tứ buông Vân Dung ra.

Sử Ngọc hơi hơi gục đầu xuống, hơn nửa ngày mới nói ra một chữ: "Hảo." Sau đó vẫy tay một cái, trước mặt ba người liền có một chiếc xe ngựa đi tới.

Bạch Hi Thần không khỏi phân trần, ôm Vân Dung đi nhanh về hướng xe ngựa.

Vẫn tránh ở bên trong thuyền hoa Chu Cẩn Du không phát ra chút âm thanh nào nên đã sớm nhìn thấy hết thảy những chuyện phát sinh. Nhìn bóng lưng ba người rời đi ánh mắt trở nên sâu thẳm.

.....

Sau khi trở lại Chu phủ, Bạch Hi Thần một đường không để ý ánh mắt của mọi người, lập tức đem Vân Dung ôm trở về Thẩm Phương Trai.

Hành động này giống một đạo thiên lôi giáng xuống làm trên dưới Chu Phủ nổ vang. Vợ chồng Chu thị cả kinh mang theo tâm sự một đường đi theo Bạch Hi Thần.

Bạch Hi Thần đem Vân Dung đặt ở trên giường, sau đó nhìn Chu Từ Ân nói: "Nơi này không phải là cấm địa gì nữa, nên hãy an bài nhiều người đến đây hầu hạ."

Chu Từ Ân vội vàng khom người nói: "Phải"

Bạch Hi Thần đi tới cửa, bỗng trở lại, nhìn về phía Vân Dung, khẩu khí có chút giận dữ: "Buổi tối, chờ Ta."

Lời vừa nói ra, những người có mặt trong nhà cơ hồ đồng loạt đều hít vào miệng khí lạnh, tròn to mắt nhìn Vân Dung trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cầu Ta Cứ Nàng

Bạch Hi Thần đi rồi, Chu phu nhân lập tức phái tới bốn người thị nữ hầu hạ Vân Dung, bên trong Thẩm Phương Trai màu sắc của các vật phẩm cũng làm toàn bộ rực rỡ hẳn lên.

Đối với việc này, Vân Dung cười trừ, Nàng vốn là không cần người khác hầu hạ, đối với hậu đãi như thế, không chỉ có không có cảm thấy cao hứng, ngược lại đáy lòng Nàng rất không có cảm giác, thậm chí cảm giác có điểm bị ai.

Ở trong lòng bọn họ, chính mình đến tột cùng là cái gì?

Bất quá Vân Dung cũng không phải nói thêm gì nữa, đơn giản nhìn theo nhị hoàng tử, sau đó lại đưa mắt nhìn đại tỷ Chu Vân Phương. Yêu cầu này của Bạch Hi Thần không có bị Chu Từ Ân cự tuyệt, những điều này làm cho Nàng hơi cao hứng một chút.

Vô luận có nguyên nhân khác hay không, ở Chu gia vị đại tiểu thư này, là người thứ nhất đối xử tốt nhất với Nàng so với những người khác ở Chu phủ, nếu Chu Cẩn Du không phải thân đại ca của Vân Dung, như vậy Chu Vân Phương hẳn là người có cùng quan hệ huyết thống với Nàng chẳng?

Có thể là bởi vì Vân Dung phát hiện được chuyện của Chu Vân Phương cùng tình lang bí mật kia, hoặc là ở đáy lòng của Vân Dung vẫn là khát khao tình thân trong những lúc vui buồn. Nàng luôn tưởng tượng, sau Chu Vân Phương nhất định cũng là hi vọng có thể có thêm người nữa đi quan tâm đến Nàng.

Đợi cho đến thời điểm tận mắt gặp Chu Vân Phương, Vân Dung mới biết được chính mình thật sự đến đúng rồi.

Ngấn ngùn nửa mùa nguyệt, Chu Vân Phương liền gầy yếu rất nhiều. Thân hình đơn bạc nửa người tựa vào thành giường phía trên, tóc dài rối tung, ánh mắt trống rỗng.

So với hai lần gặp mặt trước thì Vân Dung cảm thấy xa cách thì giờ phút này, Vân Dung lại chủ động đi tới nhẹ nhàng kêu: "Đại tỷ."

Chu Vân Phương nghe được thanh âm mở cửa phòng vẫn không có phản ứng gì. Mà sau khi nghe được thanh âm của Vân Dung, mạnh mẽ ngẩng đầu, theo thanh âm nhìn lại, cả kinh kêu lên: "Vân Dung?"

Trong nháy mắt, Nàng giống như sinh mệnh gặp được tia sáng trong mùa đông, tiến lên gần chỗ Vân Dung, sau đó hai đầu gối xuống thẳng tấp người.

"Đại tỷ, không cần như vậy." Vân Dung bị dọa không nhẹ, muốn đỡ Nàng đứng lên, lại bị Nàng gắt gao ôm lấy hai chân.

Chu Vân Phương rơi lệ đầy mặt, nước nôi nói: "Vân Dung, Ngươi nghĩ biện pháp giúp Ta rời đi khỏi nơi này được không? Bọn họ giết hại từ của Ta, Ta không cần sống ở chỗ này, không cần."

Vân Dung bị lời của Nàng mà kinh ngạc, trong tay chiếc quạt hình mỹ nhân lách cách một tiếng rơi xuống đất. Chu Vân Phương cư nhiên thẳng thắn như thế nói cho mình biết chuyện tình Nàng mang thai sao? Nhịn không được mặt ửng hồng lên: "Đại tỷ, Ngươi. Vì sao phải cùng Ta nói những lời này, lại như thế nào kết luận được, Ta sẽ cố gắng lực cứu Ngươi?"

Chu Vân Phương tươi cười thê lương, rơi lệ càng hung, cơ hồ có chút khóc không thành tiếng: "Bọn họ không để ý đến sự sống chết của Ta, Ta cần gì phải để ý thanh danh của Chu gia. Ngươi ngoài chỉ nhìn đến vị hôn phu của Ta là công tử của Tể tướng gia. Nhìn bề ngoài thì vô vàn vinh hạnh, nhưng là Ngươi sao biết được Sở Mạch Trần kia tuổi còn trẻ đã đem cưới rất nhiều tiểu thiếp thông phòng, trong phủ lại có vô số ca cơ mỹ nữ Hắn hàng đêm cùng nhiều nữ nhân làm chuyện nam nữ. Gã cho người như vậy. Ta đây cả đời còn có cái gì gọi là hạnh phúc nữa? Tiểu muội, Ngươi giúp Ta rời khỏi nơi này đi, cũng chỉ có Ngươi có thể giúp Ta."

Vân Dung nhìn về phía bụng của Vân Phương trong lòng dâng lên một cỗ tức giận. Nơi đó đã có một sinh mệnh chẳng lẽ giờ phút này lại bị chính những người thân của Hân tự tay giết chết sao?

Suy tư một lát, Vân Dung không biết nói sao đành nói thẳng ra: "Đại tỷ, vì sao chỉ có Ta có thể giúp Ngươi? Có lẽ, Ngươi có thể cho đại ca hỗ trợ!"

Nghĩ đến buổi chiều Chu Cẩm Du đã muốn hỏi phủ, tâm tình Vân Dung có chút phức tạp.

Chu Vân Phương hai tay buông lỏng Vân Dung ra, ngẩng đầu nhìn trong ánh mắt ánh lên 1 tia hy vọng mong manh: "Ban ngày mẫu thân đã tới đây, nói nhị hoàng tử đã muốn hướng phụ thân cầu hôn, Ngươi cũng sẽ là người của nhị hoàng tử, bọn họ tự nhiên không dám động đến Ngươi. Về phần Cẩm Du, Hân trước kia cũng không muốn Ta tiếp tục lưu lại đứa bé này, cho nên, Hân căn bản là sẽ không giúp Ta. Vân Dung có thể cứu được Ta cũng chỉ có Ngươi. . . ."

"Cầu hôn?" Vân Dung nhất thời lại có chút đứng ngồi không yên, cơ hồ lập tức muốn đi tìm Bạch Hi Thần để hỏi rõ mọi chuyện. Nhưng nhìn đến bộ dáng rơi lệ đầy mặt đáy lòng cũng hy vọng có thể giúp được nữ tử đáng thương này: "Đại tỷ, Ngươi cho Ta biết Ta như thế nào giúp được Ngươi?"

Chu Vân Phương nghe xong vui mừng quá đổi, hai tay không tự chủ được mà run run, đứng lên rung rung nước mắt ở bên tai Vân Dung nhỏ giọng nói nhỏ một phen.

Vân Dung nghe xong không khỏi sợ hãi "Đại tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một Đêm Khó Quên (1)

Thời điểm Bạch Hi Thần đi đến trước cửa của Thẩm Phương Trai đã là đêm khuya.

Hắn ngẩng đầu, nhìn vào bên trong theo màn cửa sổ bằng lụa mỏng phía trên của tiểu lâu lộ ra ánh đèn mờ nhạt có bóng dáng nho nhỏ đang ngồi bên cửa sổ, một tay chống cằm một tay đang cầm cuốn sách như đang suy nghĩ gì đó.

Hắn nhất thời có chút thất thần, thẳng đến không trung đột nhiên có nhiều hạt mưa được tích tụ từ lâu đổ xuống một trận mưa lớn, một đạo sấm chớp hiện lên trên không trung, lúc này Bạch Hi Thần mới vội vàng đẩy cửa gỗ ra, bước nhanh đi về phía trong lầu.

Thị nữ canh giữ ở cửa cung kính cúi người thi lễ, nhìn cước bộ Hắc Hổ, là một cô nương tuổi còn khá nhỏ tuy nhìn không được hướng trên lầu liền bấu môi nổi giận, nhưng nhìn về phía Bạch Hổ Thần lại là bộ dáng tươi cười cung kính.

Gió đến thực nhanh, gió thổi nổi lên làm bay vài tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, cửa sổ qua lại chớp lên, keng keng rung động.

Vân Dung nhẹ khênh mũi chân, cố hết sức muốn đóng thật kỹ cửa sổ, ai ngờ hạ thấp người nhìn thấy trong mưa gió một khuôn mặt rất thân thuộc.

"Ta đến." Đôi cánh tay theo sau lưng Vân Dung đưa đến cầm lấy tay Nàng cùng Nàng đóng thật tốt cửa sổ để tránh gió bên ngoài bay vào.

Vân Dung quay đầu lại, thấy khuôn mặt của Bạch Hổ Thần dưới những làn sấm chớp rất là tuần dật liền ngăn ra.

Hắn không có buông Nàng ra, mà là thuận thế nhẹ nhàng đem Nàng ôm vào trong ngực của hắn.

Trên người của hắn thân nhiên hơi thở có mùi rượu hòa cùng với mưa gió ngoài phòng. Hắn để đôi tay lên trên đầu vai gầy yếu của Nàng làm cho Nàng không tự giác có chút co rúm lại.

Bạch Hổ Thần rũ mắt nhìn xuống rèm, thấy lông mi Nàng khẽ chớp, im lặng không cử động giống như một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve tìm hắn.

Hắn cười khẽ, hai tay không chịu khống chế đem thân thể mềm mại Nàng ôm càng chặt, tay phải sờ lên hai gò má của Nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, thấy đôi mắt của hắn so với bóng đêm càng sâu thẳm hơn, như một loại tia nhìn cực nóng mà xa lạ tựa hồ khiến Nàng phải tổn thương, vội vàng tránh đi mặt nhìn về phía trước sân.

Mưa gió sấm chớp xuyên thấu qua cảnh trúc, Vân Dung nhìn đến đối diện bên trong Nhã Viên như trước đèn đuốc sáng trưng. Lòng của Nàng trầm xuống mạnh. Chẳng lẽ quận chúa của Tương Vương, đêm nay còn nghỉ ở giữa Nhã Viên, mà hắn lại.....Ngoài phòng mưa gió càng rơi xuống càng lớn, trong phòng lại như cũ là một mảnh yên tĩnh.

"Vì sao?" Theo sau ba chữ này của Nàng, lại có một đạo sấm chớp hiện lên, chiếu sáng mặt hai người.

Bạch Hổ Thần thấy hai má của Vân Dung sau khi hỏi xong câu nói kia thì trở nên thực nóng, ánh mắt của Nàng tựa hồ như đang giãy dụa.

Hắn thờ dãi nói: "Vì sao không cho Ngươi đi sao?"

Vân Dung gật gật đầu, lại cảm thấy không đúng, sau đó lại dùng lực lắc đầu.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hắn, nào biết khoảng cách của bọn họ quá mức gần nên mũi của Nàng mũi của Nàng đều vì hành động của Nàng mà đụng vào người hắn tác động đến vật nhỏ ở dưới của hắn, làm cho mặt Nàng thoáng chốc đỏ ửng cả lên, muốn chạy trốn nhưng lại không có chỗ trốn.

Nhớ lại tình hình ban ngày ở bờ sông hắn ôm lấy Nàng kiên định không chịu buông tay trong lòng lại nổi lên một tia ngọt ngào, trong lòng cũng gọn sóng, càng như vậy càng làm cho Nàng cảm thấy có cảm giác bất an.

"Ta nói, bởi vì Ta thích Ngươi."

Hắn chợt mở miệng, Vân Dung cắn môi cúi đầu, thân thể đẩy càng thêm lợi hại.

Bạch Hổ Thần giữ lấy hai vai của Nàng bắt buộc Nàng nhìn vào hai mắt của mình, cười đến hơi có chút khàn khàn: "Ngươi thích Ta, Ta cũng thích Ngươi, bằng điểm này, Ta không cho Ngươi đi, Ta hướng về phía cha ngươi cầu hôn, chẳng lẽ còn không đủ sao?"

Lời của hắn nói không có một tia do dự, càng không có một tia giãy dụa, làm Nàng nhớ tới ngày ấy ở phía trên nóc nhà hắn hốt hoảng mà chạy, còn có bên trong xe ngựa hắn đáp ứng Nàng muốn cùng Nàng nhớ mãi không quên.

Áp lực suốt một ngày rất cực Nàng cũng nói ra: "Ta rời đi nơi này, là một việc rất tốt, Ngươi không cần đồng tình Ta, lại càng không cần cảm thấy đáng thương cho Ta..... Ngươi là nhị hoàng tử cao cao tại thượng, Ta chỉ là con gái riêng hèn mọn....."

Bạch Hổ Thần vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng điểm vào trên môi của Nàng, lời của Nàng mới nói một nửa đều phải nuốt trở lại trong miệng. Hắn cảm giác Nàng bởi vì giật mình hơi hơi giật cánh môi, hình như giống như đang hôn ngón tay của hắn. Loại cảm giác này kỳ diệu làm cho trái tim hắn theo từng đợt rung động.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Một Đêm Khó Quên (2)

Thanh âm của Hấn cũng theo đó mà ôn nhu: "Ta cùng với Ngươi giống nhau, đều là thú nhỏ bị người làm phụ thân vứt bỏ, bắt đồng là phụ thân Ta là Quang Huệ đế, phụ thân của Ngươi là Chu Từ Ân mà thôi. Ta biết Ngươi bởi vì chúng ta thân phận cách xa cảm thấy không xứng với Ta, thậm chí sợ vì nguyên nhân này liên lụy đến Ta. Nhưng ngươi lại không biết, lần đi kinh thành này không chừng có một ngày Ta sẽ bị tù đầy, thậm chí có thể mất mạng....."

Lời của Hấn làm cho Vân Dung sững sốt. Bạch Hi Thần vẫn như cũ tươi cười ấm áp ôn nhu, giờ phút này tuy đã nhiều lần nhìn vào trong mắt Vân Dung nhưng đây lại là lần đầu tiên có chút hương vị bị thương.

"Vân Dung, tha thứ cho sự ích kỷ của Ta, Ta nghĩ thật lâu thật lâu cuối cùng không thể thuyết phục chính mình thả Ngươi rồi đi. Tin tưởng Ta, ở bên cạnh Ta Ta nhất định sẽ hết sức làm cho Ngươi hạnh phúc. Mà nếu có một ngày Ngươi thật sự không muốn ở lại bên cạnh Ta, Ta nhất định thả Ngươi đi. Nhưng là hiện tại bây giờ đáp ứng Ta, không cần rời đi."

Vân Dung nhìn thiếu niên tuấn mỹ như thần tiên trước mắt này, tâm bối rối, thế nhưng dần dần lấy lại bình tĩnh.

Nhìn ánh mắt của Hấn lúc này, làm Nàng không tự giác nhớ tới một câu trong sách: nhìn không thấy nếp sa dòng suối nhỏ không cần thiết chính là trong suốt thấy đáy, có lẽ là vì hấn sâu không lường được. (Câu này mình để nguyên nghĩa nha, do mình chỉ hiểu được sơ sơ nên không dám dịch sợ không sát nghĩa)

Lòng dạ Hấn cho tới bây giờ Nàng đều không thể hiểu thấu đáo. Hấn lưu lạc dân gian mười tám năm, ở ngoài vô số lần bị người đuổi giết tình huống như vậy mà trước còn sống, sau đó giống như kỳ tích khôi phục lại thân phận hoàng tử vậy năng lực của Hấn căn bản không cần hoài nghi.

Trong lời nói của Hấn làm cho Nàng một phen xúc động, vì thế nhẹ nhàng hỏi Hấn: "Ngươi xác định chính mình muốn làm như vậy? Ngươi xác định quyết định hôm nay thật là Ngươi muốn?"

Bạch Hi Thần thu hồi tươi cười, nhìn vào ánh mắt của Nàng thật lâu, chậm rãi nói: "Vân Dung, Ta không phải là thần tiên nên cũng sẽ có đơn đau lòng như người thường. Thấy bóng lưng của Ngươi cùng với Chu Cần Du đi qua rừng trúc, Ta cảm giác ngay cả khí thở cũng rất là đau."

"Ngươi ở trong rừng trúc thấy được Ta?" Vân Dung có chút không thể tin được, cái gì đều không thể gạt được ánh mắt của người này sao?

Bạch Hi Thần tức giận nhìn liếc mắt Nàng một cái, tay còn di chuyển trên lưng Nàng một phen: "Khó khăn mới dưỡng được thương thế tốt hơn có thể sớm nhìn thấy Ngươi vào ngày này, nhưng mà tiệc rượu bắt đầu, lại duy nhất không nhìn thấy bóng dáng của Ngươi, sau đó lại thấy Chu Cần Du trong tiệc rượu lặng lẽ rời đi, trong lòng Ta liền có dự cảm. Quả nhiên bị Ta đoán trúng."

Vân Dung mặt đỏ lên, cúi thấp đầu xuống: "Bạch Hi Thần, Ta."

"Ngươi xưng hô với Ta như vậy sao?"

"Vậy phải gọi Ngươi là cái gì?"

"Thời điểm không có người, Ta liền gọi Ngươi là Vân nhi, Ngươi gọi Ta là Thần."

Lông mi của Nàng hơi hơi run run. Tim của Hấn cũng rung động theo. Hấn lẳng lặng chăm chú nhìn Nàng, cúi người tới gần hướng Nàng.

Nàng cảm giác được trên môi của Nàng có mùi vị của rượu, đó đương nhiên là hương vị của rượu quế hoa. Dần dần toàn bộ tim Nàng cũng dần dần tan chảy, mang theo cảm giác say mê.

Bên ngoài trời mưa triền miên không dứt, nhờ ngọn đèn mỏng manh mà trên cửa sổ hiện lên bóng dáng hai người, nam tử cúi người xuống, hôn lên đôi môi nữ tử, thật lâu chưa từng rời đi.

Trong lúc đó cách đó không xa Chu Vân Yên đang cảm chiếc ô màu đỏ đứng trong bụi trúc lẳng lặng nhìn vào bóng hai người bên cửa sổ tiểu lâu phía trước, mạnh xoay người, giận dữ rời đi.

Nhưng Nàng ta không biết, hành động của Nàng vừa vịn rơi vào trong mắt của Sử Ngọc đang tránh ở chỗ tối. Sử Ngọc vẫn nhìn theo bóng dáng của Nàng ta đến khi bóng dáng đó hoàn toàn biến mất ở rừng trúc, xoay người phân phó nha đầu đang chờ ô: "Chúng ta cũng đi thôi."

Trong phòng Bạch Hi Thần buông Vân Dung ra, lại nói nhỏ nói: "Vân nhi, đáp ứng Ta không cần đi."

Vân Dung rốt cục mỉm cười gật gật đầu, nhưng tiếp theo vài giây liền bị Bạch Hi Thần ôm lấy, đi về phía trước cửa sổ hướng vào bên trong phòng.

"Uy, Ngươi muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Một Đêm Khó Quên (3)

Bạch Hi Thần đem Vân Dung nhẹ nhàng đặt lên phía giường, sau đó chính mình cũng xoay người nằm phía ngoài.

Vân Dung khăn trương đến không thể hô hấp, cuộn mình đến góc giường, mở mắt thật to nhìn ống tay áo của Hấn vung lên đem tấm màn che thả xuống.

Ngay sau đó, ngón tay của Hấn bắn ra, phía trước cửa sổ ánh nền lung lay một chút, sau đó tắt luôn. Người này có pháp thuật sao, như thế nào mà hình như cảm thấy hết thấy đều như đang ở trong mộng vậy?

Trong lúc nhất thời trong không gian nhỏ hẹp, tiếng hít thở của hai người có thể nghe rõ ràng.

Vân Dung theo bản năng kéo một cái chăn ở trên giường đến bên cạnh mình. Bạch Hi Thần nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy Nàng đem chăn che kín từ đầu đến chân khuôn mặt nhỏ nhỏ chỉ lộ ra có đôi mắt to trong suốt, trong sáng như dòng nước biển, bối rối luống cuống nhìn Hấn.

Nàng không tính là mỹ mạo, nhưng là lúc này có một loại phong tình từ từ thấm nhập vào trong tim, nhìn qua nhưng lại thành một cái tuyệt đại giai nhân. Làm cho Hấn không thể dời mắt.

Ngoài cửa sổ mưa càng rơi xuống càng lớn, nhưng dù là không trời mưa hè nhưng Nàng ôm như vậy không thấy nóng sao?

Khóe miệng nhếch lên, vươn tay muốn lấy chăn trên người Nàng ra, Vân Dung lại gắt gao cầm lấy chăn, không chịu buông tay.

Vật nhỏ, một cánh tay của Hấn theo thân thể của Nàng nhanh chóng đi vào, đem cả người Nàng ôm vào trong lòng.

Nàng rốt cục nhìn không được hơi hơi nhô đầu ra, hơi gãy dựa, liền buông lỏng hai tay đang nắm chặt chắn. Bạch Hi Thần nhẹ nhàng một lúc sau, chăn mỏng liền bị đá ra một bên.

Ôm vào trong ngực thân thể Linh Lung tạo nên hứng thú, hương thơm kiều nhuỷ, tâm Bạch Hi Thần một trận rung động, hô hấp dồn dập lập tức đứng lên.

Hấn thờ dài, hỏi: "Muốn nghe hay không Ta kể lại chuyện tình?"

Hấn biết, nếu không đem khúc mắc của tiểu nha đầu này hoàn toàn coi bỏ, chỉ sợ Nàng tuyệt không thể an tâm ở lại bên cạnh Hấn .

Nhưng là giờ phút này ở trong thân thể lại đang lan tràn một loại cảm giác xa lạ, nếu không buông Nàng ra, Hấn cơ hồ không thể khống chế được chính bản thân mình .

Cảm xúc khẩn trương của Vân Dung theo những lời này có phần giảm bớt, vội vàng gật gật đầu: "Tốt."

Ôm bả vai của Nàng, để Nàng tìm trong ngực của Hấn một tư thế nằm thoải mái nhất, Bạch Hi Thần nhắm mắt lại theo trí nhớ lúc cùng mẫu thân tu hành ở am ni cô bắt đầu những câu nói êm tai.

Vân Dung lắng lắng nghe, theo lời của Hấn thì những khi thời điểm vui vẻ Nàng liền phát ra tiếng cười khanh khách, nhưng khi nghe tới chuyện cũ Hấn chịu khổ, càng nhìn không được khóc thất thanh.

Nguyên lai vị nhị hoàng tử điện hạ nằm ở bên cạnh mình, từ nhỏ đến lớn làm ruộng kiếm sống, nấu cơm đốn củi, thậm chí may vá quần áo.

Việc nào cũng đều đã làm qua.

Nghe những gì Hấn đã trải qua, sự tự ti cùng bất an trong lòng Nàng chính là từng chút từng chút trở nên nhạt đi, ngược lại còn đau lòng vì Hấn, đoán được cảm giác bị thương mãnh liệt phát ra từ trong lòng Hấn.

Ngăn lời nói của Hấn, ở bên tai của Hấn trịnh trọng nói: "Chúng ta sau này nhất định sẽ hạnh phúc ."

Bạch Hi Thần nghiêng đầu nhìn Nàng, lời nói của Nàng vô cùng kiên định, quanh thân Nàng có ánh sáng chiếu sáng như ngọc tỏa ra khắp nơi đem Nàng chiếu rọi tạo nên sự mê người.

Hấn nhìn không được cúi đầu, lại một lần nữa hôn lên đôi môi mềm mại như nước của Nàng, hương vị của Nàng rất ngọt rất ngọt, Hấn kim lòng không đậu nên càng hôn càng sâu sắc, đem thân thể ở trong lòng hấn ôm càng chặt.

Ngay từ đầu trong lòng Nàng còn đang trốn tránh, nhưng rất nhanh liền chìm đắm trong mùi hương rượu Quế hoa của Hấn, dần dần cũng nhẹ nhàng đáp lại Hấn.

Hai người giống như là đã phát hiện ra trò chơi thú vị, một lần rồi lại một lần làm không biết mệt là gì.

Đang ở trong cảm giác cùng nhau trầm luân, nên giống như vẫn muốn hôn đến cả đời một đời, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Không biết qua bao lâu, Bạch Hi Thần mới rời đi đôi môi của Nàng. Xoay người đem cả người Nàng đặt ở dưới thân của mình.

"Bạch Hi Thần, chúng ta." Vân Dung giống như đứa nhỏ làm sai, thần sắc bối rối cực kỳ.

Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Nàng, đặt ở trên gương mặt của mình: "Vân nhi, ở trước mặt Ngươi, ta vĩnh viễn không phải cái gì là hoàng tử điện hạ, mà chỉ là Bạch Hi Thần mà thôi."

Vân Dung lẳng lặng nhìn đỉnh đầu của gương mặt tuấn mỹ hoàn hảo này, nhìn thật lâu, cuối cùng khóe miệng mỉm cười sáng lên: "Ngươi nói, Ta liền tin."

Nụ cười của Nàng đã chạm sâu trong lòng của Hắn.

Hắn vừa lòng nụ hôn của Hắn lại rơi lên đuôi lông mày của Nàng, xuống dưới lông mi của Nàng, khóe mắt của nàng. . . . Một chút một chút, một tác một tác.

"Vân nhi, ngày mai, Ta sẽ vào kinh chờ ta chậm thì một tháng nhiều nhất là hai tháng, Ta có thể đăng hoàng cười Ngươi làm thê tử."

"Hảo, Ta chờ Ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ly Biệt, Cứu Nàng:

Mưa càng rơi xuống càng lớn, thỉnh thoảng có sấm chớp hiện lên, làm cho trên nóc nhà mái ngói lạnh rung rung động. Vân Dung lại ngủ thật phần an ổn, ác mộng ngày xưa của Nàng cũng không còn xuất hiện... ban đêm mưa gió sấm chớp luôn chớp hiện này lại không hề làm ảnh hưởng đến Nàng. Khóe miệng Nàng hơi cong lên hoàn toàn đắm chìm ở bên trong mộng đẹp.

Bạch Hi Thần đôi mắt như mực, lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Vân Dung đang gối lên khuỷu tay Hắn, tay kia thì chậm rãi nắm ở eo của Nàng. Vân Dung lui vào trong ngực của Hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ giống tiểu bạch thỏ im lặng dán vào trong ngực Hắn!

Hắn thích cùng Nàng thân mật, tự nhiên ôm Nàng, tùy ý Nàng giống như trẻ con bình thường, tham luyến ấm áp của Hắn, trêu chọc trái tim của Hắn, trong cơ thể Hắn cảm giác đang có một loại cảm xúc khác thường trào ra, nhịn không được cúi xuống ở trên mặt của Nàng nhẹ nhàng hôn một cái.

Ngày hôm sau khi trời chưa sáng rõ, sớm liền tỉnh, Hắn lẳng lặng ngồi ở đầu giường nhìn Vân Dung đang ngủ say.

Trong lúc nhất thời ngàn vạn suy nghĩ trong đầu, Bạch Tử Hiên mấy ngày trước đã cũng hồi kinh, chính mình nếu không phải có thương tích trong người, chỉ sợ cũng đã sớm rời Chu phủ đi. Nhưng nếu là như vậy, có lẽ cuộc đời này sẽ bỏ qua Nàng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của Nàng, hắn tưởng bên trong có lẽ hết thảy thật là đã sớm có an bài.

Mới vừa rồi khi Hắn vừa động thân, Vân Dung liền tỉnh, nhìn Hắn đứng lên, lại còn ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Vân Dung mở hai tròng mắt, hỏi.

"Ngươi phải đi?"

"Ân."

"Ta cũng có thể được cùng Ngươi đi kinh thành không? Ngươi có biết, Ta một ngày cũng không muốn lưu ở nơi này." Nói xong, Vân Dung bữu môi ủy khuất, một đôi mắt to chờ đợi nhìn Hắn.

Bạch Hi Thần vươn tay phải, ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của Vân Dung, hận không thể đem Nàng đặt ở cái túi gấm đeo ở bên hông của mình, nhưng trước mắt thật sự không thể mang Nàng cùng tiến lên kinh.

Miệng bất đắc dĩ nói: "Vân nhi....."

Vân Dung nhìn bộ dáng xấu hổ kia của Hắn nhin không được xì ra một tiếng cười: "Chính Ngươi đi kinh thành chỉ sợ còn không biết trụ làm sao, Ta cũng không muốn đi theo Ngươi chịu tội, chờ Ngươi thu thập xong Vương Phủ, lại đến đón Ta đi."

Một câu vui đùa nói ra làm cho Bạch Hi Thần dở khóc dở cười, "Ngươi này quý nha đầu...."

Vân Dung mở tròng hai mắt nói: "Ngươi nếu mà tới chậm, Ta liền đi theo đại ca du sơn ngoạn thủy, cho Ngươi rốt cuộc không tìm thấy Ta."

Nào biết Bạch Hi Thần lại nói: "Chu Cẩn Du bị Ta mang đi kinh thành, Ngươi không cơ hội." Nói xong hung hăng thổi lên chóp mũi của Vân Dung một chút.

Tin tức này thật làm cho Vân Dung cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ chốc lát hai người thị nữ tiến vào, hầu hạ hai người rửa mặt thay quần áo, nhìn đến quần áo trên người của hai người nhiều nếp nhăn, hai người thị nữ không khỏi hơi hơi nhúm mày, liếc mắt nhìn nhau, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc

Điêm tâm qua đi, Chu phủ đem mọi người đều tập kết ở trước cửa chính, cung tiễn nhị hoàng tử quay về kinh, làm cho Vân Dung cảm thấy sai biệt là ở đoàn xe quay về kinh Nàng phát hiện là có cả Tương vương Sứ Hường Phong cùng nữ nhi của Hần là Sứ Ngọc, điều này làm cho trong lòng Vân Dung cực kỳ không được tự nhiên.

Ngơ ngác nhìn đoàn xe thật dài, càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt của Nàng.

.....

Ngày thứ ba sau khi Bạch Hi Thần rời đi, Chu Từ Ân bởi vì có chuyện quan trọng cần giải quyết nên không thể không rời khỏi Chu phủ, trước khi đi đem Vân Dung cũng gọi vào phòng chính.

Vân dung nghe hần nói chuyện với Chu phu nhân: "Nhị hoàng tử lúc đi nói chậm thì một tháng lâu thì hai tháng, lúc đó sẽ quay về mở yến tiệc. Đến lúc đó, Ta nếu là không kịp trở lại, Ngươi cần phải đem mọi việc an bài chu toàn, thiết đãi thật lễ."

Chu phu nhân gật đầu xưng phải

Nhưng thời điểm Nàng quay đầu lại nhìn Vân Dung, trong mắt lại chứa một cỗ hàn ý làm cho Nàng không tự chủ được giật mình một cái.

Đào mất đã qua hơn mười ngày có một việc đại sự, cũng đúng hạn tới. Kia đó là đã đến hôn kỳ của đại tiểu thư Chu Vân Phương cùng con trai độc nhất của Tề tướng.

Một ngày này, đội ngũ đón dâu đã muốn đến trước cửa Chu phủ.

Vân Dung vội vàng đuổi tới chỗ ở của Chu Vân Phương ‘bao quát Phương Hoa’. Thấy trên giường là y phục tân nương màu đỏ tươi, vài tỷ nữ đang giúp Chu Vân Phương chải đầu, trang điểm.

Vừa nhìn thấy Vân Dung đến đây, Chu Vân Phương trong mắt lại lóe ra lệ quang, đối với mấy người kia nói: "Còn lại để tiểu muội làm giúp Ta, các người trước đi ra ngoài đi."

"Vâng" nói xong, tỷ nữ liền lui ra ngoài.

Chu Vân Phương đứng lên, một phen giữ chặt cánh tay của Vân Dung: "Tiểu muội, Ngươi như thế nào giờ mới đến?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Quyết Định Giúp Nàng

"Đại tỷ, Ngươi xác định muốn làm như vậy?" Vân Dung trong lòng có chút không yên cảm giác cảm thấy làm như vậy cũng không phải thập phần thỏa đáng.

Bùm một tiếng Chu Vân Phương quỳ trước mặt Vân Dung "Tiểu muội, gả cho Sở Mạch Trần Ta sẽ chết mất." Chu Vân Phương từ trong lòng ngực xuất ra một khăn lụa trắng như tuyết, mặt trên nhiễm loang lổ vết máu.

"Đây là mẫu thân thay Ta chuẩn bị, Ta cũng đã không phải là tấm thân trong sạch gì nữa, thậm chí còn có một đứa nhỏ chết non, mà Sở Mạch Trần là loại người nào, mẫu thân nghĩ đến chỉ khăn con này có thể thoát được ánh mắt của Hần sao? Đến lúc đó Ta nhất định sẽ bị Hần lăng nhục đến chết."

Từ trong miệng Chu Vân Phương Sở Mạch Trần này bị hình dung như là một người giống như ma quỷ, mà Vân Dung nghe xong, cũng không nhịn được mà run run.

"Đại tỷ, Ngươi muốn đi đâu?"

Chu Vân Phương trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng, hơi hơi gục đầu xuống: "Ta tự nhiên là muốn đi tìm Hần."

Vân Dung biết Hần tự nhiên là tình lang của Chu Vân Phương, chuyện riêng tư của người ta tốt nhất không nên hỏi quá rõ ràng, nhưng tình hình trước mắt, Vân Dung vẫn là không thể không nói ra lòng nghi hoặc của bản thân: "Đại tỷ, Hần vì sao không đến cứu Ngươi đi?"

Chu Vân Phương trên mặt lộ ra một tia không hồn giận, cắn răng nói: "Ta biết Hần cũng rất khổ sở, hơn nữa cùng Hần ở cùng một chỗ, là là chính Ta cam tâm tình nguyện, Ta cũng cần Hần phải vì Ta mà trả giá cái gì."

Vân Dung nghe được có chút tức giận phình miệng, nói: "Vậy ngươi trả giá như vậy đáng giá sao? Ngươi đi lần này, chỉ sợ toàn bộ Chu phủ đều phải đi theo chịu liên lụy."

Chu Vân Phương cười lạnh một tiếng: "Phụ thân đã tâm rất lớn, quan hệ của Hân cùng với Tể tướng đều không phải như là Ngươi tưởng tượng đơn giản như vậy, mà nay Hân lại đặt tâm tư lên Nhị hoàng tử, Ngươi nghĩ rằng Ta và Ngươi đào hôn đối với Hân có ảnh hưởng cái gì sao? Nhiều nhất bất quá là thiếu bớt một quân cờ trên bàn cờ mà thôi."

"Tiểu muội, Ta nếu là không bận tâm đến việc gì, có thể tìm đại người khác giúp Ta, chính là khi đó, người giúp Ta khẳng định sẽ vì cứu Ta chết. Mà Ngươi bất đồng, Ngươi là người trong tim của Nhị hoàng tử, Ta nghe nói Nhị hoàng tử trước khi rời đi, đã muốn cùng Ngươi là vợ chồng thực sự..... Ngươi giúp Ta, không người nào dám bắt Ngươi cả."

Lúc này, bên ngoài lại có người thúc giục nói: "Đại tiểu thư, lão phu nhân phái người đến thúc dục."

Chu Vân Phương trên trán đổ ra một trán mồ hôi, đối với ngoài cửa nói:

"Một lát nữa thì tốt rồi." "Tiểu muội, cầu Ngươi." Nàng cơ hồ là khóc nói ra những lời này.

Vân Dung giúp đỡ bả vai của Nàng, còn thật sự nhìn Nàng nói: "Đại tỷ, Ta cùng với Chu gia cũng không có chút cảm tình, nếu có khả năng giúp đỡ cho Ngươi, Ta tự nhiên sẽ không từ chối, chính là, một mình Ngươi nhất định phải thật cẩn thận."

Chu Vân Phương mừng rỡ, vội vàng quỹ xuống đất lễ bái, vội vàng thay xiêm y cho Vân Dung, nhìn vào khuôn mặt trong gương phác họa một phen, sau đó Chu Vân Phương cư nhiên cùng với Vân Dung có sáu bảy phần giống nhau.

Nhìn bộ dáng giết mình của Vân Dung, Vân Phương giải thích nói: "Dịch Dung Thuật của Phụ thân mới chân chính là lợi hại, Ta cùng với Vân Yên vụng trộm bắt chước học được một chút, còn chưa bằng được một phần mười của phụ thân đâu."

Vừa nói một bên vừa giúp Vân Dung mặc giả y đồ thẩm "Ta sau khi ra ngoài, tự nhiên sẽ phần thành bộ dáng những người khác, Ngươi không cần lo lắng, Ngươi chỉ cần kéo dài một hồi, cuối cùng xóc khăn voan, trở lại với diện mạo ban đầu liền đại công cáo thành."

"Tốt"

Chu Vân Phương đi vội ra ngoài, nghe Nàng bắt chước thanh âm của chính mình nói với thị nữ ở bên ngoài cửa: "Đại tỷ cảm xúc có chút không ổn định, cho nên các ngươi chờ một lát lại đi vào."

"Phải"

Tiếp theo ngoài cửa liền yên tĩnh trở lại.

Khẩu khí Vân Dung thật dài ra. Chỉ ngóng trông chạy thật nhanh rời khỏi nơi này.

Một lát sau, ở cửa phát ra một tiếng liền lập tức bị đẩy ra, cách một hồng sa, mông lung trông được gấp vào là một vị nữ tử.

Nàng vài bước đến trước mặt Vân Dung, một phen xé xuống khăn voan trên đầu Nàng.

Khi Vân Dung thấy rõ bộ mặt của Nàng thì không tự chủ được hít vào miệng khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đại Hôn, Tân Nương

Người đến cư nhiên là Nhị tiểu thư Chu gia Chu Vân Yên.

Nàng vẻ mặt đắc ý nhìn Vân Dung, trên khuôn mặt tốt đẹp, thoát nhìn có vẻ không kèm nổi hưng phấn.

"Ngươi giúp Vân Phương đào tẩu?" Không đợi Vân Dung trả lời, Nàng đã muốn che dấu không được nội tâm đang vui sướng, cười ha ha: "Ta vừa rồi đã gặp Nàng thay đổi y phục của Ngươi, từ nơi này đi ra ngoài."

Cho tới bây giờ Chu Vân Yên đều đối Vân Dung đều là sắc mặt không tốt, điểm này Vân Dung sớm đã thành thói quen. Cho nên giờ phút này sự tươi cười của Nàng Vân Dung cảm thấy thật ghê người.

Ngoài cửa sổ mặt trời đã muốn lên cao, chiếu lên giả y trên thân thể của Vân Dung tạo nên ánh sáng như ngọc thật loá mắt.

Chính là loại này Mellie nhan sắc này, nhưng ở trong mắt của Nàng lại cảm thấy thực chói mắt.

Vân Dung chỉ cảm thấy sau cổ có chút lạnh cả người, chán ghét cời bộ giả y ở bên ngoài ra, khả thủ vừa sờ thượng vật áo khẩu bán giải khai hai khóa, Chu Vân yên cũng sắp bước tiến đến vân dung phụ cận, ngón tay vung quá nàng xương bả vai, toàn thân tê rần, vân dung liền không bao giờ nữa năng động bản.

"Chu Vân Yên, Ngươi làm cái gì?" Vân Dung cảm giác được sự tình có chút không ổn, khẩn trương phần nộ nhìn Nàng.

"Đây là chính là Ngươi tự tìm, chẳng trách người khác được." Nàng vươn ngón tay ngọc nhỏ và dài đem Vân Dung mới vừa rồi cời bỏ áo cho vào miệng nàng một viên thuốc.

"Ngươi cho là ngươi là ai, một dã nha đầu do cái nữ nhân hạ lưu sinh, cũng tưởng gả cho Nhị hoàng tử, Ngươi xứng sao?" Sau khi đem toàn bộ viên thuốc cho hết vào miệng của Vân Dung, Chu Vân Yên mới theo vị trí ở trên ngã xuống, đánh giá cẩn thận Vân Dung, phát ra một tiếng cười khinh miệt: "Còn cần không nổi nửa ngón tay của ta, vậy mà đã nghĩ Ma Tước có thể biến thành Phụng Hoàng?"

"Ngươi thích Bạch Hỉ Thần?" Vài lần đem chuyện tình liên hệ cùng một chỗ, Vân Dung rốt cục minh bạch được vì sao Chu Vân Yên cho tới nay đối với chính mình luôn có địch ý, đều không phải là bởi vì thân phận của mình mà khinh bỉ. Kế tiếp Nàng muốn làm cái gì?

Trên trán Vân Dung tự nhiên toát ra mồ hôi lạnh.

"Ba!" Chu Vân Yên mặt lập tức trắng lên đỏ bừng, một cái tát đánh vào trên má phải của Vân Dung, nghiêng rầm nghiêng lộn nói: "Đối, Ta thích Hắc, lần đầu tiên nhìn thấy Hắc liền thích Hắc, Ngươi là ai, tự nhiên quyền rũ Hắc ở phòng của Ngươi qua đêm? Nếu là có thể, Ta thật muốn giết Ngươi. Bất quá Ngươi không cần đắc ý sớm, Ta cùng mẹ ta cũng sẽ không cho một người hạ lưu lưu manh như Ngươi được như ý nguyện."

"Ngươi?" má phải Vân Dung nóng đỏ lên đau đớn, nhưng toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể chăm chú nhìn Nàng, một loại sợ hãi không biết tên, chậm rãi lan tràn dưới đáy lòng. Thu hết biểu tình của Chu Vân Yên vào đáy mắt, Vân Dung mới phát hiện, hận ý Nàng đối với chính mình đúng là rất sâu.

"Phu nhân" bên ngoài truyền đến thanh âm của tỷ nữ thi lễ vấn an.

Theo tiếng bước chân, Chu phu nhân đẩy cửa mà vào, ánh mắt Nàng vốn hơi có vẻ đau thương. Nhưng một khắc nhìn đến Vân Dung đột nhiên lạnh lùng nói: "Ngươi làm sao có thể tại đây?"

.....

Thời điểm mà Vân Dung mở to mắt, chính mình mặc giả y đồ tươi như cũ, nhưng là người cũng không ở ‘ bao quát Phụng Hoa ’ cũng không phải ở trong Thẩm Phụng Trai của mình, mà là ở trong một xe ngựa rộng mở.

Thử nhéo một chút đầu, có thể động, nhưng tay chân đều bị sợi thừng nhỏ trói lại một cách gắt gao.

"Dừng xe, dừng xe lại cho Ta." Bị Nàng rống lên một tiếng, xe ngựa quả nhiên ngừng lại.

Một nha đầu vén màn xe lên lên xe ngồi xuống đối diện Vân Dung. Nha đầu này, nàng gặp qua mỗi lần gặp Chu phu nhân, bọn họ đứng ở phía sau hầu hạ Chu phu nhân.

"Các ngươi đây là muốn dẫn Ta đi đây?"

Nha đầu kia gục đầu xuống, tất cung tất kính đáp: "Phụng mệnh phu nhân, đưa Đại tiểu thư đi kinh thành thành hôn."

"Đại tiểu thư? Ngươi kêu ta đại tiểu thư? Các ngươi điên rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Liều Minh Kêu Cứu

Vân Dung dùng sức gãy dựa, tiếc rằng càng dùng sức, cổ tay cổ chân càng bị dây thừng nhỏ siết càng chặt, cơ hồ là đã muốn khảm thật sâu vào da thịt.

"Đại . . . Đại tiểu thư, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc, Ngươi như vậy chỉ có thể là làm cho chính mình bị tội, căn bản không có cách nào thoát được." nha đầu trước mặt ngẩng đầu, ánh mắt ai oán nhìn Vân Dung.

"Ngươi tên là gì?" ánh mắt nha đầu này rất thân thiết tựa hồ không hoàn toàn là giả vờ, Vân Dung không khỏi lại đánh giá nàng.

Mặt trái xoan, Liễu diệp mi, trên mũi có mấy nốt tàn nhang, nhìn thập phần dịu dàng nhu thuận.

"Nô tỳ tên là Uyển Nhi, trước kia là nha đầu bên người lão phu nhân. Lần này đưa người, lão phu nhân đã cho Ta lại đây hầu hạ tiểu thư."

Hầu hạ sao chỉ sợ là đi giám thị. Vân Dung hừ lạnh một tiếng, trong lòng đem Chu phu nhân cùng Chu Vân Yên oán thầm một trăm lần.

Uyển Nhi trong tay áo lấy ra khăn lụa, nhẹ nhàng thay Vân Dung đem mồ hôi trên cái trán lau khô, thấp giọng nói: "Tiểu thư đối với một nhà Uyển Nhi có ân cứu mạng, từ nay về sau, Uyển Nhi sẽ hết sức hầu hạ tiểu thư."

Lời này nói ra làm cho Vân Dung có chút khó hiểu, cười lạnh nói: "Ta như thế nào không nhớ rõ từng có ân cho Ngươi. Nếu là như vậy, không bằng Ngươi tìm một cơ hội thả Ta đi."

Uyển Nhi cười khổ, "Lần đó đêm mưa, nếu không phải tiểu thư nhận thức thân phận của mình, chỉ sợ hạ nhân của Chu gia đều đã muốn chết ở trên ngọc Cương đao của những người đó. Những người đó còn có cha mẹ của nô tỳ. Tiểu thư đại ân đại đức, Uyển Nhi kiếp này kiếp sau không dám quên. Lần này phu nhân an bài gả đại tiểu thư, sở dĩ là cho Uyển Nhi đến hầu hạ, cũng là bởi vì Ta là cuộc sống của gia đình nô tài, cha mẹ Nhị thúc đều ở Chu gia làm nô, nếu là tiểu thư ở nửa đường xảy ra cái tình huống gì người nhà nô tỳ vẫn là chạy không khỏi một cái chết."

Uyển Nhi nói vô cùng thành khẩn, nhưng Vân Dung lại khó tránh khỏi có chút tuyệt vọng, xem ra lần này đều đưa người thân vào rồi nếu là muốn chạy trốn chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Đào mắt qua nửa vầng trăng, cách kinh thành càng ngày càng gần, Vân Dung ban ngày như trước bị cột chặt tay chân. Buổi tối cùng Uyển Nhi nghỉ ở một gian trong phòng, cửa có người gác.

Đến một ngày, Vân Dung đang ngủ, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại. Bởi vì quá mức đột nhiên, đầu nàng lập tức đụng vào thành xe, một trận đau đớn toàn tâm.

Vừa muốn kêu Uyển Nhi, lại nghe thấy ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm ồn ào la hét ầm ĩ.

Vân Dung cẩn thận nghe, mơ hồ nghe được có nam tử dùng thanh âm trầm thấp giận dữ nói: "Phía trước là người nào chặn đường, còn không mau mau tránh ra."

Lại có người đáp: "Trong xe ngựa là thiếu phu nhân chưa qua cửa của Tể tướng gia. Các người làm vậy là cái gì, chậm trễ thêm canh giờ các người chịu không nổi."

Thanh âm này Vân Dung biết, là thanh âm của quản gia Chu phủ.

"Nga? Là đoàn xe đưa người của Chu phủ? Chúng ta là đoàn người thay nhị hoàng tử đi Hoài Nam cầu thân, xem ra là đại thủy trôi long vương miếu, người một nhà không nhận biết người một nhà, ha ha. . . ."

Ngoài xe ngựa trong khoảnh khắc an tĩnh lại.

Vân Dung giống nhau nghe được trái tim đập thình thịch nhanh hơn, như trong người có một dòng nước ấm chảy qua, trước mắt giống như lại xuất hiện lời nói của Bạch Hi Thần cái đêm trước khi đi: "Vân nhi, một tháng, một tháng sau, Ngươi chính là thê tử Ta. . . ."

"Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc."

Một dòng nước mắt theo khóe mắt ồ ồ chảy ra, Nàng dùng hết khí lực sở hữu là lớn: "Cứu mạng nha, cứu mạng nha, Ta là Chu Vân Dung, Hi Thần phải nhanh tới cứu Ta. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hấn Đến Đón Người

Thanh âm của Vân Dung rất lớn, rất nhanh màn xe bị đẩy ra, từ bên ngoài vội vàng đi lên hai người. Một người là Uyển Nhi, một người khác là một vị bà lớn tuổi ước hơn bốn mươi tuổi.

Chống lại đôi mắt lo lắng của Uyển Nhi, Vân Dung ý thức được là các nàng khẳng định tới ngăn cản chính mình, cho nên lúc này hợp hết sức lực toàn lực hô to: "Hi Thần, cứu Ta. . . ."

Nhưng là chữ "Ta" vừa mới hô lên, thì đã bị bà kia dùng trong tay khăn tay nhỏ, hung hăng nhét vào miệng Vân Dung.

"Ồ ồ." Phát không ra tiếng, Vân Dung cả người mồ hôi, gấp đến độ dùng sức bả vai chồm hướng phía bên phải phát ra thanh âm đụng vào thành xe ngựa "Bang bang".

Vị bà kia sợ tới mức vội vàng giữ lấy hai vai Vân Dung, ở bên tai Nàng vội vàng nói nhỏ: "Tiểu tử tông, người nhà chúng ta tánh mạng, đều nắm ở trong lòng bàn tay của Người, muốn gọi thì hãy đợi cho đến Tướng phủ rồi kêu, lúc đó kêu thật to lên, cũng cùng chúng ta không có vấn đề gì!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Dung không có một tia huyết sắc, thân mình đơn bạc rốt cuộc nhúc nhích không được nửa phần, nước mắt ồ ồ theo hai bên má chảy xuống.

Giờ khắc này, Nàng thật hận.

Quá khứ của mình ở khoảng thời gian trước mười lăm tuổi Nàng đều không nhớ rõ. Trí nhớ Nàng sở hữu duy nhất mà bên trong có hạnh phúc, chính là tại khu rừng trúc bước chân vào cấm địa gặp được thiếu niên áo trắng.

Cho dù là có ngốc, không còn biết gì, nàng cũng có thể tưởng tượng đến, hán đường đường là một hoàng tử điện hạ, nếu muốn thú một đứa con riêng riêng do một tiểu thiếp sinh ra, thì sẽ gặp rất nhiều áp lực và ngăn cản. cái mẫu thân ngay cả tiểu thiếp cũng không phải con gái riêng.

Nhưng mà hán làm được trong một thời gian ngắn đã thực hiện được lời hứa với mình trong đêm tối đó.

Nhưng là nàng thì sao? Ngay cả việc đơn giản nhất là ngoan ngoãn ở Chu phủ chờ hán đến đón mà cũng không làm được.

Gió nhẹ nhấc tấm màn xe lên một góc, bên ngoài đang là giữa trưa nên ánh nắng bắt đầu nhẹ nhàng loan rộng một vùng trời. Và tấm rèm theo như quỹ đạo lại nhẹ nhàng hạ xuống, ánh sáng dần dần thưa thớt bắt đầu âm ỉ mờ nhạt. Thế giới của Vân Dung trong khoảnh khắc sẽ lâm vào một mảnh trong bóng tối.

Hạnh phúc là như thế rất gần, lại là như thế rất xa.

"Trong xe là người nơi nào, vì sao lại la lên tục danh của đương kim nhị hoàng tử?" Âm thanh của Vân Dung vẫn khiến cho những người đó chú ý.

Lời này vừa nói ra, bên ngoài lại là một trận bồi rối.

Ồn ào giảm dần khi có người quát: "Trong xe ngựa, đến tột cùng là người nào? Sao dám tự xưng hai chữ "Vân dung"?"

Trong bóng tối Vân Dung giống như là lại thấy được một tia hi vọng, bọn họ nhất định biết, người Bạch Hỉ thần muốn kết hôn tên là Vân Dung.

Lần này có hy vọng, Nàng lại bắt đầu ra sức giãy dụa, muốn cố gắng đến cùng.

Nhưng mà vừa lúc đó, bên ngoài đột nhiên lại truyền đến tiếng vó ngựa, từ xa mà đến gần.

"Phát ra." Thanh âm Trương Dương vô cùng bá đạo đến cực điểm.

Trong khoảnh khắc, bên ngoài lại một lần nữa an tĩnh lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng nói này giống như tiêm băng giá lập tức chui vào cổ họng của mọi người.

Không khí nháy mắt đông lại.

Một lát sau, mới có một thanh âm khàn khàn của nam tử khác truyền đến: "Người nào là quản gia Chu phủ, công tử nhà ta tiến đến đón dâu, còn không tiến lên hành lễ?"

Vân Dung hít vào một ngụm khí lạnh, thì ra người này chính là Sở Mạch Trần. Là một người như xấu trong miệng của Chu Vân Phương.

"Tham kiến công tử." Theo sau ngoài xe lại truyền đến tiếng động nho nhỏ, nên ở bên trong xe ngựa một câu Vân Dung cũng không nghe đến.

Sau một lúc lâu, mới nghe Sở Mạch Trần cười lạnh nói: "Hay là dung mạo của phu nhân ta, phải cho mỗi người trong quý phủ của Nhị hoàng tử xem cẩn thận sau đó ta mới có thể mang nàng rời đi nơi này?"

Ngay sau đó, Vân Dung lại nghe gặp có tiếng bước chân hướng xe ngựa bên này truyền đến.

Nàng trong lòng run lên, nhưng lại đối với việc Sở Mạch Trần chọn nhắc rèm này, rất chờ mong đứng lên.

Nghe Vân Phương nói qua, Sở Mạch Trần là gặp qua nàng, chỉ cần hán nhắc rèm sẽ phát hiện mình căn bản không phải Chu Vân Phương, hán nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, mà người của Bạch Hỉ Thần ở ngay đối diện.

Khi đó, chính mình còn có cơ hội chạy trốn.

Cảm xúc này của nàng khiến nàng hưng phấn mà đứng lên.

Ngay sau đó, chợt nghe ‘ ba ’ một tiếng, màn xe bị nhấc lên một góc, trước mắt Vân Dung, xuất hiện khuôn mặt của một nam tử .

Vân Dung nhất thời sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Người Vợ Được Yêu Thích (1)

Đập vào mắt nàng là một dung mạo vô cùng tuấn tú của nam nhân. Trên đời này còn có một nam tử điểm lệ như thế sao? Hắn đầu đội mũ màu tím, trên người bận y bào màu tím, hoa mỹ không gì sánh được.

Ở trên lông mày có điểm một cái nốt ruồi đỏ, lưu lại không bị phụ thuộc.

Chính là rất xinh đẹp, xinh đẹp nhưng không lăng lợ, càng không một tia khí nhu hòa. Đây hoàn toàn thuộc loại nam tử xinh đẹp. Trên người Hấn toàn bộ đều phát ra sự kiên quyết, một khí chất kiên cường, bất khuất, mái tóc đen tung bay trên vai, mặc kệ mọi việc xung quanh hỗn loạn cũng không tổn hại đến sự cao quý của Hấn, vẻ xinh đẹp rất thu hút làm lòng người rung động.

Người mà hàng đêm mà trong miệng Chu Vân Phương hiểu được chút ít về người nam nhân Sở Mạch Trần.

Vân Dung trong nháy mắt đã hiểu được tại sao Chu Vân Phương thà chết chứ không chịu gả cho Hấn. Nhìn tướng của Hấn rất là đào hoa, chắc cũng đã cười mấy chục tiểu thiếp cũng không chừng.

Hấn sẽ không hẳn là nhận ra mình không phải Chu Vân phương chứ?

Vân Dung trông mong chờ đợi nhìn hấn.

Nàng đoán không sai, người này đúng là Sở Mạch Trần con trai của Tể tướng.

Sở Mạch Trần mắt nhắm lại đem Vân Dung nhìn từ đầu đến chân đánh giá một lượt. mấy tháng trước Hấn còn gặp qua đại tiểu thư Chu gia, nữ tử trước mắt này tất nhiên không phải Chu Vân Phương. Tóc tai bù xù, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trần đầy nước mắt, hoàn toàn không có một chút tư sắc gì đáng nói.

Trong mắt của hấn xẹt qua một tia chán ghét.

Giờ phút này Nàng đang bị trời tay chân, miệng cũng bị bịt, chỉ biết hướng về phía hấn phát ra âm thanh "Ồ ồ" như là có lời muốn nói.

Hấn hừ lạnh một tiếng, đem màn xe buông xuống. Vân Dung nghe hấn nói: "Phía trước chính là kinh thành, các người thay nhị hoàng tử đi Hoài Nam, đường xá xa xôi xin mời đi trước đi."

Bên ngoài lại là một trận ồn ào, nhưng cuối cùng truyền đến cũng chỉ còn lại từng trận vó ngựa, thanh âm của bánh xe ngựa cuộn cuộn.

Vân Dung biết người của Bạch Hi Thần đã từng bước một thoáng qua nàng.

Tâm giống như bị loạn đao đâm trúng.

Tại sao Sở Mạch Trần lại không ngạc nhiên? Vì sao Hấn lại muốn làm như vậy?

Vân Dung một chút hi vọng cuối cùng, cũng bị đánh nát, giờ khắc này, tựa hồ ngay cả nước mắt cũng không khóc được .

Trước mắt tối sầm, cả người liền hôn mê bất tỉnh.

.....

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, trời tối liền tìm một cái khách sạn nghỉ tạm. Vân Dung cùng Uyển Nhi cùng một phòng, nhưng Sở Mạch Trần cũng không thấy xuất hiện nữa.

Ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao, sau khi Vân Dung tỉnh lại liền phát hiện có điều không đúng, cả người không có một tia khí lực, há mồm thật to, nhưng cũng không nói nên lời.

Chỉ tùy ý các nàng rửa mặt chải đầu cho mình, cuối cùng là bộ y phục đồ thẩm và đeo trâm trên đầu của mình.

Tuy Tay chân không có bị trói, nhưng vẫn không khá hơn vẫn không có chút khí lực nào, phải nhờ hai người giúp đỡ nâng đỡ nàng lên kiệu.

Hỗn loạn, đi thật lâu, chợt nghe ngoài kiệu có người kinh hô: "Phía trước chính là Tướng phủ sao? Khí phái quá nha!" Là giọng nói của Uyển Nhi.

Ngay sau đó có một nha đầu thấp giọng nói: "Tướng phủ đương nhiên khí phái, khả năng người không biết, mấy tháng trước, ta cũng lão phu nhân nhà ta đi đến ngoại ô dâng hương, đi ngang qua chỗ Thánh Thượng cho tu sửa tân vương phủ cho Nhị Hoàng tử, từ cửa nhìn lại thì đó mới gọi là khí phái.

"À, đúng rồi, ta nghe nói, nhị hoàng tử cũng muốn kết hôn là tiểu thư Chu phủ của các người?"

"Àn."

Vân Dung nhắm mắt lại, trong lòng lại là một trận mê lương cùng phần hận.

Cổ kiệu dừng, nháy mắt, cổ nhạc trỗi lên, tiếng cười nói náo động

Phía trước có tiếng ồn ào truyền tới, nghe được có người phía trước thông báo tới: "Thái tử điện hạ, Thái Tử Phi nương nương giá lâm."

P/S: Đạo này cuối năm bận rộn công việc với thi thố ở diễn đàn nên truyện bị tạm ngưng vài hôm. Hôm nay, Cò có thời gian nên edit lại truyện tiếp tục cho mọi người nha. Mong mn lại tiếp tục ủng hộ Cò Lười nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Người Vợ Được Yêu Thích (2)

Thái tử điện hạ Bạch Tử Hiên cũng đến Tướng phủ sao? Vân Dung không khỏi hít vào miệng ngum khí lạnh.

Âm thanh bên ngoài đều lập tức dừng lại, loáng thoáng nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến.

Một ông lão dùng giọng trầm thấp khàn khàn nói: "Thần Sờ Bá Nghiên tiếp giá chậm trễ, thỉnh thái tử điện hạ tha lỗi.

"Đều là người trong nhà, nhạc phụ chớ có đa lễ." Thái tử tuy tỏ ra thân thiết nhưng vẫn lộ ra giọng điệu xa cách. Làm Vân Dung đột nhiên nhớ tới, ngày ấy cách một tấm lụa mỏng hắt ồm chính mình, ở bên tai khẽ gọi một tiếng Vân nhi.

Giống như kẻ lẻ giống như khóc, âm thanh lại bao hàm thâm tình, nếu không phải chính tai mình nghe thấy, thật sự không thể tin được, những lời nói đó xuất phát từ trong miệng của Thái tử điện hạ.

Đối này Thái tử, Vân Dung giờ phút này lại có một loại cảm giác không thể nói rõ được.

Một âm thanh thanh thúy dễ nghe của nữ tử vang lên: "Phụ thân đại nhân, nghe nói là Mạch Trần mấy ngày trước tự mình đi ngoài thành đem tân nương tử đón trở về, ta nghe được tin tức thì liền hận không thể lập tức trông thấy tân nương tử, thật vất vả đợi cho đến ngày hôm nay thành thân con liền cầu điện hạ sáng sớm mang ta ra khỏi cung để đến đây."

Nghe thấy thanh âm của Thái Tử Phi nương nương như là một nữ tử rất hồn nhiên, sinh động, nhiệt tình thì ra nàng chính là con gái của tể tướng nha.

Vân dung trong lòng nghĩ không biết sao, nhưng lại đối với vị Thái Tử Phi nương nương này sinh lòng hảo cảm, mà ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, dù sao so với vị tương Vương quận chúa kia thì tốt hơn.

Âm thanh của cô gái kia cũng thực êm tai, nhưng là lại đối trá muốn chết, nàng ấy cùng Bạch Hi Thần đến kinh thành, giờ phút này có phải hay không đang ở tại Vương Phủ mới của Bạch Hi Thần?

Chỉ là tùy tiện suy tưởng, trong lòng Vân Dung liền chua xót khó chịu.

Nhưng trước mắt, việc đó không phải là việc nàng lo lắng nhất mà việc trước mắt khiến nàng lo lắng nhất là chuyện sắp tới sẽ phát sinh.

"Giờ lành sắp đến, chúng ta vẫn là đi vào trước đi!" Thái tử lạnh nhạt nói một câu sau đó tiếng cổ nhạc lại tiếp tục vang lên.

Che khăn voan, Vân Dung bị hai người dìu dắt, vượt qua chậu than, tràn ngập mù mịt với lời xì xào bàn tán của đám người, từng bước đi càng phát ra tuyệt vọng.

Hình như là rốt cục đã đi tới chỗ làm lễ, tất cả đều yên tĩnh trở lại. Ánh mắt hoàn toàn bao phủ một mảnh toàn màu hồng, nàng từng nay vô số lần ảo tưởng qua, chính mình cũng là như vậy mặc giả y màu đỏ thắm, lẳng lặng đứng ở bên cạnh người Bạch Hi Thần. Không cần nhìn, cũng có thể nghĩ đến trên mặt Bạch Hi Thần nhất định sẽ tràn đầy nụ cười ấm áp dịu dàng, sau đó tự nhiên tạo nên dẫn nàng cùng nhau đi qua thời khắc thần kì hạnh phúc trong đời.

Nhưng hiện tại. , lòng của nàng lại đau đớn thêm một chút.

Vào lúc này, tay của nàng lại được người ta dắt đi.

Bàn tay trơn, thon dài, có chút độ ẩm. Lạnh nhạt nhưng lại không chút do dự nắm lấy tay nàng.

Vân Dung không sử dụng được khí lực, trong lòng một mảnh hoang vu, trừ bỏ Bạch Hi Thần, nàng không nghĩ sẽ bị một người nam nhân khác nắm như vậy.

Nhưng mà nàng muốn làm như thế nào? Nàng còn có thể làm như thế nào?

Cảm giác bàn tay to kia chỉ cảm tay của nàng, âm thầm dùng sức toàn hai cái.

Bàn tay nhỏ bé của nàng bị vây trong đôi tay lớn của hắn, cảm thấy rõ ràng một cỗ lực lượng kì dị, hẳn là đang ám chỉ cho nàng chăng? Hoặc là an ủi nàng không cần lo lắng?

Vân Dung hồ đồ .

Bên tai vang lên giọng nói cao vút của người chủ hôn: nhất bái thiên địa!

Vân Dung cúi đầu xuống bái.

Nhị bái cao đường

Vân Dung lại được giúp đỡ đi đến cúi đầu bái cha mẹ.

Phu thê giao bái.

Vân Dung hoàn toàn tuyệt vọng.

Cái gì cũng đều chưa kịp nghĩ đến.

Tiếp theo giây, nàng bị Sở Mạch Trần ôm lấy ngang hông.

"Đi sao chậm như vậy, vẫn là ta ôm ngươi vào trong thôi." Thanh âm lãnh khốc mà lại tràn ngập mỉa mai.

Kết thúc buổi lễ ?

Đi vào thế nào đây?

Đi vào bên trong tân phòng sao?

Vân dung khăn trương cơ hồ quên cả hít thở.

Nào có an ủi gì chứ, nào có ám chỉ cái gì? Bất quá đều là chính mình ảo tưởng thôi.

Chẳng lẽ ở vận mệnh trước mặt, nàng thật là vô lực như vậy sao? Nàng không cam lòng nha!

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, nàng lại nở nụ cười.

Có lẽ là do một trận gió thổi đến cũng có lẽ là động tác Sở Mạch Trần quá lớn làm khăn voan của nàng trong nháy mắt rơi xuống đất.

Toàn trường một mảnh xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Người Vợ Được Yêu Thích (3)

Phía trước tới lúc đưa tân nương tiến vào động phòng, khăn voan lại rơi xuống đất đó là một điềm xấu. Đám nha đầu hầu hạ ở bên cạnh Vân Dung cả kinh đều hét ầm lên, run rẩy nhặt khăn voan lên muốn đội lại lên đầu Vân Dung.

"Không cần" Sở Mạch Trần nói ra một câu lạnh lẽo không có chút độ ấm nào làm cho hai nha đầu không dám lên tiếng.

Vân Dung không động dậy, chỉ có thể tùy ý để Sở Mạch Trần ôm, mặc dù là như vậy nhưng vẫn có cảm giác như cũi ở phía sau có một ánh mắt sừng sốt nhìn nàng giống là giận dữ như ngọn lửa đang thiêu đốt mảng lưng nàng.

Nhưng đây là cái tình huống gì? Trừ bỏ lúc khẩn voan vừa rồi rơi xuống đất mọi người ồ lên một chút thì trong đại sảnh không ai tiếp tục phản ứng ngạc nhiên nào nữa.

Vân Dung cảm thấy chính mình cũng muốn điên mất rồi. Những người này làm vậy, nàng tuyệt không hiểu được.

Thái tử rõ ràng nhận ra được nàng, thậm chí lúc trước còn từng.....

Vợ chồng Tể tướng càng biết nàng không phải Chu Vân Phụng, nhưng vẫn như trước giữ im lặng tùy ý để Sở Mạch Trần ôm mình vào động phòng.

Giống như người Sở Mạch Trần muốn kết hôn là Chu Vân Dung, mà không phải là Chu Vân Phụng.

Trong lòng khiếp sợ, Vân Dung chậm rãi cảm nhận được một tia khuất nhục, theo sau rồi đột nhiên lớn dần, bởi vì khuất nhục này nàng toàn thân đều khẽ run lên!

Chẳng lẽ mình bị gả đến nơi đây cũng không đơn giản như nàng tưởng tượng như vậy chăng?

Vậy đến tốt cùng là vì sao đây?

Chu gia rất kỳ lạ, nếu đã âm thầm thu lưu bảo hộ Bạch Hi Thần, tất nhiên là ủng hộ nhị hoàng tử, mà lúc trước hành động của bọn họ cũng đã đắc tội với thái tử điện hạ.

Nữ nhi của Tể tướng gả cho thái tử làm phi, nàng về sau chính là Hoàng hậu nương nương của Thiên triều, bọn họ đều là người một nhà khẳng định là sẽ ủng hộ cho thái tử điện hạ.

Thái tử cùng Bạch Hi Thần khi ở Hoài Nam cũng đã tranh đấu sinh tử, sau này trong triều đình cũng khẳng định là thủy hỏa bất dung.

Mà mỗi người ủng hộ một thế lực khác nhau nhưng Chu gia và Tể Tướng lại muốn kết thành thông gia. Quan hệ phức tạp rắc rối này làm cho Vân Dung không thể đoán ra được.

Trong lòng hiện ra một dự cảm xấu, chẳng lẽ Thái tử và một nhà Tể tướng làm như thế là để đối phó với Bạch Hi Thần.

Trước mặt bao người, Sở Mạch Trần dọc theo hành lang gấp khúc của Tướng phủ, ôm Vân Dung đến tận bên trong tân phòng.

Trước cửa đã sớm có hai nha đầu, vội vàng thi lễ rồi mở cửa.

Trước mặt các nàng Sở Mạch Trần đem Vân Dung đặt ở chiếc giường hi phía trước, thay nàng gỡ mũ phượng trên đầu xuống, động tác cực kỳ ôn nhu, đến cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ thương tiếc.

Toàn thân Vân Dung nổi da gà hết cả.

Sau khi hẩn giúp đỡ Vân Dung nằm xuống, còn tự mình lấy cái chăn ở trên đầu giường đắp lên người cho Vân Dung, ôn nhu nói: "Thân thể nàng không tốt, hãy nghỉ ngơi trước đi."

Dầu bên cạnh còn có hai nha đầu đang cúi đầu đỏ mặt.

Trong lòng Vân Dung hừ lạnh một tiếng: "Ta làm sao là thân thể không tốt, rõ ràng là bị các người hạ dược."

Nhìn bóng lưng Sở Mạch Trần nhanh chóng rời đi, nàng cơ hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy ngày nay quá mệt mỏi nên vừa nhắm mắt lại Vân Dung đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, nàng thấy kiệu hoa của Bạch Hi Thần chờ ở trước cửa lớn của Chu phủ một nữ tử mặc gả y đỏ thắm, thẹn thùng bước lên kiệu hoa.

Nàng đi theo sau kiệu hoa, chạy a chạy a, mờ to mắt nhìn đội ngũ đón dâu cách mình càng ngày càng xa.

"Hi Thần.... Ta ở đây, ta ở đây, mau tới cứu ta....."

Bị tiếng la của mình làm bừng tỉnh mới phát hiện trên mặt đều là mồ hôi, theo bản năng lấy tay lau đi và phát hiện được thân thể đã có thể hoạt động tự nhiên.

Ngồi dậy nhìn một đôi nến long phượng đặt trên bàn gỗ trước mặt, ánh nến đang lay động làm ánh lên màu hồng khắp phòng.

Lại nhìn bên ngoài sắc trời đã tối, ánh trăng chiếu rọi in xuống hồ nước một mảnh trắng bạc dao động giống như trong đêm tối có chấm nhỏ dừng ở trong

nước, sao chỉ chít đầy trời.

Vân Dung đứng dậy xuống giường, y phục tân nương màu đỏ thắm đã đi đâu rồi, sao lại được thay bằng màu đỏ hồng

Nhưng nàng biết sắc mặt của nàng giờ khắc này nhất định là tái nhợt như không có một tia huyết sắc.

Nàng im lặng đứng ở trước cửa sổ một hồi lâu, không biết qua bao lâu, một tiếng két cánh cửa bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đêm Ở Tướng Phủ

"Tình?"

Vân Dung xoay người, thấy Sở Mạch Trần đã ngồi xuống chiếc ghế làm từ cây Lê đặt ở trong phòng. Đang cầm chén trà nhỏ uống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn nàng.

A, bọn họ vì sao đều giữ được bình thân như thế? Kết quả nàng hiểu rõ là bị tính kế, bị lừa bịp chỉ có một người là chính mình.

Vân Dung rất tức giận, hơn nữa là tức giận cực kỳ.

Nàng cảm lấy mũi phượng ở trên đầu, hung hăng ném về hướng Sở Mạch Trần, hấn phát tay một cái, mũi phượng rơi xuống đất, trong khoảnh khắc trên châu đá quý đều rơi đầy dưới mặt đất.

Nhưng Sở Mạch Trần lại giống như chưa phát sinh sự tình gì, tiếp tục thưởng thức trà, thậm chí không hề ngừng đầu.

"Các người không biết là nợ ta một lời giải thích sao?" thời điểm nói những lời này, âm thanh của Vân Dung kích động có chút run run.

Nàng bắt quả chỉ là một tiểu nữ tử khát vọng hạnh phúc, dựa vào cái gì bị những người này một tay che trời, hô mưa hoán vũ?

Sở Mạch Trần rót cuộc buông chén trà nhỏ trong tay, đứng dậy đi đến trước mặt Vân Dung, lại đột nhiên vươn tay bắt lấy cái cằm nhỏ của Vân Dung cười nói: "Người có tư cách gì để cho ta đối với người giải thích?"

Cảm giác truyền đến toàn tâm đầu đốn, Sở Mạch Trần xuống tay rất nặng không có một chút thương tiếc nào, cùng lúc trước ở trước mọi người lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu căn bản là hai người khác nhau.

"Nếu ta đã không có tư cách, vì sao còn muốn cưới ta?"

Khuôn mặt đẹp trai của Hấn cách Vân Dung chỉ có khoảng rất gần, trong ánh mắt đã tràn ngập khinh miệt cùng hèn mọn.

Đột nhiên cười ha ha nói: "Thú ai với ta mà nói đều không sao cả, ta căn bản không ngại, hơn nữa thấy bộ dáng ủy khuất phần hận này của người, ta lại vui vẻ!"

"Người....." Vân Dung không nghĩ tới Sở Mạch Trần lại trả lời như vậy, tức giận đến nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Sở Mạch Trần nhú nhú mày, khóa chu sa ở mi tâm động tác kia thật nhỏ nhưng kh phát ra lại thấy được, ngay sau đó hấn chán ghét buông lỏng Vân Dung ra, lui ra phía sau từng bước nói: "Ta ghét nhất thấy nữ nhân khóc, thật sự là đối trá."

Đối trá? Cùng như một nam nhân không hiểu biết gì nhau đã bái đường, hấn cư nhiên còn nói nàng đối trá?

Cái này là rất khi dễ người, mấy ngày qua ủy khuất tích lũy của Vân Dung lập tức toàn bộ dâng lên, vươn tay hung hăng hướng tới đánh vào ngực của Sở Mạch Trần: "Các người cái tên hỗn đản? Vì sao muốn đối với ta như vậy, hiện tại kiểu hoa của Hi Thần lập tức sẽ đến Hoài Nam, Ta lại đối với người tên hỗn đản này đã bái đường, ta căn bản là không biết người, người vì sao muốn đối với ta như vậy, các người từng bước từng bước đều là ác ma, đều là ác ma....." Sở Mạch Trần nhìn về mặt đầy nước mắt của nữ tử, trong lòng vừa động, nhiều năm trước từng có cái loại đau đốn tê tâm liệt phế này này lên trong lòng, hấn nhẹ nhàng nhắm mắt lại: "Hận sao?"

Vân Dung cắn chặt hàm răng, rống thật to lên nói: "Ta hận người, ta hận người... Người lập tức thả ta đi....."

Nhưng nào biết tiếp theo giây, lại bị Sở Mạch Trần gắt gao cô vào trong lòng: "Thả người đi? Ta có giết người, cũng tuyệt không sẽ thả người?"

Vân Dung cả kinh, đã ngừng rơi nước mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thấy Sở Mạch Trần như cũ nhắm mắt lại, nàng rõ ràng cảm giác được, những lời này của hấn, giống như là nói với một người khác."

Trong phòng không khí chợt thay đổi lạnh lẽo còn mang theo một loại hơi thở nguy hiểm.

Quả nhiên, ngay sau đó Vân Dung bị Sở Mạch Trần hung hăng đè ngã sấp xuống giường, tiếp theo toàn bộ thân hình hắn liền đè ở phía trên, một bàn tay kéo vạt áo bên hông của Vân Dung.

Vân Dung ra sức phản kháng, kinh hô: "Sở Mạch Trần, ngươi muốn làm gì? Ta là thê tử của Bạch Hi Thần, ngươi dám động vào ta một chút, chắc chắn không được chết từ tể."

Nào biết, Vân Dung nói xong câu đó sau, ánh mắt Sở Mạch Trần đều đỏ lên, cắn răng nói: "Ta cho ngươi biết, ta liên đới với thê tử của người khác cảm thấy hứng thú....."

"A....." Vân Dung nhất thời bị những lời này sợ cháng váng.....

Mà động tác của Sở Mạch Trần cũng càng thêm làm càn.....

Đúng lúc này, theo ngoài cửa truyền đến âm thanh mềm mại: "Tướng công....."

Sở Mạch Trần ngưng lại động tác, Vân Dung giãy dụa đẩy hắn ra, theo thanh âm nhìn lại thì thấy hai vị nữ tử cực kỳ xinh đẹp, một người phong lưu thướt tha, một người thân thể đầy đặn, vô hạn phong tình hướng Sở Mạch Trần đi tới.

Doanh Doanh (nhẹ nhàng) hạ bái: "Tướng công, lão phu nhân đề cho nhóm chúng ta đêm nay tới hầu hạ tướng công."

Vân dung thở một ngụm khí dài, nào biết Sở Mạch Trần lại cười nói: "Tối rất đúng lúc, các ngươi đêm nay sẽ cùng phu nhân hầu hạ ta đi....."

Vân Dung suýt nữa hôn mê bất tỉnh, nguyên lai những gì Chu Vân Phương nói đúng là thật sự?

Hai nữ tử kia nghe xong lại bình tĩnh như thường, cười nói: "Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người Thực Thương Hắn?

Sở Mạch Trần đứng thẳng dậy xong, bày ra một bộ dáng chờ cho người ta đến hầu hạ. Vân Dung không chỗ thối lui, Haut ay chỉ biết ôm đầu gối, cuộn mình ở góc giường.

Nghe thấy tất cả những tiếng vang, nàng tập trung nhìn vào, áo hồng áo xanh trên người của hai nữ tử sớm rơi xuống đất. Trên người chỉ còn lại mỗi cái yếm vậy, ở dưới nền đỏ da thịt tuyết trắng lay động, tản ra giống như ngà voi Oánh nhuận sáng bóng. Trên cổ chân hai nữ tử kim linh thật nhỏ cùng hệ, theo động tác của các nàng, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe, giống như chú ngữ đòi mạng, mê hoặc tâm trí người, làm người ta tâm thần nhộn nhạo.

Mà Sở Mạch Trần mắt mương hoa đào, mặt dày kêu: "Lại đây....."

Hai nữ tử cười tươi, uốn éo vòng eo mảnh khảnh đến bên cạnh Sở Mạch Trần, một nữ tử trong đó vươn cánh tay ngọc ra, cởi nút áo của hắn. Người còn lại ngồi xổm người xuống, giúp hắn tháo giày đen trên chân.

Hi phục đỏ thắm bị cởi ra, lộ ra áo trong trắng như tuyết của hắn, Sở Mạch Trần cong cong môi với nữ tử tương đối đầy đặn ở bên phải, bày ra một nụ cười phóng túng tựa như đoá hoa chớm nở câu hồn đoạt phách, nàng kia hoàn toàn kinh diễm, nhất thời thất thần, tay bị kiềm hãm, nửa cái móng tay dài bị gãy, một giọt máu rơi trên áo hắn, lập tức hoa dung thất sắc. (mặt mày tái mét).

Nào biết Sở Mạch Trần lại cúi đầu, nhẹ nhàng mút ngón tay nàng. Thân thể nàng kia nhất thời mềm nhũn, lập tức thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), xụi lơ trên khuỷu tay hắn, thấy hắn vẫn không chối từ, dứt khoát tựa vào trong ngực hắn, một đôi tay trắng như sương như tuyết vòng quanh cổ Sở Mạch Trần, đôi má phong tình vạn chủng cọ xát trên ngực hắn, giọng điệu mềm mại ngọt ngào gọi: "Tướng công."

Khoé miệng hắn càng thêm nhếch lên, cũng đưa tay vén lên lọn tóc của nàng. Một động tác đơn giản này lại được Sở Mạch Trần làm vô cùng phong tình như vậy.

Trên mặt nữ tử kia cực kì thẹn thùng, nhưng động tác lại càng lớn mật.

Vươn tay cởi ra áo trong của Sở Mạch Trần, lộ ra lồng ngực cường tráng như ngọc thạch của hắn. Hơn nữa còn đưa mặt lên chủ động dâng hiến đôi môi thơm của mình.

Còn trên mặt nữ tử bên cạnh kia lại lộ ra vẻ mặt mác, nhưng lại không thể làm gì, quay đầu thấy vẻ mặt thán phục của Vân Dung, vẻ mặt càng khó coi, nàng nghiêng răng, một tay ném, một chân đá, Vân Dung liền bị ném xuống giường.

Vân Dung suốt nửa muốn nói với nàng tiếng cảm ơn, lao đảo chạy ra cửa, nào biết, mới vừa đi hai bước liền nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn nhưng không mang theo một chút tình dục: "Còn dám đi về phía trước một bước, lập tức liền bắt ngươi đến trên giường hầu hạ."

Vân Dung giống như bị định thân, không dám cử động lung tung. Quay đầu lại thấy màn lụa hồng đã được kéo xuống.

Lờ mờ thấy được bóng dáng giao nhau kèm với nam tử thở gấp, nữ tử dịu dàng ngâm nga, giữa màn đêm yên tĩnh hết sức rõ ràng, thậm chí có thể thấy một người nữ tử giờ cao đầu ngọc đang không ngừng run rẩy...

Vân Dung ngăn chặn lỗ tai, nhắm mắt lại. Bất buộc chính mình không nhìn tới, không nghe.

Giống như chịu đựng khổ hình không biết qua bao lâu, vừa nhìn những chuyển động bên trong hồng sa Nàng đã bất kinh hoàng. Một lúc sau khuôn mặt hai nữ tử hồng hồng, sắc mặt vui mừng lần lượt bước xuống giường.

Các nàng nhặt lên từng kiện quần áo mặc lên, trước khi đi khỏi, vẫn không quên nhìn ánh mắt thắng lợi cho Vân Dung.

Cửa lại được mở ra hai nữ tử nhanh chóng đi ra ngoài, nến đỏ đã cháy được một nửa. Đêm đã trải qua rất lâu. Vân Dung theo bản năng rút lui thân mình về hướng bàn chân.

Một cổ sợ hãi không tên, bao trùm lấy nàng.

Vừa lúc đó, nội trưởng truyền ra tiếng thở thật dài, ngay sau đó chợt nghe Sở Mạch Trần cách hồng sa nói với nàng: "Ngươi thực thương hân?"

Tác giả đề lời nói với người xa lạ: sáng sớm đi ra ngoài làm việc, vừa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Làm Sao Với Người Bây Giờ?

Sở Mạch Trần nằm ở trong tấm rèm hồng, ánh mắt đã rơi vào trưởng đình. Không cần nhìn bên ngoài cũng biết về mặt cô gái kia lúc này sẽ là một bộ như thế nào ?

Đêm nay mặc kệ gã tới đây là ai, đều đã đúng như ý nguyện của hân.

Bởi vì không muốn cưới vợ, cho nên tân nương là ai, hân căn bản là không quan tâm. nhà mẹ đẻ Chu Vân phương cùng nhau làm chuyện mờ ám làm sao có thể giấu diếm được hân? Hân không nghĩ tới sẽ từ hôn, càng không cảm thấy có cái gì khó khăn, ngược lại trong lòng có chút may mắn, cưới nữ tử như vậy, đơn giản ngay cả có lệ cũng không có tất yếu .

Một khắc mà khi hân xúc màn xe lên, nhưng thấy được trước mắt thế lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ, quật cường thậm chí còn dùng ánh mắt khẩn cầu.

Cầu hân? Thật sự là chê cười.

Dừng ở trên tay hân, nàng chỉ biết bị chết thảm hại hơn.

Nhưng làm cho hân càng không nghĩ đến là, tiểu cô nương tư sắc bình thường này, thế nhưng chính là người mà được Nhị hoàng tử Bạch Hi Thần yêu thương muốn Hoàng đế Quang Huệ ban hôn.

Tam tiểu thư Chu gia, Chu Vân Dung.

Nữ tử này, hân đã sớm nghe nói qua, thậm chí ở trong lòng cũng từng từng có so đo. Không nghĩ tới nàng cư nhiên bị người chủ động đưa lên cửa .

Một nữ tử không tài không sắc như vậy, nhưng không hiểu sao lại được một người tướng mạo phi thường như Bạch Hi Thần lại dừng lại trên người nàng.

Hừ! Nàng nếu không phải nữ nhân của Bạch gia, hân có lẽ còn có thể buông tha nàng, nhưng hiện tại, hân muốn cho Nhị hoàng tử người yêu nàng phải ném thù tư vị nữ nhân của chính mình bị cường.

Ai bảo nàng đã yêu nam nhân của Bạch gia?

Hân muốn biết nữ tử này đến tột cùng đối với Bạch Hi Thần cảm tình sâu đậm như thế nào?

Yêu càng sâu, tim mới có thể càng đau.

Nhưng nữ nhân chết tiết này, đã quá nửa ngày không trả lời vấn đề này của hắn?

Sở Mạch Trần có chút không kiên nhẫn, lại tăng thêm khẩu khí hỏi: "Người thực thương hắn?"

"Cùng người có quan hệ gì?"

Sở Mạch Trần ngồi dậy, hắn nghĩ đến lúc này nàng nên khóc rống lên nước mắt lưu lại nói lên nàng có bao nhiêu yêu đối với Nhị hoàng tử, sau đó cầu hắn buông tha nàng.

Mà nàng lại nói này cùng hắn không quan hệ?

Vân Dung vừa ngẩng đầu, liền thấy Sở Mạch Trần vén hồng sa lên, trên thân trần trụi lưu một vài vết cào của móng tay, cùng nhiều điểm mòm chi dấu, nhìn rất chói mắt, trong không khí đã tràn ngập hương vị hoan ái.

Sở Mạch Trần thấy bộ dáng nàng nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng lại là một trận hèn mọn: "Dừng ở trước mặt ta giả bộ cái gì ngây thơ, ta đoán thời điểm người hầu hạ Bạch Hi Thần, so với các nàng càng hết sức đi, nếu không liền lấy dung mạo của người như vậy, làm sao có thể làm hắn mê đắm ngay cả thể lực của tương vương đều không cần, tùy ý chính mình ở trong triều từng bước khó khăn?"

Vân Dung đầu ngón tay run lên, chỗ sâu nhất trong nội tâm, cực lực run rẩy.

Sở Mạch Trần vài bước đi tới trước mặt Vân Dung, cúi người xuống, vươn ngón tay thon dài xẹt qua dung mạo được yêu thích, cười điên đảo chứng sinh: "Đêm sau, người cùng Mặc Hà người đã gặp qua, cuối mùa thu cùng nhau hầu hạ ta, đến lúc đó rơi vào trong tai nhị hoàng tử, người nói hắn còn có thể kết hôn người không?"

Trên mặt Vân Dung nhất thời mất đi huyết sắc, trầm mặc một hồi, ánh mắt của nàng lờ ra một chút cô đơn, nhưng rất nhanh đã bị một tia lưu động quang mang bao trùm, thủ nhi đại chi là đầy sao giống như rạng rỡ Quang Hoa, thanh âm của nàng có chút thâm trầm: "Nếu hắn yêu ta, cho dù ta từng trải qua cái gì không chịu nổi, hắn cũng sẽ làm tất cả biện pháp cùng ta cùng một chỗ. Bởi vì hắn biết, hết thảy thực sự không phải là ta cố ý làm ra. Lòng tham đau, nhưng yêu cũng sẽ càng sâu. Hắn nếu là để ý. . . . Chỉ có thể nói thẳng ra là hắn yêu ta còn chưa đủ sâu đậm. Cho dù sẽ không bởi vì các người thiết kế quý kế mà làm ta và hắn bất hòa, ngày khác cũng còn có thể bởi vì chuyện khác. Cho nên vô luận như thế nào, các người không cần tự cho là thông minh mà đắc ý. Còn có, người sở dĩ hỏi ta như vậy, ta đoán, người có lẽ căn bản không có chân chính yêu người khác, hoặc là, cũng không ai chân chính yêu người."

Sở Mạch Trần nhìn ánh mắt sạch sẽ thấu triệt kia của nàng, rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng ánh mắt của nàng lại giống như đưa về hướng chân trời giống nhau xa xôi, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật sự có chút đề tiện. Trên miệng nàng nói rất quật cường, nhưng vẻ mặt kia, rõ ràng là một bộ thống khổ, bộ dáng ruột gan đứt từng khúc.

Nàng nếu thực bị từ bỏ, sẽ như thế nào?

Hắn thế nhưng muốn biết. . . .

"Vậy còn người? Nếu là người thật sự đã trở thành nữ nhân của ta, người sẽ làm sao?"

Tác giả đề lời nói với người xa lạ: bốn ba một ngày, vừa hội đơn vị. . Thật có lỗi. .

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Trả Lời Của Nàng

Vân Dung lui từng bước về phía sau, cố gắng quay người che dấu đi tầng sương mù trong đôi mắt, đơn giản hơi hơi giơ lên đầu, nhưng là nước mắt vẫn là không nghe lời thì nhau chảy xuống.

Sở Mạch Trần nhìn tiểu cô nương trước mặt này, chỉ cảm thấy trong lòng như có vô số con côn trùng cắn nuốt hắn.

Từng cũng có một người con gái, ở trước mặt của hắn biểu lộ qua vẻ mặt như vậy, đó là người hắn yêu nhất cuộc đời này, hắn nhớ rõ, một khắc này, tim của hắn đều phải tan nát.

Tất cả những tốt đẹp, trong phút chốc bị một đạo thánh chỉ phá hủy hoàn toàn.

Ở phía trên bích hồ kia, có người con gái từng cùng hắn đi chơi thuyền hoa sen, chỉ chớp mắt liền một thân hoa phục, đầu đầy châu ngọc xuất hiện ở

trước mặt của hắn, nàng nói nàng không còn là Liên Nhi của hắn, trở thành Liên phi nương nương một trong ba ngàn phi tử trong hậu cung của Thiên triều, thân thể ấy ngay cả hắn đều luyện tức chạm vào, nay mỗi ngày lại ở dưới thân Quang Huệ để bị bắt hầu hạ, tùy lúc đùa bỡn.

Chỉ cần nghĩ đến điều này trong nháy mắt, trong lòng Sở Mạch Trần liền không thể kiềm chế được mà dâng lên sự tức giận, vừa rồi đối với Vân Dung nảy sinh ra loại tình cảm có một chút áy náy cùng thương tiếc, trong khoảnh khắc này không còn sót lại chút gì.

Hắn hận không thể xé nát nàng, muốn trách cũng chỉ có thể trách nàng đã yêu đàn ông của Bạch gia.

Lại cúi đầu, Sở Mạch Trần lại thấy Vân Dung cư nhiên chăm chú nhìn toàn thân đánh giá hắn.

Nàng đã muốn khôi phục thần sắc lạnh nhạt, nếu là không có nhìn lầm, trong mắt của nàng cũng có một tia hèn mọn cùng khinh thường.

Dựa vào chút ánh sáng, Sở Mạch Trần lại quan sát nàng.

Ngũ quan tuy rằng không tính là đặc biệt xinh đẹp, nhưng khuôn mặt lại chất phác tú lệ, cũng có đôi khi tỏa ra linh khí bức người, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ làm rạng rỡ không ít.

"Vô luận mọi người nói ta như thế nào, chỉ cần hắn một ngày để cho ta ở lại bên cạnh hắn, ta tự cũng không rời đi. Nếu hắn lúc trước nói những lời nói với ta giờ lại hối hận, ta sẽ bước đi rất xa, đến một chỗ hắn không còn nhìn thấy ta được nữa, có lẽ có một ngày ta sẽ quên đi hắn, và có thể cả đời này vĩnh viễn cũng quên không được..... Nhưng này chỉ là chuyện tình của một mình ta.

Đây là câu trả lời của nàng?

Sở Mạch Trần có điểm khiếp sợ, không thể tin đem mặt lại để sát vào nàng, hơi thở nam tử ấm áp đánh vào trên mặt của nàng: "Người cho là, người thành nữ nhân của ta sau, ta còn sẽ thả người rời đi sao?"

"Nếu là như vậy, người tốt nhất giết ta, nếu không, ta nếu còn sống, cũng sẽ dùng hết mọi biện pháp muốn mạng của người....."

Vân dung nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không chút nào thỏa hiệp nhìn Sở Mạch Trần, nhưng điều làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn là, sau khi nam nhân này nghe xong thì sự tức giận trên mặt mới vừa rồi, dần dần nhạt đi, nếu là không có nhìn lầm, hắn giờ phút này biểu tình thế nhưng có chút vui sướng.

Trên đời này cư nhiên có nghe được có người muốn giết chính mình còn có thể như thế không cao hứng chứ?

"Ta về sau sẽ đối đãi người thật tốt, giờ thì lên giường đi ngủ đi." Nhìn đến hai mắt mở to của Vân Dung, vẻ mặt không thể tin, Sở Mạch Trần hé mắt, ở móng lung ánh nền trung đột nhiên đối với nàng nở một nụ cười, coi như hồng mai mạn sơn đốt hạo tuyết, xinh đẹp đến cực điểm, lãnh ngạo đến cực điểm: "Trời sáng mau quá, sáng mai theo ta đi một chỗ, bắt quả, người nếu thật sự ngủ không được, chúng ta còn có thể làm chuyện khác."

Nói xong, hắn một mình đi tới bên cạnh hé ra ải tháp thượng nằm xuống, ánh mắt nửa mở nửa nhắm nhìn nàng.

Mặt Vân Dung ửng hồng lên. Nghĩ rằng, người này tính tình thật đúng là quái, tốt nhất không cần chọc hắn.

Nhưng hắn mới vừa nói cái gì, muốn dẫn nàng ra phủ đi?

Như vậy có phải sẽ có cơ hội đào tẩu chăng?

Tác giả đề lời nói với người xa lạ: mọi người sai sai này sở mạch trần vì sao sẽ là loại này phản ứng đâu?

CÓ VÀI CHỮ MÌNH CŨNG KHÔNG HIỂU LẮM NÊN ĐỂ NGUYÊN HOẶC ED THEO CÁCH HIỂU CỦA MÌNH NÊN MN ĐỪNG CHÊ NHÉ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hắn Đau Lòng (1)

Ngày hôm sau khi Vân Dung... tỉnh lại, liền thấy đầu giường lộ ra một khuôn mặt.

Nàng đề phòng dùng chân đem chính mình quán chặt lấy, chỉ lộ ra đôi mắt.

Sở Mạch Trần thấy thế cười ha ha một cách sáng khoái, có thể nhìn ra được, hôm nay tâm tình của nam nhân này rất tốt.

Nhớ tới tới hôm qua hắn còn trước mặt của nàng mặt cùng kia hai cái thị thiếp..... Sau đó nghe được chính mình muốn đem hắn giết chết, nhưng vẫn không che dấu được tâm tình tốt.

Sở Mạch Trần, đến tốt cùng là một người kỳ quái như thế nào đây?

"Mau đứng lên....." Sở Mạch Trần nói xong, đem một bộ quần áo ném tới trên giường: "Thật đúng là nữ nhân không tìm không phải, cho người ngủ, người liền ngủ thẳng đến bây giờ, hừ....."

Vân Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên mặt trời đã muốn lên thật cao. Vội vàng ngồi dậy, cầm lên bộ quần áo trên giường kia, ở trong tay đùa nghịch.

"Nhanh chút thay quần áo, theo ta đi ra ngoài."

Nàng nghe được ra, thanh âm thực hưng phấn của nam nhân này, như là có một sự chờ mong rất lớn.

Vân Dung thè lưỡi, dùng tốc độ nhanh nhất đem quần áo mặc vào.

.....

Xe ngựa chạy nhanh như bay, bắt đầu giữa ngày trưa hôm qua đến giờ Vân Dung cơ hồ chưa ăn qua cái gì, yên tĩnh không tiếng động bên trong xe ngựa, bụng nàng kêu lên sùng sục thể hiện sự đói rõ ràng.

Dẫn tới Sở Mạch Trần không thể không vài lần đem ánh mắt hướng về phía nàng.

Vân Dung liếc mắt, trong lòng vẫn là vô cùng may mắn, lúc trước ở Chu gia, sau khi Bạch Hi Thần cầu hôn Chu lão gia thỉnh người đến dạy nàng lễ nghĩa. Ngày thứ hai sau tân hôn, tân nương tử cần làm việc giống như có rất nhiều, sáng sớm Sở Mạch Trần đem nàng mang ra khỏi Tướng phủ, cũng thật sự là một việc không có gì tốt.

Sở Mạch Trần thỉnh thoảng đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, giống như thật sự có chuyện tình thực vội.

Ước chừng đi được hai canh giờ, xe ngựa cũng ngừng lại.

Sở Mạch Trần nhảy xuống xe ngựa trước. Vân Dung vì đói đi được vài bước chân đã nhũn ra, bản năng đưa tay nghĩ hẳn sẽ dịu xuống, lại bị hấn chán ghét bỏ qua cánh tay nên một cái lão đạo, té ngã ở dưới đất.

Sở Mạch Trần không kiên nhẫn cau mày lại, thân vừa định đi tới đỡ nàng, ánh mắt lại bị loan kiệu của nữ tử đang đi qua hấp dẫn.

Vân Dung ngẩng đầu nhìn lại, nguyên lai Sở Mạch Trần mang nàng tới là một tòa chùa miếu.

Bốn phía núi cao nước xanh, thập phần yên tĩnh, toàn bộ miếu thờ đều sử dụng kim chuyên để xây dựng.

Dù là Vân Dung không nhiều kiến thức cũng biết, Kim Hoàng Sắc chính là do hoàng gia ngự dụng, miếu thờ này cùng hoàng gia có quan hệ mật thiết.

Đang nhìn nàng kia, vài thị nữ vây quanh đi ở phía dưới, đã đi vào hết trong miếu. Mà Sở Mạch Trần hồn phách giống như đều đã muốn bay mất theo bóng dáng kia.

Hắn đi mau vài bước về phía trước, giống như nhớ tới sự tình gì, cước bộ dừng lại, trở lại nắm lấy bàn tay của Vân Dung, cùng nhau đuổi theo đi vào.

Vân Dung bừng tỉnh ngộ, nguyên lai Sở Mạch Trần sáng sớm vội vã mang theo nàng đến nơi đây, vì gặp nữ tử này.

Đạo mắt đi tới chùa miếu trong một chỗ tối yên lặng ngoài Phật đường.

Sở Mạch Trần đối với thị nữ đứng ở cửa nói: "Sở Mạch Trần cùng phu nhân hôm nay tiến đến chốn tự cầu hương, may mắn có duyên gặp Liên phi nương nương, đặc biệt đến bái kiến."

Nguyên lai là nương nương từ trong cung tới.

Vân Dung thấy tỷ nữ kia đi vào thông báo, không bao lâu đi ra hồi bẩm: "Nương nương thỉnh công tử cùng phu nhân đi vào."

Trong Phật đường, khói hương lượn lờ trước mặt là bức tường thờ phụng một tượng thật lớn thiên thủ thiên nhãn Quan Thế Âm Bồ Tát.

Phía bên phải trong cửa nhỏ, lại đi ra hai vị thị nữ, đối với Sở Mạch Trần cùng Vân Dung thi lễ: "Nương nương nói đều là người trong nhà, thỉnh công tử cùng phu nhân đi vào nói chuyện."

Nói xong hai người đi vào cửa trước của Phật đường.

Vân Dung vừa muốn đi vào, chợt nghe âm thanh lạnh lùng của Sở Mạch Trần nói: "Người ở bên ngoài chờ, đừng chạy loạn." Sau đó hắn một mình tiến vào.

Vân Dung khó hiểu, đơn giản quỳ gối trên bồ đoàn, âm thầm hướng Phật tổ khấn cầu sớm ngày cùng Bạch Hi Thần đoàn tụ.

Tại lúc này đã có thể nghe thấy nội thất truyền đến thanh âm khàn khàn phẫn hận của Sở Mạch Trần: "Liên Nhi, nàng làm sao có thể đối với ta như vậy?"

Nữ tử thút thít khóc, "Trần, ta đã muốn nhận mệnh....."

Sở mạch trần tựa hồ giống như đã bị đả kích lớn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chẳng lẽ nàng đã có thói quen ngày đêm hầu hạ ở dưới thân hần?"

Nữ tử trầm mặc.....

Bỗng nhiên từ bên trong lại truyền đến âm thanh khẩn cầu nhỏ nhẹ của nữ tử vang lên: "Trần, không cần, không cần..... A...."

Vân Dung kinh hãi, chẳng lẽ Sở Mạch Trần muốn ở trước mặt Phật tổ cùng vị Liên phi nương nương làm cái loại sự tình kia?

---Đại gia tộc bánh bánh---

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hấn Đau Lòng (2)

Vân dung chỉ cảm thấy tượng Bồ Tát trong điện, hướng về phía nàng trợn mắt nhìn nàng, cùng với tiếng tụng kinh ở ngoài Phật đường ngoại liên tiếp vang lên, giống như bùa đòi mạng làm nàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nữ tử mới vừa rồi tiếng khóc khẩn cầu hòa lẫn trong tiếng gõ mõ, dần dần biến thành những tiếng rên rỉ, mê loạn tâm trí, xuất hiện dục vọng.

Thanh tĩnh chỗ sau đại điện chính trình diễn một màn hoang đường.

Vừa khát vừa đói, Vân Dung lo lắng bị người ở phía ngoài phát hiện, đến lúc đó chẳng phải là chính mình cũng chịu liên lụy cùng với Sở Mạch Trần?

Nam nhân này dám tranh đoạt nữ nhân cùng hoàng đế, nên khi biết nàng và Bạch Hi Thần có hôn ước cũng không hề sợ hãi.

Đáng hận nhất là hần biết một mình không thể cùng Liên phi ở chung, mới kéo theo nàng đi vào Phật đường, làm cho người khác sẽ không hoài nghi bọn họ.

Nhưng mình giữ kín bí mật của hần và Liên phi liệu hần có thể buông tha nàng sao?

Bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu đến trong Phật đường, cả phòng kim quang nhấp nháy. Khuôn mặt Bồ Tát chậm rãi lay động, bên trong lượn lờ thuốc lá, phảng phất có một thiếu niên áo trắng đắm chìm trong quang huy bên trong, hướng nàng đi tới, hần phong thái vẫn là như vậy thanh nhã cao hoa, khí độ vẫn là như vậy thông dong đậm bạc, hần cười kêu: "Vân nhi, người thật sự là nghịch ngợm, để cho ta tìm lâu như vậy, nguyên lai là ở trong này....."

Tư tưởng, hô hấp, cả máu của Vân dung giống như ngừng lại trong nháy mắt, nước mắt trào ra đầy mắt: "Hi Thần, Hi Thần, người như thế nào giờ mới đến....."

Đột nhiên thân thể trở nên hào khinh, Bạch Hi Thần lạnh nhạt dung nhan dần dần mờ hồ, dần dần đổi thành khuôn mặt diêm lệ Sở Mạch Trần kia.

"Đi, ta mang người đi ăn cơm." Không hề phân trần, Sở Mạch Trần kéo Vân Dung thiếu chút nữa té xù, liền đi ra ngoài, trong giọng nói có chút tức giận.

"Mạch trần....." Một tiếng kêu gọi, giọng nói ai uyển chuyển cơ hồ người nào nghe được tâm cũng muốn đi theo tiếng nói này.

Vân Dung nâng mặt lên, thấy một nữ tử ôn nhu đến cực điểm, tay ôm bán sườn vật áo, trên mặt nhiều điểm lệ quang, coi như nhất chi mang vũ Lê Hoa, chính ánh mắt u oán nhìn Sở Mạch Trần. Khi ánh mắt của nàng rơi xuống trên người Vân Dung thì Vân Dung rõ ràng thấy được hận ý chột lóc qua.

"Mạch trần, ta biết người hận ta. Nhưng nếu là người cưới một vị tiểu thư danh môn thế gia, có lẽ trong lòng ta sẽ bớt áy náy một chút, nhưng người lại chỉ cưới một nữ tử tướng mạo thường thường, lại là con gái của thương nhân, người thật sự muốn cho ta thống khổ cả đời?"

Vân Dung bừng tỉnh ngộ, Sở Mạch Trần sáng sớm mang theo chính mình đến nơi đây vì làm cho Liên phi an tâm.

Sở Mạch Trần thống khổ nhắm lại hai mắt, nhẹ giọng nói: "Liên Nhi, người trong lòng ta là hoàn mỹ nhất, nhưng là vì sao ngay cả nữ tử bình thường có thể thủ vững, người cũng không có thể. Người vì sao không thể hướng ta nói: chỉ cần là có một đường hi vọng cũng sẽ cùng ta ở một chỗ, vì sao không hướng ta nói: người thống khổ muốn giết hần.

Vân Dung cả kinh, hai câu này nói, sở dĩ là đêm qua, Sở Mạch Trần hỏi mình nếu là thật sự đã trở thành nữ nhân của hần thì sẽ có câu trả lời cho câu hỏi của hần như thế nào? Chẳng lẽ vừa rồi hần cũng đi hỏi Liên phi?

Thời điểm Sở Mạch Trần mở mắt, hai mắt hơi hơi phấp hồng, âm thanh cũng có chút nghẹn ngào: "Liên Nhi, ngươi vì sao nói với ta, ngươi đã muốn nhận mệnh, vì sao còn muốn ta cầu tỷ tỷ, ở phía sau hỗ trợ ngươi cùng chung mối thù với ngươi. Thậm chí muốn ta thông qua thái tử để giúp ngươi diệt trừ phi tử cùng ngươi tranh thủ tình cảm kia chứ? Nương nường chỉnh sửa lại quần áo thật tốt, chúng ta cáo lui."

Khi Liên phi nghe xong, bỗng nhiên bối rối đứng lên, vừa khóc vừa cười run rẩy hết cả người, "Trần, ta hi vọng ngươi hiểu ta ở trong cung là một phi tần được sủng ái, đó là vì sinh tồn, đối với ngươi vẫn như cũ yêu ngươi..... Hôm nay chúng ta đã có quan hệ xác thịt, ngươi sẽ vĩnh viễn yêu ta, vĩnh viễn giúp ta....."

Vù vù... Vân Dung ngậy người, nguyên lai đây không phải là lần đầu tiên hai người bọn họ có quan hệ xác thịt, cư nhiên là trước mặt mình, càng nghĩ càng sợ hãi.

Giai nhân điềm đậm đáng yêu khóc, quả nhiên làm Sở Mạch Trần lộ vẻ mặt không đành lòng, lại ngẩng đầu nhìn nàng thì lơ đãng hiện lên nét nhu tình.

Liên phi được đáp lại, lập tức cầu xin: "Trần, nếu như sau này ngươi thật sự không còn yêu ta, ta cũng không thể nói gì hơn, chính là có thể giúp ta làm một chuyện cuối cùng không?"

"Chuyện gì?"

"Nữ tử này không thể lưu lại, ngươi giúp ta giết nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thiên Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.